

சிற்பிகளின் சிற்பி சிவராமலிங்கம்



நீங்காத நினைவுப் பார்வைகள்

மாணவர்களின் நண்பன்
 ஆசான்களின் ஆசான்
 அதிபர்களின் ஆலோசகர்
 பேச்சாளர்களின் பேச்சுளி
 எழுத்தாளர்களின் அச்சாணி
 இலக்கியவாதிகளின் இலக்கணம்
 கலாசாரத்தின் காவலன்
 தமிழின் செழுமை
 சைவத்தின் மகிமை

சீர்ப்புகளின் சீர்ப்பு

அமரர்

கலாநிதி க சீவராமலிங்கம்
 அவர்களின்
 நினைவுப் பெருநிகழ்வு

புங்குடுதீவு பழைய மாணவர் சங்கம் கனடா
 யாழ் இந்துக் கல்லூரிச் சங்கம் கனடா
 2006

சமர்ப்பணம் அமரருக்கே!

அறிவூட்டி

நற் பண்புகளிற்கும் செறிவூட்டி

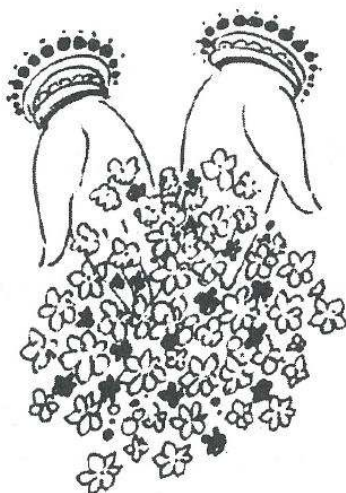
செந்தமிழால் மகிழ்வூட்டி

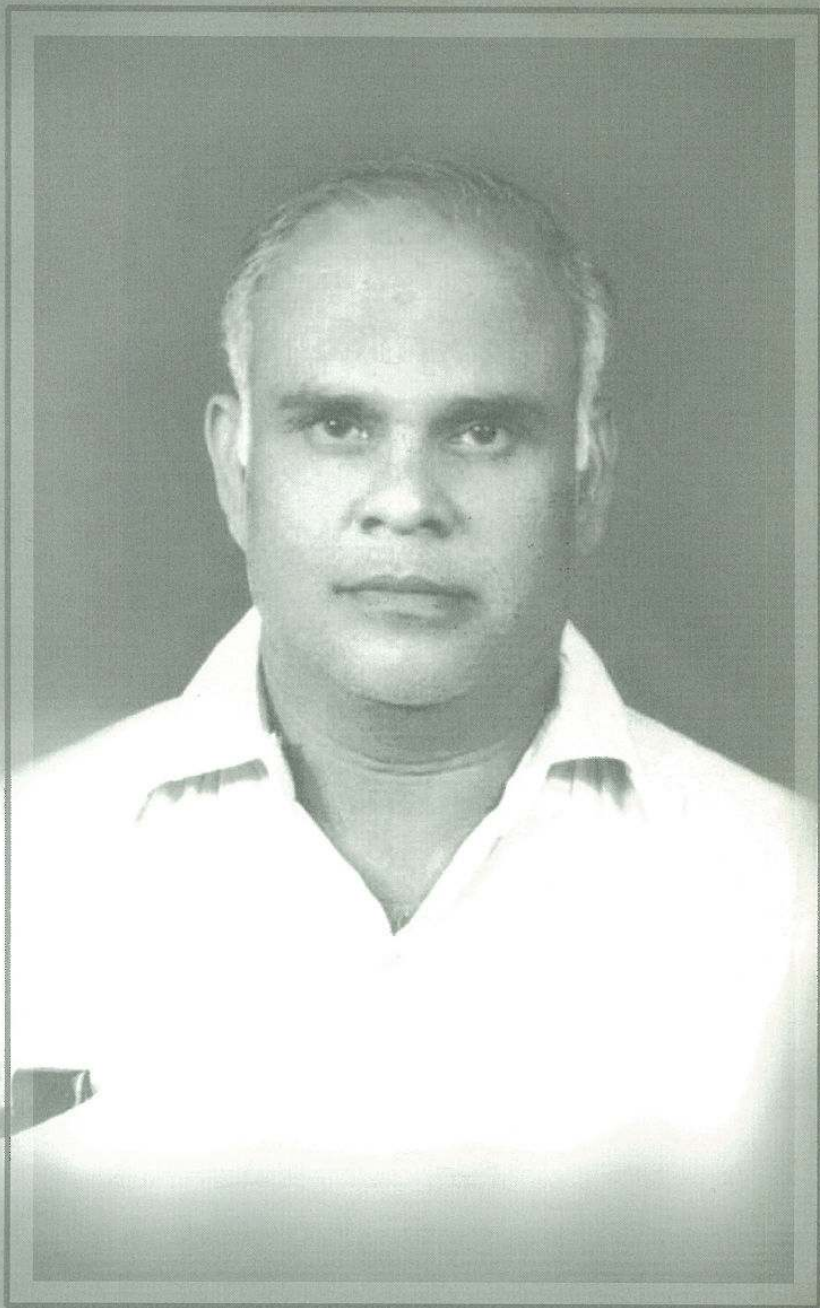
இறை அருளால் அருளுட்டி

நற் கருத்துராட்டி

இறையடி சேர்ந்துவிட்ட

கலாநிதி க சீவராமலிங்கம்
திருவடிக்கு சமர்ப்பணம்.





நம்முரை

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்ற அடிப்படையில் செய்யப்படும் ஒரு நன்றிக் கடன் என்பதற்கும் மேலாக, ஏதோ ஒரு இனத்தெரியாத உணர்வு, எங்களின் ஆசான் சிவராமலிங்கம் அவர்களின் நினைவு நிலைக்க எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்ற உந்துதல் நம்மில் பலருக்கு. குறிப்பாகக் கனடா வாழ் புங்குடுதீவு மக்களுக்கும், யாழ் இந்து பழைய மாணவர்களுக்கும் இருந்தது. இது தான் கம்பவாரிதி குறிப்பிட்ட அவரது அந்த மந்திர ஈர்ப்பாக இருக்க வேண்டும். முழுச் சமூகத்திற்குமே சொந்தமான இவரை, யாழ் இந்து பழைய மாணவர்களாகிய நாங்களும், புங்குடுதீவு பழைய மாணவர்கள் சங்கத்து, அமரரினது பிறந்த மண் உறவுகளும் இணைந்து இங்கு கனடாவில் நினைவு கூர முடிவு செய்து, அதற்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டு இன்று உங்கள் முன் நிற்கின்றோம். ஆம், இது அமரத்துவம் அடைந்த நம் ஆசானின் நினைவாக அவரது கனடா வாழ் தமிழ்க் குடும்பத்தால் எடுக்கப்படும் நினைவுப் பெரு நிகழ்வு.

அவர் ஒரு சராசரி தமிழ் ஆசிரியர் அல்ல. அவருள் புதைந்து கிடப்பவை ஏராளம் என்பதை அவரால் உருவாக்கப்பட்ட மாணவச் சிற்பிகள் உள்ளே கட்டுக் கட்டாக கட்டுரைகளாக உரைத்துள்ளார்கள். நாம் முன்பு அனுபவித்த ஆனால் இனங்காணாத அந்த பண்புமிக்க விழுமியங்களையும் திறமைகளையும் ஆற்றல்களையும் நீங்களும் அறிந்து பின்பற்றக் கூடியதாகவும், ஒரு கனடா நினைவுப் பதிப்பாகவும் இதை உருவாக்க முயன்றிருக்கின்றோம். ஒரு முன்னுதாரண மானிடனாக வாழ்ந்த அந்த மாமனிதனைப் பின் பற்றி நாமும் நடந்து ஒரு சீரிய மனித குலத்தை பேணுவதன் மூலமே, நாம் அவரது ஆத்மாவை இன்புறச் செய்து சாந்தியடையைச் செய்ய இயலும் என்பதை நீங்களும் நன்கு அறிவீர்கள்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

இங்ஙனம்

விழாக் குழுவின் சார்பில் ஒருங்கிணைப்பாளர்கள்
திரு க கனகராசா, முன்னாள் தலைவர் யா இ க சங்கம்
திரு பொன் பாலேந்திரன், உப தலைவர் யா இ க சங்கம்

புங்குடுதீவு பழைய மாணவர் சங்கத் தலைவரிடமிருந்து.....

‘இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிது, அதனிலும் இனிது ஆதியைத்தொழுதல், அதனிலும் இனிது அறிவுள்ளோரைக் கனவிலும், நனவிலும் காண்பது’ என்பது ஒளவையார் கூற்று. இது இனிது பொருந்தும். அறிஞர் சிவராமலிங்கம் அதிபர் பற்றி நினைப்பதும், பேசுவதும் இனிதே. மொழியிலா?, சமய தத்துவமா?, இலக்கியமா? எல்லாத்துறைகளிலும் தனது முதிர்ந்த ஆளுமையால் கவர்ந்த கல்விமான். அவரின் இழப்பு எங்கள் மண்ணுக்கு ஓர் ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும்.

எந்த இலட்சியத்தை எடுத்துக்கொள்வது?, எந்த குறிக் கோளுக்காக வாழ்வது? எனப் பலரிடம் கேள்வி எழும். இந்த கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடையாக வாழ்ந்தவர்.

மொழி, இனம், சமயப் பற்றோடு தன் வாழ்க்கையை ஓர் இலட்சிய வாழ்க்கையாக வாழ்ந்து முடித்தவர். அவர் வாழ்வில் துன்பங்கள் வந்ததுண்டு, துவண்டு போனதில்லை. தடைகள் வந்தபோதும், தளர்ந்து போனதில்லை.

எடுத்துக்கொண்ட இலட்சியத்திற்காக இறுதிவரை வாழ்ந்தவர். மேடையில் இலக்கிய, சமயக்கருத்துக்களைப் புதிய கோணத்தில், புதிய அர்த்தத்தில் விளக்கிக்கூறும்போது பல புருவங்கள் உயரும், கருத்துகள் புரியும். வெண்ணெய்தானே நெய். வெண்ணெயில் மணம் இருக்காது, நெய் மணம் கமழும். இது போல இவரின் வார்த்தை ஜாலங்கள், கருத்துக்கள் புதுவுருக்கொள்ளும். ஈழத்து வாரியார் என்று சொல்லத்தக்க கல்விமான் இறையடிஎய்தி விட்டார்.

இவரின் மாணாக்கர் இவரின் மேல் வைத்திருக்கும் நன்மதிப்பு என்னை பெரிமதம் கொள்ள வைக்கின்றது. ஒவ்வொரு மாணவனது தனிப்பட்ட வளர்ச்சியிலும் பெரும் பங்காற்றியவர். அவர்களது வெற்றியை தனது வெற்றியாகக் கருதி செயற்பட்டவர்.

இவ்வாறு மாணவர்களுக்கும், இந்துக்கல்லூரிக்கும், தான் பிறந்த புங்குடுதீவிற்கும், எம் தமிழ்த்தேசியத்திற்கும் பெரும் பங்காற்றிச் சென்ற தர்மவீரனுக்கு நாம் என்ன செய்யப் போகின்றோம் என்பதே எம்முன் எழுந்து நிற்கும் பெரிய கேள்வியாகும்.

இவ்விழாவைப் புங்குடுதீவு பழைய மாணவர் சங்கமானது தனித்து செய்ய முற்பட்டபோது கனடாவில் இயங்கும் யாழ் இந்துக்கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம் எம்மை அணுகி, ஒன்றாக, ஒரு பெரிய விழாவை ஒழுங்கு செய்வோம் எனக்கூறி, இவ்விழாவை சிறப்பாக ஒழுங்கு செய்த யாழ். இந்துக்கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கத்திற்கு எமது நன்றிகள்.

அமரர் சிவராமலிங்கம் அதிபர் மீது வைத்திருக்கும் மதிப்பை விழாவாக மட்டும் அமையாது, அவரின் கனவுகள் மெய்பட நாம் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு உழைக்க வேண்டும் என்பதே எம் அவா.

நன்றி

அன்புடன்

ச.சந்திரகுமாரன், தலைவ புங்குடுதீவு பழைய மாணவர் சங்கம்.
கனடா



குஞ்சி யழகும் கொடுத்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல - நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி அழகே அழகு

அறிவ தறிந்தடங்கி அஞ்சுவ தஞ்சி
உறுவ துவகுவப்பச் செய்து - பெறுவதனால்
இன்புற்று வாழும் இயல்பினார் எஞ்ஞான்றும்
துன்புற்று வாழ்தல் அரிது.

யாழ் இந்துக் கல்லூரிச் சங்கத் தலைவரிடமிருந்து.....

பேராசான்
அமரர் கலாநிதி சீவராமலிங்கம்
அவர்களின்
ஆழப் பதிவுகள்

ஒளி வீசுகின்ற முகம்....

அன்றலர்ந்த தாமரையாய் மலர்கின்ற புன்னகை.....

அறிவைச் சுமந்தபடி உதிர்கின்ற சொல்.....

நெருங்கும் வேளையில் இவர் இப்படித்தான் எல்லோருக்கும் அறிமுகமாவார். நுட்பமான இவ்வியல்பு எல்லோருக்கும் கைவரப் பெறுவதில்லை. ஒரு தடவை இவரை நெருங்கி இவரால் ஈர்க்கப்பட்டவர்கள் இவரிடமிருந்து விடுபட்டதாய் வரலாறு இல்லை.

தூய்மையான இதயம் அவ்விதயத்தில் உருவாகும் நேரிய சிந்தனை சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் தெளிவான கம்பீரமான சொற்கள். இவற்றிற்கிடையே முரண்பாடில்லாத முழுமையே பேராசான். அளவிடமுடியாத ஆற்றல்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு அமைதியாய் இருக்கின்ற ஆழப் பக்குவத்தை இவரிடந்தான் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இவரிடம் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள ஏராளமாய் இருந்ததைப் போலவே, இவரைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளவும் ஏராளம் இருந்தன. நேர ஒழுங்கு, ஆசாரம் தவறாத அழகு, பண்பான பார்வை, புன்னகை தவிர வேறெந்த அணிகலனும் அணிந்திராத முகம், இவற்றைப் பார்த்துப் பார்த்தே பல மாணவர்கள் கல்விமான்கள் ஆகியிருக்கின்றார்கள்.

யாழ் இந்து, ஓர் உன்னதமான கலைக்கோவில் இக் கலைக் கோவிலின் கருவறையில் ஏகப்பட்ட விக்ரகங்கள் அருள் பாலித்தன. பாலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்த மூல மூர்த்திகளில் முக்கிய

மூலவராக நான்கு தசாப்த காலம் அறிவருள் ஈந்த அழகிய பெருமான் எம் பேராசான். யாழ் இந்துவின் வரலாற்றில் இது எம் பேராசானுக்கு மட்டுமே வாய்த்த பெருமை.

ஆலமரமாகி அண்ணல் ஈந்தளித்த விதைகள் உலகெங்கும் முளைவிட்டு வளர்ந்திருக்கின்றன. அன்னையை அறிந்து கொண்டதைப் போலவே, தாய்மொழியைத் தெரிந்து கொண்டதைப் போலவே, எம் ஆசானையும் நாம் ஆழப் பதிந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

கனடிய மண்ணில், யாழ் இந்துவின் மைந்தர்களாக ஒன்றிணைந்து, பேராசானை நினைவு கொள்வதில் நாம் பெரு நிறைவடைகின்றோம். அண்ணலின் உன்னத கருத்துகளும், தெள்ளிய படைப்புகளும் மண்ணுலகில் நிலைத்து நின்று சமூக நல்வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும்.

பொன்னையா விவேகானந்தன்

தலைவர், யாழ் இந்துக் கல்லூரிச் சங்கம் - கனடா



ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர் - வேண்டா!
நமக்கும் அதுவழியே! நாம்போம் அளவும்
எமக்கென்? என்(று) இட்டு, உண்டு, இரும்

வாருங்கள் உள்ளே!

சிவராமலிங்கம் என்ற ஒரு அரிய உயரிய பிறவியின்
நினைவுகளை இரை மீட்பதில்
அவரதுபிறந்த வீட்டு கனடா வாழ் புங்குடுதீவு உறவுகளும் ,
புகுந்த வீட்டு யாழ் இந்து நெஞ்சங்களும்
ஒருங்கிணைந்து பங்கெடுத்துள்ளோம்.

பேராசிரியர்கள், புத்திஜீவிகள்,
இலக்கியவாதிகள், அரச நிர்வாகிகள், மருத்துவர்கள்,
வழக்கறிஞர்கள், நீதிபதிகள், கணக்காளர்கள்,
பொறியியலாளர்கள் இன்னுமாக பல்துறைசார் விற்பன்னர்களென
சுதந்திர இலங்கையை கட்டி எழுப்பிய சிற்பிகளைச்
செதுக்கிய இந்த சிற்பிகளின் சிற்பியின் நினைவுப்
பதிவுகளினூடாக
அவரது உருவகத்தையாவது நாம் எட்டிப் பிடிக்க
விழைந்துள்ளோம்.

பன்முகத் திறமைகள் பண்புகள் செயற்பாடுகள்
போன்றவற்றைக் கொண்ட இந்த ஆய்வுப் பெட்டகத்தை
மீண்டும் ஒரு முறை திறந்து பார்த்துள்ளோம்.
நீங்களும் பாரக்கவேண்டாமா?

வாருங்கள் உள்ளே!

நல்லவர்களை உலகம் அவர்கள் வாழும்போதே விரும்புகிறது.

அவர்கள் வல்லவர்களாகவும் புரிய முடியாத
ஆழமுள்ளவர்களாகவும் இருந்தால் உலகம் அவர்கள் மறைந்த

பின்பும் ஆராய்ந்து மதித்துக் கொள்ளும்

அதைத் தான் நாமிதில் செய்திருக்கிறோம் .

நம் தவறுகளை மன்னித்து தவறியவற்றை ஜீரணித்து
உள்வாங்குவீர் அத்தோடு இன்னுமொரு மறுபதிப்பிற்குத்
தயாராவீர். சமூகக் கடனை செய்தவர்களின் பணிகளை
நினைவு கூர்ந்து பதிவாக்குவது ஒரு ஆரோக்கியமான நன்றிக்
கடனாகும்.

மலர்க்குழு சார்பில்

மாணவன் பூநகரான் பொ குகதாசன்
முன்னாள் செயலாளர், யா.இ.க. சங்கம் - கனடா

இந்துவின் அறிவுச் சிகரம் சரிந்தது

- கம்பவாரிதி இ ஜெயராஜ்

இராமகிருஷ்ணருக்கு ஒரு விவேகானந்தர்
எங்கள் சிவராமருக்கோ ஒரு கம்பவாரிதி

கம்பவாரிதி சிவராமர் சந்திப்பை இன்னொரு இராமகிருஷ்ண விவேகானந்தர் சந்திப்பாக நிச்சயம் பார்க்கலாம். அது அருட் சந்திப்பென்றால் இது இலக்கியச் சந்திப்பு . அது மதச் சந்திப்பென்றால் இது மொழிச் சந்திப்பு.

குருவின் தத்துவங்களை ஆங்கிலத்தில் உலகெலாம் முழுங்க எவ்வாறு நேர்த்திரன் விவேகானந்தர் ஆகினாரோ அவ்வாறு எங்கள் ஜெயராஜ் கம்பவாரிதி ஆனார். ஒரு உற்பத்தியாளனின் திறமை அவனது படைப்பில் புலப்படும். ஜெயராஜ் அவர்களின் கம்பன் தமிழில் நாங்கள் சிவராமர் என்ற சிற்பியைப் பார்க்கிறோம். ஆம், சிற்பிகளின் சிற்பி சிவராமர்.

அறிவே உயர்ந்தது தான். அதன் சிகரமாம் தன் குரு. இந்த சிகரம் அந்தச் சிகரத்தை சிகரம் என்கிறது! நமக்கோ இரண்டும் சிகரங்கள் தான்.

அறிவில் உயர்ந்த யாழ் இந்துவின் அறிவிச் சிகரம் சிவராமர் என்கிறது சிலை சிற்பியைப் பார்த்து . . !? ஆனால் நமக்கோ இரண்டுமே சிலைகள் தான்.

உலகிற்காக வாழ்ந்த ஒரு உத்தமர் அமரரானார்.

‘சிவராமலிங்கம் மாஸ்டர்’ - பல தசாப்தங்களாக யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் மந்திரம் போல் உச்சரிக்கப்பட்ட பெயர் இது.

நீறு துலங்கும் நெற்றி

மலையான சுமைகளையும் நொடிப்பொழுதில் நீக்கும் மந்திரச் சிரிப்பு இவை அவரின் அடையாளங்கள்

தமிழும் , அங்கிலமும் அவர் வாயிற் சரளமாய்ப் புரளும்.

சைவமும் சிந்தாந்தமும் அவர் குடும்பச் சொத்துக்கள்.

புங்குடுதீவு தந்த பொன்மகன்

இந்துக் கல்லூரி , அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி ஆகியவை இவரைப் புடம் போட்ட கல்விக் கழகங்கள்.

தொ.பொ. மி போன்ற பேரறிஞர்களும் கற்ற நிமிர்வு

இவையனைத்தும் சேர்ந்து அவரை ஒரு மாமலையாய் நிமிர்த்தியது. அந்த அறிவு மலை இந்துக் கல்லூரியில் வைக்கப்பட்டது எங்கள் பாக்கியம்.

அசையாத நெஞ்சரத்திற்கு அவர் ஓர் அடையாளம்.

திருமணமாகி ஓரிரு மாதங்களிலேயே பாரிசுவாதம் கால்களைப் பறிக்க கலங்கி வைத்தியம் செய்த டாக்டர்க்கு ஆறுதல் சொல்லி நிமிர்ந்தவர்.

தடி ஊன்றி அவர் நிமிர்ந்தபோது ஊரோ ஆச்சரியப்பட்டது.

மாணவர் கை பற்றி நடப்பார்.

மாணவர்களில் தாங்கி நடப்பதாய்ப் பலரும் நினைப்பார்கள்.

ஆனால் மாணவர்களைத் தாங்கி நடக்கும் நடை அது.

அவருக்கு கை கொடுத்த எவரும் தாழ்ந்ததில்லை

அதற்காகவே அவருக்கு கை கொடுக்க

மாணவரிடையே போட்டி நடக்கும்.

இந்துக் கல்லூரியில் தத் தமக்கு கற்பித்த ஆசிரியர்களை மாணவர்கள் அறிவார்கள்

ஆனால் ஆச்சரியம்! சிவராமலிங்க மாஸ்டரை எப்படியோ எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

அது அவரது மந்திர ஈர்ப்பு

கல்லூரியில் உப அதிபராய் இருந்து ஓய்வு பெற்ற பிறகும்

உத்தியோகப் பற்றற்ற பிரதிநிதியாய் இந்துக் கல்லூரியில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தவர்.

தன் கடைசி மூச்சுவரை இந்துக் கல்லூரி உயர்விற்குப் பாடுபட்ட மனிதர்.

பிற காலங்களில் முச் சக்கர வண்டி அவரது வாகனமாகிவிட்டது.

ஊருக்காக ஆசிரியரை ஏற்றி ஓயாமல் ஓடித் திரிந்த அந்த வாகனம் அதிர்ஸ்டம் செய்தது.

எவருக்கும் பாராமாய் இல்லாத தன் வாழ்வு போலவே மரணத்தையும் அணைத்துக் கொண்டார்.

இன்று உலகெங்கும் அவர் விதைத்த விதைகள் விருட்சமாய் நிற்கின்றன.

ஆனால் வீட்டிலோ பிஞ்சுத் தளிர்களாய் இரண்டு பேரப் பிள்ளைகள் வாடி வதங்கி நிற்கின்றன.

அப் பயிர்களை செழிக்கச் செய்வது நம் கடன்.

ஊருக்காகத் தோள் கொடுத்த மாமனிதரின்

உறவிக்காகத் தோள் கொடுப்போம்.

அதுவே நாம் அவருக்கு ஆற்றும் கடன்.

இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை.

இந்துக் கல்லூரியின் இமயம் சரிந்துவிட்டது

ஆறு திருமுருகன்

சிவராமலிங்கம் என்ற சிற்பி செதுக்கிய ஆயிரக் கணக்கான சிலைகளில் ஆறு திருமுருகன் என்பதும் தலையாய ஒன்று. கம்பவாரிதி அறிவுச் சிகரம் சரிந்ததென்றார். இவளோ இமயமே சரிந்து விட்டது என்கிறார். இவர்கள் இருவருமே ஒரே மாதிரி சித்தரிப்பதற்கு காரணங்கள் பல இருக்கலாம். ஒரு அறிவாளியால் தான் இன்னொரு அறிவாளியை எடை போட முடியும். இந்த இரண்டு தமிழ் அறிஞர்களுமே உண்மையாக திருத்தமாக தமது குருவைக் கணித்திருக்கிறார்கள் என்பது தான் நாம் இதற்குள் காணும் செய்தியாகும். இவரது எஞ்சிய செய்திதான் என்ன?தொடர்ந்து படியுங்கள்.

மாணவர்களுக்கு ஒளிகாட்டிய கலங்கரை விளக்கும் அணைந்து விட்டது. யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் என்னைப் போன்ற பலரை உருவாக்கிய ஒப்பற்ற சிற்பி சிவராமலிங்கம் ஐயாவை இழந்து தவிக்கிறோம். என்னைப் பொறுத்தவரை தாயாய் தந்தையாய் நண்பனாய் நல்லாசிரியனாய் விளங்கியவர் ஆசிரியர் சிவராமலிங்கம்பிள்ளை அவர்கள். யாழ் இந்துக்கல்லூரியின் சைவத் தலைவராக விளங்கிய இவர் கல்லூரி வாழ்வில் இந்து இளைஞர் மன்றத்தின் காப்பாளராக அரும்பணியாற்றினார் தினந்தோறும் பிராத்தனைக் கூட்டத்தை நடத்துவதில் இவரது பங்கு அளப்பரியது. கல்லூரியில் நடைபெற்ற சமயவிழாக்கள் அதிகரித்தும் இவரது ஆளுமையில் வெளிப்பாடாகவே விளங்கிய இந்துக் கல்லூரியின் இமயம் சரிந்து விட்டது. சேக்கிழார் விழாக்கள் ஏற்பாடு செய்வதில் முன்னோடியாகத் திகழ்பவர். பட்டினத்து சிவன்கோவிலிலிருந்து பெரியபுராண ஏடுகளை ஊர்வலமாகக் கொண்டு புறப்படுவதிலிருந்து விழாவிற்கு விருந்துபசாரம் வரை ஆசானின் கை வண்ணத்திலேயே ஒப்பேறுவது வழக்கம். கால் நடக்க முடியாத இந்த மனிதன் எம்மையேற்றி வைத்தவர். நாம் இன்று நிமிர்ந்து நிற்பதற்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்த மகான். சேக்கிழரின் மாநாடுகளில் இந்தியப் பேச்சாளருக்கு நிகராக கணீர் என்ற குரலில் மடைதிறந்த வெள்ளம் போல் ஆசான் பேசிய நாட்கள் பசுமையாக இன்னும் நினைவில் உள்ளது. சைவப்

பரிபாலன சபை நடத்திய சைவ மாநாடுகளில் ஆழ்ந்த அறிவோடு ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் சைவத்தின் மேன்மையை எடுத்துரைத்து சபையை திகைக்க வைப்பவர். கடந்த 20 வருடங்களாக முச்சக்கரவண்டியில் ஆலயங்கள், சமய விழாக்கள், தமிழ் விழாக்கள், இந்துக் கல்லூரியின் பெயரால் நடைபெறும் வைபவங்கள் அனைத்திலும் பங்கு கொண்டு அனைவரையும் ஆனந்தப்படுத்தினார். சென்றமாதம் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கத்தின் பொதுக்கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு பழைய மாணவர்களை ஒற்றுமைப்படுத்துவதில் ஓங்கிக்குரல் கொடுத்தார். ஒரு சமயம் ஒலிவாங்கியில்

“என் இனிய குழந்தைகளே ஒன்றுபட்டுக் கல்லூரி அன்னைக்காக உழைதிடுங்கள்” என வேண்டினார் இதுதான் இந்துக்கல்லூரில் இறுதியாக அவர் பேசிய பேச்சு.

அன்று கூட கடும் வெய்யிலில் முச்சக்கர வண்டியில் கூட்டம் முடிய அவர் போன காட்சி என் மனதை வருத்துகிறது. இறப்பதற்கு முதல்நாளும் வழமை போல் நல்லூர் மேற்கு வீதியில் அவர் ஊர்வலம் வருவதைக் காண்பதற்கு காத்திருந்தார்கள். அவ்வேளை கண்தானம் செய்யும் படிவத்தை நிரப்பி இறப்பிற்குப் பின்பும் பயன்பட வேண்டும் என்று கூறினார். நான் சிரித்துவிட்டு இன்னும் 20 வருடம் நீங்கள் உயிருடன் இருப்பீர்கள் என் முதுகைத் தடவினேன், சிரித்தார். சிரித்துவிட்டு எதற்கும் இருக்கவேண்டும் என்று கூறியவரை மறுநாள் வைத்தியசாலையில் அவரின் உடலைச் சுமக்கிற பாவியானேன் என் செய்வேன் இத்தகைய ஒரு மனிதனை இனிமேல் சந்திப்பது என்பது இயலாத ஒன்று. என் இனிய ஆசானை இனி எப்பிறப்பில் காண்பேன்?

குருவின் ஆத்ம சாந்திக்காக எல்லாம் வல்ல இந்துக் கல்லூரி அன்னையையே இறைஞ்சுகிறேன்.



பேசரிய பெருந் தவத்தார்!

கவிநாயகர் வி கந்தவனம்

அமரர் ஆகிவிட்ட சிவராம இலிங்கத்தில் பல மலர்கள்
சாத்தப்படுகின்ற இவ்வேளை ஒரு கவி மலரை சாத்துகிறார்
கவிஞர் கந்தவனம்.

கட்டுரையாக அதிக நேரமிருந்து எழுத என் உடல் நலம்
அனுமதிக்கிறது இல்லை ஒரு கவியாக எழுதித் தருகிறேன் . . .
என் நண்பனைப் பற்றி . . .என்றார் இந்தக் கவிவனமான
கந்தவனம்.

ஓகோ ! பழம் நழுவிப் பாலில் விழுகிறதா? என்று நானும் அந்த
மலரை எடுத்து வந்து உங்கள் முன் வைக்கிறேன். யாப்புக்
கவிஞன் என்று கவிஞர் வைரமுத்துவால் போற்றப்பட்ட ஒரு
தமிழ்க் கவி எங்கள் தமிழ்க் கனி பற்றி பாடியுள்ளது

அமரர்கள் சிவராமலிங்கம் மற்றும் சொக்கன், காரை
சுந்தரம்பிள்ளை போன்ற யாழ் இந்துவின் ஆசிரியப்
பெருந்தகைகளுடன் தமிழால் இலக்கியத்தால் சைவத்தால்
சித்தாந்தத்தால் தாம் இணைந்த இளமைக் காலத்தை இரை
மீட்ட கவிஞர் கந்தவனம் அவர்கள் எங்கள் ஆசிரியரின் இலக்கிய
நண்பன் என்ற வகையில் தந்த கவி வரிகள் இவை.

பூசியவெண் ணீறதுபோல் புனிதமனம் கொண்டிறைவன்
வாசமலர்த் தாள்வணங்கித் தொண்டுசெய்தே வாழ்ந்துவந்த
ஆசிரியர் சிவராம லிங்கமரன் அடிசேர்ந்தார்
பேசரிய பெருந்தவத்தால் பெரும்பதவி பெற்றயுயர்ந்தார்!

வீறுநடை கொண்டுதமிழ் சைவநெறி விளங்கவைத்த
ஆறுமுக நாவலரின் அடிச்சுவட்டில் ஆரும்பணிகள்
மாறில்வகை செய்துவந்த மாசிற்சிவ ராமலிங்கர்
பேறுபெற்றார் வானுலகிற் சைவத்தமிழ் பேசுதற்கே!

விண்வெளிக்குக் கதிரவனாம் மண்வழிக்கு மதிநலமாம்
திண்மொழிக்குத் திருக்குறளாம் தேன்மொழிக்கு வாசகமாம்
கண்விழிக்குக் கல்வியதைக் கருத்துடனே வழங்கிவரும்
எண்புகழார் யாழ்.இந்துக் கல்லூரிக் கிவரொளியாம்!

செல்வமெலாம் அறிவெனவே சிரத்தையுடன் மாணவர்க்குக்
கல்வியினைப் புகட்டுவதிற் கைதேர்ந்த குருமணியே
நெல்லினிடை கலந்துநின்ற புல்லரையும் பதப்படுத்தி
வல்லவரா யாக்குமுந்தன் மந்திரத்தை யாரறிவார்?

அழகுதமிழ் அறிவாளர் அதிமதுர எழுத்தாளர்
விழுமியநற் பேச்சாளர் வியன்மரபுக் காப்பாளர்
பழகுவதில் அன்பாளர் பரந்தமனப் பண்பாளர்
வழிவகைசொல் சிவராம லிங்கரெனும் மதிவாணர்!

சிவயோகர் சைவநெறி சிறந்தோங்க அமைத்தபெரும்
சிவதொண்டன் நிலையத்து வளர்ச்சிக்கும் செம்மனத்துச்
சிவராம லிங்கர்செய்த சேவைகளும் சிவலோகம்
தவசீலர் எய்துதற்குச் சான்றிதழ்கள் வழங்கினவோ?

யாரிவர்போல் இனியொருவர் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்
லூரியிவர் வரலாற்றை உலகினுக்கு வழங்கிடுமே
பாரிலுள்ளோர் பயன்பெறவே பணிபுரிந்த பக்குவத்தார்
சீர்பணிகள் தொடர்ந்திடுவோம் சேர்ந்தவரைப் போற்றுதற்கே!



Sivaramalingam Master ***A Great Tamil Guru***

Dr.Kasinathan Nadesan,
MBBS, MD, FRCPath, FRCPA, DMJ(Path), DMJ(Clin), DLM
Senior Specialist Forensic Pathologist, Australia.

Jaffna Hindu College (JHC) was not only an educational institution to me but also a home away from home. What I just said becomes more meaningful for those who had lived in the hostel. The pleasant memories of the hostel life are still fresh in my mind. When I joined JHC in 1958, it was the first time I was away from home. In spite of the difficult initial period to get acclimatised to the hostel life, soon the whole scenario changed and life became more pleasant. K.S.Subramaniyam master was the warden at that time and he was a very unique man who ran the hostel with utmost efficiency. Jaffna Hindu College Hostel and KSS (that was how Subramaniyam master was popularly referred to) were closely interwoven and it appeared as if one couldn't exist without the other.

That was the time I came to know Sivaramalingam master. Being in the hostel gave me an extra opportunity to associate with him quite closely as he too was living in the hostel. He was occupying the first room in the ground floor so that he could move about easily. It soon dawned on me how popular he was among the students and how the students loved him and cared for him. He was always surrounded by a group of students who were ever ready to execute his needs. That room was a hive of activities. During those years close association with teachers was not that common. But with Sivaramalingam master it was more a friendship than a Guru/Student relationship. It was great fun listening to his jokes and the subtle interpretation of film songs. Being a science student, I did not have much opportunity to study under him but yet I was able to passively acquire plenty of knowledge through my association with him while he was in the hostel.

JHC was gifted with an array of excellent, dedicated teachers and many of them sacrificed their very lives for the well being of the students. It is impossible to even briefly mention about them, which will run into pages. In 1958 Mr.V.M.Asaipillai was the Principal. He was a wonderful man, a great gentleman with impeccable personality. It is a pleasure watching him moving around in the school dressed in crisp white suit. KSS master was an absolute disciplinarian and hostel routine could be compared to military drill. Very often he would walk through the hostel in the night, sort of a surprise inspection. Any one breaking the rule may have to pay dearly. But only exception was Sivaramalingam master's room where the students may be allowed to remain chatting during sleeping hours. That room no doubt enjoyed total immunity from KSS master's tough rules. The life at the hostel was always pleasant and it gave ample opportunities for the hostellers to interact with all the school activities. After some years, naturally, it was time for me to leave the hostel and the school and move into the next step in life. With time the old memories too drifted and faded away while the mind got stuck into the new areas with which I was pre-occupied.

I read in later years about men and women excelling in very many fields in spite of various handicaps. But it did not make news to me as I have already seen with my very eyes how a man with such disability was carrying on so successfully and serving the students and the community at large with such dedication and determination.

When I was at the Peradeniya University our master was a fairly regular visitor to the campus being invited by his grateful students to deliver talks at the campus Murugan temple. What I saw at Peradeniya too was the same; he was surrounded by large number of his disciples. His past students who were in the university, were at his disposal. After completing the university studies my life moved into the next phase, where one has to directly confront the challenges in life. Many years passed by then with memories of the school and its teachers faded but respectfully stored in the heart. I think somewhere in 2005, I saw this great man in a UK OBA Magazine seated in a wheel chair, face was

bright with love and wisdom, dressed in pure white national and verti with holy ash and pottu adorning his forehead, still active and carrying on with his life. The mere sight of him once again, after so long time, stirred my memories and for some unexplainable reason emotions choked my throat. I just could not control my tears reading about him after many years. The tears were certainly not out of any sympathy but due to my admiration of this courageous, dedicated and determined man and his service to the Tamil community. Then a short while later came the sad but the inevitable news that our most beloved Master is no more with us.

While crying I thought to myself his strength, courage, dedication and determination. Those who felt sorry for his physical disability really did not know his mental and physical strength. To me and to thousands of students and others who knew him well, he was not handicapped at all. He demonstrated to the Tamil community and others through his life that nothing is impossible and determination, dedication and sincerity will take our community through the difficult times. Physically this giant is no more with us but his greatness is firmly engraved in the hearts of everyone who knew him, listened to him and heard about him. His departure from this world is an irreparable loss yet he set the goals and clearly laid the path for the Tamil community to follow.

Almost six decades after independence, Sri Lanka is still in a state of turmoil, and Jaffna in particular has faced the brunt of it. One wonders whether our cherished values are still there or they too have been swept away by the passage of turbulent times. The uncertainties have lasted for so long that it is natural for us to expect that our values too would have been inevitably transformed into a new order. But the only consolation is that with the determination and resilience, our community will rise up from ashes. As some one said, nobody can swim the same river twice. So Jaffna will in due course evolve into something new, something different. As late Mr. Vernon Abeysekara, one time GA of Jaffna, said in his book "Images of Jaffna", "We can only hope that the splendid qualities, by which we once recognized it, will live again".

அறிஞருமாகி, அதிபருமாகி, அமரருமாகிய பேராசான் க. சிவராமலிங்கம்

- எஸ். எம். தனபாலன் -

புங்குடுதீவு மாதாவின் மாண்புடைய மாமனிதர். காற்றுவெளிக் கிராமத்தின் காவிய நாயகன். கல்விப் பாரம்பரியத்தோடு கலை இலக்கிய சமயக் கொள்கைகளை வளர்த்தவர். யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியின் பேராசான், அதிபர், தூண் என்றெல்லாம் பலராலும் பத்திரிகைகளினாலும் உயர்த்திப் பேசப்படும் அதிபர் க. சிவராமலிங்கம் அவர்கள் அண்மையில் அமரத்துவம் அடைந்தமை எங்கள் ஊருக்கும் தேசத்திற்கும் தேசியத்திற்கும் பெரும் இழப்பாகும்.

யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் தொடர்ந்து நாற்பது ஆண்டுகள் ஆசிரியராகவும் அதிபராகவும், விடுதிக் காப்பாளராகவும் விளங்கிய சிவராமலிங்கம் அவர்கள் ஆற்றிய பணிகளும் உருவாக்கிய பரம்பரையும் நமது தேசத்தின் வருங்கால வளர்ச்சிக்கும் வாழ்வுக்கும் உதவும் என்பது மனஆறுதலைத் தருகின்றது.

ஒரு நூற்றாண்டின் புனித மரபை அடுத்த நூற்றாண்டில் பதிய வைத்தமையும் பதிவுகளின் பரவல்களால் மலரும் மற்றுமொரு நூற்றாண்டிற்கு ஆவணச் சேகரிப்புகளை வழங்கியமையும் அதிபர் சிவராமலிங்கத்தின் விழுமிய வீச்சுக்களின் கனதியை காட்டுகின்றது. ஈழத்தின் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி ஒரு பரம்பரையை உருவாக்கியவர் என்று கணிக்கப்பட்டவர். அந்தக் கைலாசபதியை உருவாக்கி செதுக்கி எடுத்தவர் எங்கள் ஊர் ஆசான் சிவராமலிங்கம் அவர்கள் என்பதை அறியும்போது எங்களுக்கு பெருமிதமாய் உள்ளது.

புங்குடுதீவு அம்பலவாணர் அரங்கிலே நடைபெற்ற கலைவிழாவில் சிறப்புரை ஆற்றும்போது பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள் பேசிய பேச்சு இன்றும் என்றினைவில் நிற்கிறது. அவர் பேசினார் புங்குடுதீவு பல கல்விமான்களையும் சிந்தனையாளர்களையும் ஈழத்தமிழ் உலகுக்கு வழங்கியுள்ளது. பிள்ளைத்தமிழ் பிரபந்தத்திற்கே பெருமை சேர்க்கும் நூலான திருக்கேதீஸ்வரம் கௌரிநாயகி பிள்ளைத் தமிழ் இயற்றியவர், புங்குடுதீவின் மூத்த தமிழ் அறிஞரான பேராசிரியர் சி. இ. சதாசிவம்பிள்ளை அவர்கள். அப்பிரபந்தத்திற்கு நான் முன்னுரை எழுதும் பாக்கியம் பெற்றவன். இதுமட்டுமன்று அப்பிரபந்தத்தை எழுதியவரின் தமையனாரின் மகனான ஆசிரியர் சிவராமலிங்கம் அவர்களே எனக்குத் தமிழ் உணர்ச்சியையும் பற்றினையும் ஊட்டியவர்.

மலேசியாவில் பிறந்து வளர்ந்து ஆங்கிலச் சூழலில் வாழ்ந்த நான் ஈழத்திற்கு வந்து யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் மாணவனாகச் சேர்ந்தேன். ஆசிரியர் சிவராமலிங்கத்தின் தமிழால் கவரப்பட்டு அவரை என் முன்னோடியாய் ஏற்று தமிழையே பிரதான பாடமாய்

எடுத்து இன்று தமிழ் உலகில் நான் ஒரு பேராசிரியராய் ஆய்வாளராய்ப் பிரபல்யம் பெற்று இருக்கிறேன். இவை புங்குடுதீவு பெற்ற புதல்வன் எனக்குத் தந்த செல்வம் என்பதை மனம் கொள்கின்றேன்

சிவராமர் தமிழ் மரபு தமிழ் பாரம்பரியம் சைவ சமய நெறி முறைகள் என்பவற்றை பேணியதோடு தனது மாணவர்களுக்கு போதித்தும் சாதனை செய்தவர். இந்தியாவில் 1946ம் ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலும் படித்து கலைமாணியானவர். தீவுப்பகுதியின் முதல் டி.யு. என்ற பெருமையும் இவருக்கு உண்டு. இந்தியாவிலே மகாத்மகாந்தியின் கொள்கைகளால் கவரப்பட்ட சிவராமர் கடைசிவரை இறக்கும் எண்பதாவது வயதிலும் கதர் வேட்டி சேர்ட்டுடனே உலாவியவர்.

யாழ் இந்துக்கல்லூரியின் துரோணாச்சாரியார் என்றும் பீஷ்மர் என்றும் கணிக்கப்பட்ட சிவராமர் தனது கண்களையும் தானம் செய்து கண்ணப்பநாயனாரையும் நினைவுபடுத்தியவர். இவரி டம் தமிழ் சிந்தனைகளோடு முற்போக்குச் சிந்தனைகளும் நிறையவே இருந்தன. அக்காலத்து பாரதி விழாக்களிலும் வள்ளுவர் விழாக்களிலும் சேக்கிழார் விழாக்களிலும் கம்பர் விழாக்களிலும் இவருடைய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டவர்கள் இவரது சிந்தனைப் போக்கையும் நோக்கையும் தெரிந்திருப்பார்கள்.

இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் இலண்டன் மாநகரிலும் இவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள் உலகத் தமிழர்களின் உணர்வுக்கும் உறவுக்கும் தெம்பூட்டின. தனிமனிதனாக இல்லாமல் ஒரு நிறுவனம் போன்று இவர் இயங்கியமைக்குச் சான்றுகளும் சாட்சிகளும் உண்டு. தமிழில் ஆழமான படிப்பாளி என்று பாராட்டப்பட்ட சிவராமர் ஆங்கிலத்திலும் நிறைந்த புலமை பெற்றிருந்தார். யாழ்ப்பாணத்து மேடைகளில் பேசிய ஆங்கில அறிஞர்களின் பேச்சுக்களை அதே மேடைகளின் மறுபக்கத்தில் நின்று தமிழில் மொழி பெயர்த்து வழங்கிய இவருடைய ஆளுமை வியக்கத் தக்கதாகும். சைவத்தையும் தமிழையும் இருகண்களாகப் போற்றிய பேராசான் தோற்றுவித்த பல சைவத்தமிழ் அமைப்புகள் வளர்த்து இன்று நற்பணிகளையும் சேவைகளையும் செய்து வருகின்றன. இவருடைய நினைவு தமிழ் உலகுக்கு நீங்கா உந்துதலையும் உற்சாகத்தையும் தரும் என்பது திண்ணம். இவரைப்பற்றி எழுதும் போது இவருடைய தம்பியாரான புலவர் க. சிவானந்தன் எம்மோடு கனடாவில் வாழ்வதும் நினைவில் வருவது இயற்கையே.

அமரர் க. சிவராமலிங்கம் அவர்களின் நாமமும் நற்செயல்களும் புங்குடுதீவு மண்ணின் மகிமைக்கு என்றும் பெருமை சேர்க்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மறைந்தும் மறையாத பேராசான்

திரு வி சிவசுப்பிரமணியம்

யாழ் இந்துவின் பழைய மாணவரும், முன்னாள் யா. இ. க.
ஆசிரியரும் அளவெட்டி அருணோதயாக் கல்லூரி இளைப்பாறிய
அதிபரும் அமரரின் நண்பனுமாகிய

ஒருவரைப் பற்றி அறிய வேண்டுமாயின் அவனின் நண்பனுடன்
பேசு என்பது ஒரு ஆங்கிலப் பழமொழி. அந்த வகையில் இவரது
சக பள்ளித் தோழனும், சக ஆசிரியனுமாகிய சகபாடி ஒருவர் இங்கே
அமரர் பற்றிப் பேசுகிறார்.

சீசெல்சு (Seychelles) நாட்டில் நான்கு நாள் இலக்கிய மறை
பொழிய கம்பவாரிதியை அழைத்தபோது, தொலைபேசியிலும்
வாழ்த்தி வழியினுப்பிய யாழ் இந்துக் கல்லூரி பெற்றெடுத்து
உருவாக்கி வளர்த்த பேராசான் சிவராமலிங்கம் இன்று நம்மிடையே
இல்லை. கம்பவாரிதி 21ந் தேதி வியாழக்கிழமை காலை இங்கு
வந்திறங்கிய நற்செய்தியை கேட்டு மகிழ முடியாமல் 'இன்றிருப்பார்
நாளை இல்லை' என்ற வாக்கியத்திற்கு அமைவாக அன்னார் எம்மவர்
அனைவரையும் மீளாத துயரத்தில் ஆழ்த்தி இறைவனடி
சேரந்துவிட்டார். வாழ்க்கை முழுதும் பெரும் சவால்களைச்
சந்தித்தபோதும் இன் முகத்துடனும், புன்முறுவலுடனும் யாவருக்கும்
உதவியும், நன்மையும் செய்ய அன்னார் என்றும் தவறியதில்லை.
1942 இல் பண்ணைக் கடல் விபத்தில் பலர் உயிரிழந்து போக
இறப்பிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்ட அன்று, யாழ் இந்து விடுதி
மாணவனாக இருந்த ஆசிரியப் பெருந்தகை தான் சாகா வரம்
பெற்ற பெருந்தகையெனப் பெருமையாக என்றும் பெருமை பேசும்
பெரியாரை இன்று விதி விட்டு வைக்கவில்லை. 1950 இல் சென்னை
கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் இருந்து பட்டம் பெற்று புது மெருகுடன்
துடிப்புள்ள இளைஞனாக யாழ் இந்து ஆசிரியராகச் சேர்ந்து, புகழ்
பெற்ற ஆசானாகவும் இளைஞர்களுக்கு சிறந்த முன் மாதிரியாகவும்,
வழிகாட்டியாகவும் விளங்கினார். ஆனால் அதே வருடம் திருமணமாகி
சில மாதங்களில் பாரிச வாத நோய்த் தாக்கத்தால் வாழ் நாள்
முழுவதும் பாதிப்பிற்குள்ளானது மிகவும் துரதிஸ்டமே. எனினும்
அன்னார் நோயின் தாக்கத்தையும் மீறி ஆசிரியப் பணி, பேச்சுப்
பணி, இலக்கியப்பணி பொதுப் பணி என பல துறைகளிலும் சிறந்து

விளங்கி எமது சிறப்புமிகு கல்லூரியின் துணை அதிபராக ஓய்வு பெற்றார். வாழ்க்கைக்குச் சிகரம் வைத்தாற் போல் 2004 இல் லண்டன் யாழ் இந்து பழைய மாணவர் கலையரசி விழாவிற்கு பிரதம விருந்தினராகச் சென்று சாதனை புரிந்தார். வாழ்க்கையின் இறுதிப் பெருவிழாவாக இலங்கை கம்பன் கழக வெள்ளி விழா விவாத அரங்கிற்கு மே 2005 இல் தலைமை தாங்கிய போது மிடுக்கான இளைஞனாக காட்சியளித்தது எம் மனக் கண் முன் என்றும் நிலைத்திருக்கும் காட்சியாகும். பெருமகனாக பெருவாழ்வு வாழ்ந்து மறைந்தும் மறையாத பேராசான் புகழ் என்றும் நிலைத்து நிற்பதாக!

இடும்பைக்கு) இடும்பை இயலுடம்(பு) இதன்றே
இடும்பொய்யை மெய்யென்று) இராநே - இடுங்கடுக
உண்டாயின் உண்டாகும் ஊழில் பெருவலிநோய்
விண்டாரைக் கொண்டாடும் வீடு.

எண்ணி ஒருகருமம் யார்க்கும்செய் ஒண்ணாது
புண்ணியம் வந்தெய்து போதல்லால் - கண்ணில்லான்
மாங்காய் விழுவெறிந்த மாத்திரைக்கோல் ஒக்குமே
ஆங்காலம் ஆகும் அவர்க்கு.

வருந்தி அழைத்தாலும் வாராத வாரா
பொருந்துவன போமி(ன்) என்றால் போகா - இருந்தேங்கி
நெஞ்சம் புண்ணாக நெடுந்தூரம் தாம்நினைந்து
துஞ்சுவதே மாந்தர் தொழில்.

உள்ளது ஒழிய ஒருவர்க்கு) ஒருவர்க்கும்
கொள்ளக் கிடையா குவலயத்தில் -வெள்ளக்
கடலோடி மீண்டும் கரையேறினால் என்
உடலோடு வாழும் உயிர்க்கு.

எல்லாப்படியாலும் எண்ணினால் இவ்வுடம்பு
பொல்லாப் புழுமலிநோய் புன்குரம்பை -நல்லார்
அறிந்திருப்பார் ஆதலினால் ஆம்கமல நீர்போல்
பிறிந்திருப்பார் பேசார் பிறர்க்கு.

அமரத்துவ அஞ்சலி!

க. இரகுபரன் மொழித்துறை,
தென்கிழக்கு பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

நல்லார் ஒருவருளரேல் அவர் பொருட்டு எல்லோர்க்கும் பெய்யும் மழை என்பதோடு கம்பவாரிதி அமரரின் பவளவிழா மலரில் மாரியை விஞ்சிய பாரி என்று ஒப்புவமை காட்டியதை ஆரம்பத்திலேயே இவ்வஞ்சலி நினைவூட்டுகிறது. முடிவிலும் இந்தச் சிற்பிகளின் சிற்பி சிவராமரின் இன்னொரு கம்பன் கழகச் சிலையான திரு குமாரதாசன் அவர்கள் தன் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டதைப் போல் அன்புடையர் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆம் இந்தச் சிலைள் யாவும் உலக ஒழுக்க நெறி வழி நின்றே சிந்திக்கக் கூடியதாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆம் கல்வி வெறும் மனித இயந்திரங்களை உருவாக்காது நல்ல பிரஜைகளை தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு ஆங்கிலப் பழமொழிக்கு அமைய இந்தச் சிற்பி உளியை பாவித்தமைக்கு இவை சான்றாகும்.

புயல், பூகம்பம், வெள்ளம் முதலாக இயற்கையாகவும் போர், கலவரம் முதலாக செயற்கையாகவும் நிகழும் எத்தனை எத்தனையோ அனர்த்தங்களுக்கு மத்தியிலும் அழிந்துவிடாது இந்த உலகம் நிலைபெற்று நிற்கிறதே என்று அதிசயித்து அது குறித்து ஆராய்ந்த சான்றோர்கள் தமக்கென முயலாதோன் தான் பிறர்க்கென முயலுனர் சிலர் உள்ளமையே பூமியின் நிலைபேற்றுக்குக் காரணம் என அமைதி கண்டார்கள். அந்த உண்மையை நாமும் ஏற்றுக்கொண்டால் எங்கள் ஆசிரியர் பிரான் க. சிவராமலிங்கம் பிள்ளையும் இந்த உலகின் நிலைபேற்றுக்குக் காரணமாய் விளங்கியவர் என உறுதியாய்க் கூறத் தர்க்கம் தாராளமாய் இடங் கொடுக்கும். ஏனெனில் அவர்தம் முயற்சியெல்லாம் தமக்காயல்லாமல் பிறர்க்காயே அமையும் தன்மையால் எனலாம்.

அறிவு, அருள் இரண்டுமே ஆசிரியன் ஒருவனுக்குரிய அடிப்படைத் தகுதி என்பார்கள். இரண்டிலும் குறைபாடுடையவர்களே இன்று அநேகர். அகத்தே அருளுணர்வில்லாமல் அறிவை மாத்திரம் தம் அடிப்படைத் தகுதியாய்க் கொண்டவர்களும் இருக்கிறார்கள் - என்பு தோல் போர்த்த உடம்பினராய். இரண்டும் ஒருசேர வாய்த்தவர்கள் மிகச் சிலரே. அவர்களுள் ஒருவராய் விளங்கியவர் இவர்.

அருளுடைமையால் அவர் தம் மாணவர்க்கு ஆசிரியராய் மாத்திரம் அல்ல, நண்பனாய், மந்திரியாய், தெய்வமாய் எல்லாம் ஆகி அதற்கப்பால் சேவகனுமாய் ஆகி நின்றவர்.

ஆரம்பத்தில் யாழ் இந்துக்கல்லூரியிலும் பின் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் அவர் பெற்றுக் கொண்ட அறிவும் ஆளுமையும் உலகு இன்புறும்படியாகப் பயன் செய்தன. தொ. பொ. மீ. முதலான பேரறிவாளரிடத்துக் கற்ற கல்வியும், கூடித்திரிந்த பயிற்சியும் அவரை உடல் கொண்டுலவுவதோர் ஊருணியாக்கின. யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் சார்ந்த குழலிலும், சுற்றங்களிலும், மாணவர் சமூகத்திலும், அறிவுலகிலும் அவரில்லாத மங்கல கருமங்கள் இல்லை. எல்லோர்க்கும் அவர் இன்றியமையாதவர். எந்நேரமும் மலர்ந்த அவர் வதனம் சபைக்குச் சோபனம் கொடுப்பது.

தன்னை எதிர்த்தவரையும், தாக்கினவரையும் கூடத் தாங்கும் தன்மையால் அவர் பூமியை ஒத்தார். தொலைவிலும் தெரியும் தோற்றத்தால், மாண்பால் அவர் மலை. சமன் செய்து சீர்தூக்கும் தன்மையால் துலாக் கோல். இவை அவர் தம் ஆசிரியத்துவத்தின் நலம் உணர்த்தும் தன்மைகளாய்த் திகழ்ந்தன.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிலும் சரி, யாழ்ப்பாண சமூகத்திலும் சரி, அன்றித் தனிப்பட்டவர் மத்தியில் ஆயினும் ஏதேனும் சிக்கல் என்றால் அதைத் தீர்த்துவைக்கத் தக்க ஆளுமை அவர்க்கல்லாமல் வேறு யாருக்கும் வாய்த்ததில்லை. யாழ்ப்பாண சமூகத்துக்கு அவரே அப்புக் காத்துவும், நீதவானும், அமைச்சரும். அவர்க்கு மேலே உத்தியோகம் பார்த்த அதிகாரிகள் வரையிலும் அவரிடம் ஆலோசனை கேட்காதவர்கள் இல்லை. யாழ்ப்பாணத்துக் கழகங்களின் புரவலராயும் யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக் கழகக் கலைப்பீட அவையின் அங்கத்தினராயும் அமைந்தமை எல்லாம் இத் தன்மையின் உத்தியோக பூர்வமான வெளிப்பாடேயாம்.

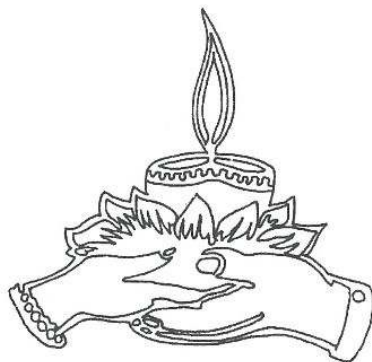
தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் அடியெடுத்து வைத்த காலம் முதலே, அடியெடுத்து வைக்க முடியாத படி ஆகிவிட்ட உடல் நிலை அவருடையது. வயது எண்பதைக் கடந்த நிலையிலும் அவர் உற்சாகம் குன்றியதில்லை. முச்சக்கர வண்டிதான் அவர்க்கு ஆசனமும் வாகனமும் அலுவலகமும் அதில்தான் ஆகாரமும் அதில்தான். அதில் அமர்ந்தபடியே அவர் நடத்தும் அருளாட்சியால் அது அரியாசனமும் ஆகியது. தம்மை மற்றவர்கள் தாங்கவேண்டிய வயதிலும், தளராமல் தன் கருமம் அனைத்தும் தானே பார்த்து,

தன்னைத் தாங்கவேண்டியவர்தம் கருமங்களையும் பார்க்கும் தாளாண்மையாளராய்த் தயாளகுணசீலராய்த் திகழ்ந்தார்.

தலைமுறை இடைவெளி என்பதற்கு அர்த்தம் காணாதவர். தள்ளாத வயதுக் கிழவர் முதல், தத்தித்தவமும் மழலை வரையில் சலிக்காமல் பழகவல்லவர். அவர் சிரிப்பது, கதைப்பது எல்லாமே அழகு, கோபித்தால் அது கூட அழகுதான். கோபம் வந்தால் வார்த்தைகள் ஆங்கிலத்தில் வரும். அதுவும் அவர் தமிழ் போலவே அழகு சொரியும். மேலும் கோபிக்கமாட்டாரோ என ஏங்கவைக்கும் கோபம் அவருடைய கோபம்.

அவருடைய சிந்தனையில் அவரில்லை. அவரைச் சார்ந்த பிறரெல்லாம் இருந்தார்கள். மற்றவர் வளர்ச்சியே தன் வளர்ச்சி என்றும், மற்றவர் மகிழ்ச்சியே தன் மகிழ்ச்சி என்றும் வாழ்ந்தவர் அவர். இறப்பதற்கு இரண்டொரு நாள் முன்புதான் தன் கண்ணையும் மருத்துவக் கல்லூரிக்குத் தன் உடலையும் கூடச் சாஸனம் பண்ணிவைத்தார் என்னும் செய்தியால் தன் மரணம் பற்றிய உள்ளுணர்வும் உலகம் பற்றிய நல்லுணர்வும் அவரிடம் இருந்தமை உறுதியாகின்றது.

‘அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு’ என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கு இலக்கணமாய் அமைந்த ஒரு மகாத்மாவிடம் நாமும் படித்தோம் என்ற பெருமை எமக்குரியது. ஈசன் அடிக்கீழ் இருந்தபடியும் எம்மனோர் நலம் குறித்தே சிந்திக்க வல்லவர் அவர். யாழ் இந்து உட்பட அனைத்து சமூகமும் ஒப்புயர்வற்ற ஓர் ஒப்பரவாளனை இழந்து விட்டமை கவலைக்குரியது. அவரையொத்த பிறவியொன்றை ஈசன் எம் சமூகத்துக்காய் அருள்புரிவானாக.



He was a beloved Teacher, Colleague, and Counselor.....

*T. Sri Visaka Rajah, J.H.C, Old Boy and Ex – Teacher,
Scarborough, Canada.*

The late lamented Mr. K Sivaramalingampillai, having been a student and later a teacher at J.H.C. until his retirement was respected and adored by his pupils young and old. He was a teacher who took an abiding interest in the betterment of the pupils under his tutelage. He was resourceful and versatile in the dispensation of his academic knowledge. He would not hesitate to struggle with disadvantaged pupils and help them find themselves to make headway in life. Being an Orthodox Saivaite himself, he did his best at JHC to follow the Hindu tenets left by Srilar Sri Arumuga Navalar. I have heard him speak of Navalar Peruman at many assemblies at JHC.

He was a person of striking appearance when I saw him for the first time in our IIIrd Form class as our civics teacher. He was youthful, looking very debonair in his white suit with a majestic gait. His dark curly hair reminded us of one South Indian film star. Although poliomyelitis maimed him for life, he braved it with a stout heart and proved his intellectual alacrity to become an excellent teacher. Thousands of his pupils from around the world adore him. Some of them took him to London and feted him. The gesture of affection shown by the alumnus of JHC to their teacher speaks volumes of Mr. Sivarama's stature. He was acclaimed to be one of the few outstanding speakers in Srilanka. As a debater he was in a class by himself, wielding his bludgeon with gusto. I remember> once when a Tamil scholar from South India, speaking in the Cummaraswamy Hall, sounded a little pejorative in his comments> in reference to Sri Lanka scholars, he promptly got up and rebutted him quoting chapter and verse. The audience gave him an uproarious applause.

His monumental contribution to Tamil Eelam was the establishment of the Kamban Kazhaham in Jaffna. Its members are his archetypes. His own alumnus from JHC are running the Kazhaham well in the face of hindrances.

Tamil Eelam has suffered a severe loss.

I personally miss him a lot.

May his sweet soul rest in eternal peace.

நல்லார் குணங்கள் உரைப்பதும் நன்றே

திருமதி தையல்நாயகி இராமநாதன்
முன்னாள் யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரி ஆசிரியை

எங்கள் ஆசிரியர் சிவராமலிங்கம் அவர்களுடன் ஒன்றாக கல்வி பயின்ற ஒருவருடயிருந்தும் ஒரு நினைவுப் பதிவைப் பெற முயன்றவேளை சக மாணவன் அல்ல, ஒரு சக மாணவியே சிக்கிக் கொண்டார். இவர் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிக்கு மட்டுந் தான் மாணவி. யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரி வண்ணை வைத்தஸ்வரா வித்தியாலயம் போன்றவற்றிற்கு ஆசிரியை. அமரருடன் ஒரே வகுப்பில் யாழ் இந்துவில் கற்றவர். இயலாதபோதும் இயன்றளவு பேசியுள்ளார்.

நல்லார் குணங்கள் உரைப்பதும் நன்றே என்ற வகையில், யாழ் இந்துக் கல்லூரிச் சங்கத்தினரின் வேண்டுகோளிற்கு இணங்க, என் பழைய நினைவுகளை தூசி தட்டி உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முனைகிறேன். நமது புலப் பெயர்வும், வயதானமையால் ஏற்பட்டுள்ள புலன்களின் அயர்வும் ஆண்டுகளை குறிப்பிட்டு எழுத இடந் தரவில்லை. ஆனால் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஆரம்பத்தில் பெண்களும் கல்வி கற்ற காலத்தில், அவருடன் ஒன்றாக ஒரே வகுப்பில் கற்ற சக மாணவி என்ற வகையில் அந்த சீரிய நினைவுகளை மனக் கிணற்றில் இருந்து அள்ளி எடுக்க முனைகிறேன். இலங்கை அதிபர்கள் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்த மறைந்தும் நம் மனதில் இருந்து நீங்காத அதிபர் திரு ஏ குமாரசுவாமி அவர்களின் காலத்தில் பெண்களுக்கென தனியாக யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரி ஸ்தாபிக்கப்படும் வரை பெண்களும் அங்கே கற்றோம். பல ஆசிரியைகளும் கற்பித்தனர். இது பற்றி யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் பெண்கள் என்ற தலைப்பில் சில ஆண்டுகளிற்கு முன் விபரமாக எழுதியமையால் அப் பகுதியை விட்டுத் தொடர்கிறேன். இன்று இறைவனடி சேரந்துவிட்ட கலாநிதி திரு க சிவராமலிங்கம் அவர்களுடன் ஒன்றாகப் படித்தபோதே, விளையும் பயிரை முளையிலேயே தெரியும் என்பதற்கு இணங்க இவரை நாம் இனங் காணக் கூடியதாக இருந்தது. எந் நேரமும் வெண்ணீற்றுடன் காட்சி தந்த இவர் எல்லோருடனும் பண்பாகவும் அன்பாகவும் பழகுவவராகவும், முன்னணி மாணவர்களில் ஒருவராகவும் இருந்தார். வகுப்பில் வாசிக்க வேண்டி வரும் வேளைகளில் எல்லாம், சகல ஆசிரியர்களும் இவரையே வாசிக்கும் படி கோருவர்.

அந்தளவிற்கு கணீர் என்ற குரலும் மிகவும் திருத்தமான உச்சரிப்பும் அழுத்தம் திருத்தமும் இவரது வாசிப்பில் காணப்பட்டன. பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் தேவாரமும் பாடி வந்தார். பேச்சுப் போட்டி பா ஒதுதல் போன்ற போட்டிகளில் எல்லாம் பரிசில்களை தட்டிச் சென்றார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எல்லோருக்கும் உதவிகளைச் செய்து வந்தார். இதனால் வகுப்பாசிரியர் மட்டுமன்றி அனைத்து ஆசிரியர்களுமே இவரை ஒரு நல் மாணாக்கணாகக் கருதி விரும்பினர். இதே ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தையே உலுக்கிய ஒரு படகு விபத்து ஒன்றில் எம்முடன் கற்ற ஒரு கெட்டிக்கார மாணவன் உயிரிழந்தார். அன்று எமக்கு ஒரு துக்க நாளாக இருந்தது. அதே படகில் பயணஞ் செய்து தப்பியவர்களில் இவரும் ஒருவர். பின்னாளில் தமிழிற்கும் சைவத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் அவர் பணி செய்வார் என்பதாலேயோ என்னமோ அன்றே கடலன்னை இந்த மகணை கரை தேற்றி விட்டார். காலங்கள் ஓயாத அலைகளாகின. நாங்கள் நாட்டை விட்டுப் பெயர்ந்தோம். நாட்டுப் பற்றாளர்கள் அங்கேயே இருந்தனர் போலும். ஒரு சில ஆண்டுகளிற்கு முன் நாம் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்த வேளை, எனது பேரனின் இசை நிகழ்ச்சி ஒன்றை நல்லை ஆதினத்தில் நடாத்த ஆயத்தங்கள் செய்த வேளை, நல்லூர் ஆதீன முதல்வர் சிவராமலிங்க ஐயா இந்த நிகழ்ச்சிக்கு தலைமை தாங்கினால் நல்லது ஆனால் அவர் உடல் நலம் குன்றி இருப்பதால் முன் போல சம்மதிப்பதில்லை என்று கூறினார். எனவே நாங்கள் அவரை அணுகினோம். ஆனால் அவரால் என்னை இனங் காண முடியவில்லை. நானாக ஒரே வகுப்பில் படித்த விபரங்களை குறிப்பிட்டதும் அக மகிழ்ந்து நிகழ்ச்சிக்கு தலைமை தாங்க சம்மதித்தார். அன்னாரின் தலைமையில் என் பேரன் இறைவன் சன்னிதானத்தில் இசை நிகழ்ச்சியை நடாத்தியதை நாம் ஒரு பேறாகவே கருதுகிறோம். ஒரு ஆசிரியராக சமூகப் பணியை ஆரம்பித்த இவர் பின்னாளில் சமூகத்தில் மிகவும் உயர்வாக உயர்வாளாவர்களாலேயே மதிக்கப்பட்ட மாமனிதர் ஆவார். ஒரு இலக்கியவாதி பேச்சாளி என்பவற்றிற்கு மேலான ஒரு சமய வாதியாகவும் சமூக சேவையாளனாகவும் அவர் விளங்கியமையை நான் நாடு திரும்பியபோது கண்ணுற்றேன். ஆம், நாடு ஒரு நல்லவரை வல்லவரை இழந்துவிட்டது. சொர்க்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு நல்ல பேச்சாளி கிடைத்து விட்டார்.

என்பும் உரியர் பிறர்க்கு

கந்தையா குமாரதாசன்

முன்னாள் செயலர், அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம்.
மெல்பேண், அவுஸ்திரேலியா.

கம்பன் கழகம் குடா நாட்டில் சிவராமலிங்கம் அவர்களால் எழுப்பப்பட்ட ஒரு புரட்சி. கோவில் திருவிழாக்கள் என்றாலே சின்ன மோளங்களும் வில்லுப்பாட்டும் என்ற நிலையை மாற்றிய இரத்தம் சிந்தா இலக்கியப் புரட்சி. மொழி வழித் தேசியத்தை தூண்டிய ஒரு இன எழுச்சி மிக்க சேவை. கம்பன் கழகப் பேச்சாளிகளில் குமாரதாசனும் ஒருவர். தமிழ் வாழ்க என்று சுவரில் எழுதுவதை விட தமிழின் சுவையை பாமர மக்களுக்கு எடுத்துச் சென்ற ஒரு கலையின் வெளிப்பாடு பட்டி மன்றம். பட்டி, தொட்டி எல்லாம் தமிழரை தலை நிமிரத் தூண்டிய ஒரு இயலக் கலை வடிவம். அந்த தலை நிமிர் கழகத்தின் விழுது சிவராமலிங்கம் என்று ஆரம்பிக்கின்றார் இவர். இந்தக் கம்பதாசன் என்ன சொல்கிறார் என்று உள்ளே தான் போய்ப் பார்க்க வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி என்ற பாரிய ஆலமரத்தைத் தாங்கி நின்ற மூத்த விழுது ஒன்று, இன்று முறிந்து மௌனியாகி விட்டது. ஆம்! எம்மில் பலருக்கு குருவாகவும், சிலருக்கு இந்துவின் மூத்த ஆசிரியராகவும் விளங்கிய ஆசான் சிவராமலிங்கம் அவர்கள் கடந்த ஆண்டு இறைநிலை அடைந்து விட்டார்.

1941இல் மாணவனாக இந்துவில் இணைந்து கல்லூரியினதும், விடுதியினதும் சிரேட்ட மாணவத் தலைவன், உயர்தர மாணவர் மன்றத் தலைவர் போன்ற தகுதிகள் பெற்று, புகழ்பூத்த அதிபர், ஆசிரியர்களின் வழிகாட்டலில் இந்தியா சென்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் தமிழையும் ஆங்கிலத்தையும் துறைபோகக் கற்று, கலைமாணிப்பட்டம் பெற்று 1950இல் தாய்நாடு மீண்டு, யாழ் இந்துக் கல்லூரியின் ஆசிரியர் குழாமில் ஒருவராகி, சுமார் 35 ஆண்டுகள் ஆசிரியராக, துறைத்தலைவராக, விடுதி ஆசிரியராக, உப அதிபராக கல்லூரியுடன் இரண்டறக் கலந்து நின்றவர் அமரர் சிவராமலிங்கம் அவர்கள்.

இந்துக்கல்லூரியின் வரலாற்றில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய பெயர்களில் இவரது பெயரும் ஒன்று. கல்லூரியில் இவருக்காக ஒரு வகுப்பறை. இவரைத் தேடி வருவோர் மாணவர்கள் மட்டுமல்ல, ஆசிரியர்களும், அதிபர்களுந்தான். ஓரிடத்தில் இருந்தபடி இந்துக் கல்லூரியின் அசைவைச் செம்மை செய்தவர். அவர் வெறும் தமிழாசிரியர்தான். ஆனால் ஆங்கில ஆசிரியர்களும் அவரிடம் பாடங்கற்குமளவுக்கு இருமொழிப் புலமை கொண்டவர். கல்வி ஆற்றலும், ஆளுமையும் அவரது நாவில் நர்த்தனமாடின. தமிழ் படித்தவர்களிடம் இருந்த வேண்டாத கட்டுப்பெட்டித்தனங்கள் அவரிடம் இருந்ததில்லை. இளைய தலைமுறையினருடன் இடைவெளி அகற்றி, நண்பனாக அவர் பழகிய பாங்கு இன்றும் உலகம் முழுவதுமுள்ள அவரின் எண்ணற்ற மாணவர்களால் நினைவு கூரப்படுகின்றது.

மனக்கண்ணிலே, ஆசானது களை நிறைந்த புன்னகை பூத்த முகம், நெற்றியிலே திருநீறு, திலகம், தூய வெள்ளைக் கதர்ச்சட்டை, நாலு முழவேட்டி, வலது கையிலே ஊன்றுகோல், இடது கையால் ஒரு மாணவனில் தாங்கி நடந்து வரும் தோற்றம்... இன்றும் பசுமையாக நினைவுக்கு வருகின்றது. அமைதி, வசீகரம், அடக்கம், ஆரவாரமின்மை, அன்பு, அரவணைப்பு என்ற இனிய நற்பண்புகள் சங்கமிக்கும் பேருருவம் அவர். சேக்கிழார் காட்டிய சைவமும், கம்பனின் தமிழும் அவரது உயிர். அறம் சார்ந்த அவரது அன்பு, மறம் காணும்போது எரிமலையாக வெடித்துச் சிதறும். சிறுமை கண்டு பொங்கும் அவரது சீற்றம் அருமை. எதிர் நிற்பார் எவராயினும் நடுங்காது நீதியுரைக்கும் வல்லவர்.

யாழ் இந்துக் கல்லூரி என்ற கல்வி விருட்சத்தின், அசையாத விழுதுகளில் ஒன்றாய் நின்று ஆசிரியப் பணியாற்றி, ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களைத் தலைநிமிர்ந்து நடக்கச் செய்த அவருக்கு, சோதனையும் சாதனையும் மிகச் சாதாரணம். அவரது வாழ்க்கை முழுவதும் போராட்டம், சவால், வெற்றி என்ற வரையறைக்குள் அடக்கி வாழ்ந்தவர்.

இந்தியாவில் பட்டப்படிப்பை முடித்து, துள்ளும் இளைஞனாய் ஓடிவந்து, காதலித்துத் திருமணம் செய்த பத்தே நாட்களில், பாரிசுவாதத்தினால் கால் ஒன்று ஊனமாக, நொடித்துப் போகாமல், வைத்தியம் செய்த டாக்டர்களே ஆச்சரியப்படும் விதத்தில்,

சிலநாட்களிலேயே எழுந்து கைத்தடியுடன் நடக்கத் தொடங்கி, இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையாகி, சாதாரண குடும்பத் தலைவரைவிட பலமடங்கு மனைவி மக்களைக் காத்துநின்றவர். எந்தச் சோதனை வந்தாலும் அதை எதிர்த்து நிற்கின்ற அவரது துணிவு, 'காலா! சற்றே வந்து பார்' எனச் சவால் விட்டு நின்றது.

மைந்தனின் மறைவு, மனைவியின் இழப்பு என்று அடுத்தடுத்து வந்த சோதனைகளால் அவர் துவண்டு விடவில்லை. இடிவிழுந்தாலும் அசையாத உறுதியுடன் தொடர்ந்த அவரது சேவை கல்லூரிக்குள் மட்டுந்தான் என்றில்லை. சமூகத்தின் எந்தப் பிரச்சனையானாலும் நடக்கக் கூடியவர்கள் முடமாகி உட்கார்ந்து விட, முடமான அவர் பிரச்சனைகளின் முன் நடப்பார்.

எனது இந்துக் கல்லூரி வாழ்க்கைமுதல் அவரது இறுதிக்காலம்வரை, அவருடன் நெருங்கிப் பழகி, அவரது பிள்ளைகள் போலவே நானும் எனது நண்பர்களும் அவரின் வழிப்படுத்தலால் கற்ற பாடங்கள் எண்ணற்றவை. அவரின் இடதுகைக்கு ஊன்றுகோலாக, பலகாலம் எனது வலதுகை அனுபவித்த சுகத்தை எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். 1980ன் நடுப்பகுதி. நானும் என் நண்பர்களும் உயர்தரக் கல்வியை முடித்திருந்த காலம். இயல்பாகவே தமிழ் மீதும், இலக்கியங்கள் மீதும் நாம் கொண்ட காதல், 'கம்பன் கழகம்' என்ற அமைப்பைத் தோற்றுவிக்க எம்மைத் தூண்டியதேரம். நானும், கம்பவாரிதி ஜெயராஜ், திருந்தகுமார் ஆகியோரும் ஆலோசனைக்காக ஆசானை அணுகினோம். உடனிருந்த தமிழாசிரியர் சிவர், 'சேச்சே அதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது. கம்பனின் எத்தனை பாடல் தெரியும் உங்களுக்கு? முதல்ல கம்பனைப் படியுங்கோ' என்று மறுத்தான் போட்டனர். ஆனால் ஆசிரியர் சிவராமலிங்கம் அவர்கள், எமது ஆவலைப் புரிந்து கொண்டார். 'அது அவசியமில்லை. அவங்கள் தொடங்கட்டும். நாங்கள் பின்னால் இருந்து அவர்களுக்குப் பலம் கொடுப்போம்' என்றுசூறி, எம்மை முன்தள்ளி, அன்றிலிருந்து இறக்கும்வரை 'அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம்' என்ற பயிரை விதையிலிருந்து விருட்சமாகக் கட்டிக் காத்தவர் ஆசிரியர்பிரான். எம்மை நோக்கி வந்த அனைத்து இன்னல்களையும் கேடயமாக நின்று தாங்கி, எம்மை எமதுபாதையில் வீறுநடை போட வைத்ததில் ஆசிரியரின் பணி அபாரமானது. நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியராய், பண்பிலே தெய்வமாய், பாசமிகு தந்தையாய் அவரது வழிகாட்டுதலில் வளர்ந்த இளைஞர்களில் நானும் ஒருவனாக இடம் பெற்றதைப் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன்.

கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னரும், அவரது தமிழ், சைவப்பற்று யாழ்ப்பாணமெங்கும் 90 முதல் 95 வரையான காலப்பகுதியில் இரவிரவாக நடந்த விவாத அரங்குகளில், அவரை எம்முடன் இன்னோர் இளைஞனாகப் பங்குகொண்டு வாதிட வைத்தது. முருகனிடம் பாடம் கேட்ட சிவன்போல, அவரின் மாணவனான ஜெயராஜ் நடுவராக அமர, அவரின் கீழ் ஓர் அணியின் தலைமைப் பேச்சாளராக ஆசிரியர்பிரான் கலந்து கொண்ட பல சந்தர்ப்பங்களில், அவரின் மனப்பக்குவத்தைக் கண்டு மெய்சிலிர்த்திருக்கின்றோம். எமது திறமையைத் தனது பெருமையாக்கிய ஏந்தல் அவர். கம்பன் கழகத்துடன் அவர் ஏறாத மேடையில்லை. எமது கைகளைத் தனது கால்களாக்கி, எம்முடன் தமிழ்ப்பணி செய்ய, தனது தள்ளாத வயதிலும் கொழும்பு, திருமலை, தமிழ்நாடு என்று எங்கும் துணைவந்த வள்ளல் அவர். எழுத நினைத்தால் எவ்வளவோ எழுதலாம். எண்ண எண்ண இனிக்கும் நினைவுகள் அவருடையவை.

அவரது சேவை, கல்லூரி, குடும்பம், சமய இலக்கிய முயற்சிகள் என்று மட்டுப்படவில்லை. தான் வாழ்ந்த சமூகத்திற்கும் தன்னாலான சேவைகளை, முச்சக்கரவண்டியில் ஓடிஓடியே செய்த பெருமனிதர் அவர். பல கற்றவர்கள், உயர் பதவிகளில் இருந்தவர்கள் போராட்டச் சூழலில் தம்மை இனங்காட்டப் பயந்து ஒதுங்கிய வேளைகளில், ஆசிரியர் துணிந்து தனது சேவையைப் பலவழிகளிலும் புரிந்தவர். விடுதலைப் போராளிகளில் பலர் ஆசிரியரின் மாணவர்கள். அவர்கள் அழைக்கும் போதெல்லாம் உடன் சென்று செஞ்சோலைக் குழந்தைகளுக்கு அறிவூட்டியவர். சமுதாயப் பிரதிநிதியாக விடுதலைப் புலிகளின் கருத்துப் பரிமாற்றக் களங்களில், தனது எண்ணங்களையும் சிந்தனைகளையும் வெளிப்படையாகத் தெரிவித்து, சமூகத்திற்கும், விடுதலை அமைப்பிற்கும் பாலமாகச் செயற்பட்டவர்.

அண்மையில் சமாதானச் சூழ்நிலை தோன்றிய பிறகு, விடுதலைப்புலிகளின் அரசியற் பணிமனை திறக்கப்படுகின்றது. அந்தச் சூழ்நிலையில் அங்கு போகலாமா என்ற ஐயத்தோடு பலர் மிரண்டு நிற்க, அவர்கள் அழைப்பை ஏற்று, துணிந்து சமூகப் பிரதிநிதியாக நாடா வெட்டி, அப்பணிமனையைத் திறந்து வைத்தவர் சிவராமலிங்கம் மாஸூர்தான். அதுதான் அவரின் தனிச்சிறப்பு.

யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக வரலாற்றில், அவரது பெயரைச் சொல்லி நிற்க சான்றுகள் பல உண்டு. அகில இலங்கைச் சேக்கிழார் மன்றமும், அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகமும் அவர் ஸ்தாபித்தவை. யாழ். பல்கலைக்கழகப் பேரவை உறுப்பினர், கலைப்பீடச் சபை

உறுப்பினர், கடந்த ஆண்டு யாழ். பல்கலைக்கழக கௌரவ கலாநிதிப் பட்டத்திற்குப் பரிந்துரைக்கப் பட்டவர்களில் அவரும் ஒருவர். கம்பன் கழகம் வழங்கிய 'கம்ப காவலர்' விருதும், கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை வழங்கிய 'மூத்த ஆசிரியர் பெருந்தகை' என்ற கௌரவமும், பிறவும் அவருக்குரியவை.

தமிழின் மீதும், இனத்தின் மீதும், மாணவர்கள் மீதும், கல்லூரியின் மீதும், அன்பையும், அரவணைப்பையும் கொண்டு வாழ்ந்த ஆசான். தன் மறைவின் பின்னும் தனது கண்களைத் தானமாக வழங்கிச் சென்றிருக்கிறார் என்ற செய்தியை அறிந்த போது அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு' என்ற வள்ளுவன் வாய்மொழியை, ஆசிரியர் நிதர்சனமாக்கியுள்ளார் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஆற்றங் கரையின் மரமும் அரசறிய
வீற்றிருந்த வாழ்வும் விடும் அன்றே - ஏற்றம்
உழுதுண்டு வாழ்வதற்கு ஒப்பில்லை கண்டீர்
பழுதுண்டு வேறோர் பணிக்கு

ஆவாரை யாரே அழிப்பர் அதுவன்றிச்
சாவாரை யாரே தவிர்ப்பவர்- ஓவாமல்
ஐயம் புகுவாரை யாரே விலக்குவார்
மெய்அம் புவியதன் மேல்

பிச்சைக்கு மூத்த குடிவாழ்க்கை பேசுங்கால்
இச்சைபல சொல்லி இடித்துண்கை - சிச்சீ
வயிறு வளர்க்கைக்கு மானம் அழியாது
உயிர்விடுகை சால உறும்.

சிவாய நம என்று சிந்தித் திருப்போர்க்கு
அபாயம் ஒருநாளும் இல்லை - உபாயம்
இதுவே மதியாகும் அல்லாத எல்லாம்
விதியே மதியாய் விடும்.

தண்ணீர் நிலநலத்தால் தக்கோர் குணம்கொடையால்
கண்ணீர்மை மாறாக் கருணையால் - பெண்ணீர்மை
கற்பழியா ஆற்றல் கடல்தூழ்ந்த வையகத்துள்
அற்புதமாம் என்றே அற

யாழ் இந்துவின் துரோணாச்சாரியார் பேராசான் சிவராமலிங்கம்

பூநகரான் பொ குகதாசன்

இலங்கைத் தீவு அன்னியர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த போது கிறிஸ்தவ மிசனரிகளின் செயற்பாடுகள் சுதேசிய கலாசாரங்களை வெகுவாகப் பாதித்தன. இதனால் பெளத்த, இந்து மற்றும் முஸ்லீம் சமூகத்தினரின் விழிப்புணர்ச்சியின் விளைவாக எழுந்த சுதேசியக் கல்லூரிகள் தான் ஆனந்தா, யாழ் இந்து மற்றும் சாஹிராக் கல்லூரிகளாகும். இலங்கைத் தீவின் தேசிய இனங்கள் மூன்றும், தத்தம் மதச் சம்பிரதாயங்கள் கிறிஸ்தவ கல்விச்சாலைகளின் மத நடை முறைகளால் வழக்கொழிந்து போகா வண்ணம் காக்கும் சுதேசிய எழுச்சிப் பணிகளின் விளைவு வெளிப்பாடுகளே இக் கல்லூரிகளாகும். பின்னர் யாழ் இந்துவைப் பின்பற்றி கிளைகளாகத் தோன்றியவையே ஏனைய இந்துக் கல்லூரிகளாகும். மத மொழி இன வழி விழுமியங்களைப் பேணிக்காத்தல் என்ற கல்லூரியின் நோக்கத்தின் அடிப்படையில், யாழ் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபர்களும், ஆசிரியர்களும், அபிமானிகளும், பழைய மாணவர்களும் யாழ் இந்து நடை முறையிலும் மரபு பேணலிலும் தத்தம் பங்குகளை ஆற்றிவந்துள்ளனர். இவை நியாயமான தலையீடாகவும், நிதானம் மிக்க கண்காணிப்பாகவும், சுய நலமற்ற ஆலோசனைகளாகவும் தொடர்ந்தன. கால மாற்றங்களிற்கு மத்தியில் பழம் பெரும் இந்து மரபுகளைப் பேணுவதில் அவ்வப்போது ஆரோக்கியமான வாதப் பிரதிவாதங்கள் எழுந்த வண்ணமேயிருந்தன. ஆனால் ஆளுமையும், கண்ணியமும் மிக்க அதிபர்கள் மற்றும் அறிவுசால் ஆசான் அமரர் திரு க சிவராமலிங்கம் போன்ற ஆசிரியப் பெருந்தகைகளின் பாரம்பரிய பேணல் தொடர்பான இறுக்கமான முடிவுகள் யாழ் இந்துவின் வழக்கத்தை எதுவித களங்கமுமின்றித் தொடர உதவின எனலாம்.

அதாவது பழைய யாவும் தவறானவை என்றும் புதியவை யாவும் சரியானவை என்றும் பாயும் முடிவுப் பாய்ச்சலை யாழ் இந்துக் கல்லூரிச் சமூகம் குறிப்பாக பேராசான் சிவராமலிங்கம் அவர்கள் ஏற்றதில்லை. அதற்காக அவர் ஒரு பழமைவாதியாகவும் செயற்பட்டதில்லை. புதிய சிந்தனைகள் என்பதால் அனைத்தையும்

அவர் உள்வாங்கி, தன்னை ஒரு முற்போக்குச் சிந்தனாவாதியாகவும் காட்ட முயன்றதில்லை. அவர் சைவத் தமிழரின் நியாயமான தனித்துவத்தை, இலங்கைத் தீவுள் இந்த மாபெரும் தமிழரின் கல்வி நிறுவனமூடாக நிலை நிறுத்துவதில் கொண்ட உறுதியானது, உண்மையில் ஒட்டு மொத்த ஈழத் தமிழினத்திற்கே ஒரு பாரிய மறைமுகத் தேசியப் பணியாகிவிட்டதெனலாம். அதாவது நாடெங்கும் பரந்து சென்ற மாணாக்கர்களின் மனதில் ஒரு மரபை பதிவு செய்து அனுப்பிய இந்த மனிதன் அங்கு கல்வி கற்பித்தான் என்பதற்கு மேலாக ஒரு கலாசாரத்தை போதித்தான் என்பதும், அதை இலங்கைவாழ் இந்து சமுதாயத்தில் அமுலாக்குவதில் வெற்றி கண்டான் என்பது தான் மேலோங்கியுள்ள அம்சமாகும். இந்தச் சமூகவாதி இன்று இருந்திருந்தால் இன்று அரங்கேறும் பிரிவு உதிரிக் காட்சிகள் சில முளைக்கவே வாய்ப்பிருந்திருக்காது. அவ்வளவிற்கு சகல தரப்பினராலும் ஏற்கப்பட்ட ஒரு யாழ் இந்துவின் பிரதம குருவாக, பாரத துரோணாச்சாரியார் போல் விளங்கி அறிவுரையையும் வழிகாட்டலையும் மேற் கொண்டவர் இவர்.

விதுரன் பீஷ்மர் போன்ற குருக்கள் நிறைந்த சபையில் கூட துரோணாச்சாரியாருக்கு ஒரு தனி இடம் இருந்தது. அர்ச்சனன் போன்ற கம்பவாரிதிகளுடன் வாதப் போர் புரிந்ததுமட்டுமன்றி தான் இறங்கிச் சீடர்களின் மேன்மைக்குக் கிரீடம் தரித்த ஆசான்களின் அசான் இவர். குருவை மிஞ்சிய சீடர்கள் இல்லையேல் உலகில் வளர்ச்சி சாத்தியமே இல்லை. ஆசான்களின் அறிவு மற்றும் அனுபவத் தோள்களில் ஏறி நின்று அவர்களிற்கே குறி பார்த்தது தான் வரலாறுகளும் இதிகாசங்களும் ஆகும். அந்த வகையில் அவரது மாணாக்கர்கள் இந்தக் கிரகம் முழுதும் பரந்துள்ளனர்.

எங்கெல்லாம் ஒரு சீர்மையும், சிறப்பும் காணப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் ஒரு நல்ல தலைமைத்துவமும் அந்தத் தலைமக்கான ஒரு சில அறிவுசால் ஆலோசகர்களும் பின் புலத்தில் இயங்குவது காலம் காட்டி வருகின்ற உண்மையாகும். அஸ்தினபுரத்து அந்தரங்க மாளிகையில் திரை மறைவில் நடந்த மந்திர ஆலோசனைகளில் துரோணர் முன்னிலை வகித்தது போல், எனக்குத் தெரிந்த வரையாழ் இந்துவில் முன்னிலை வகித்தவர் இவர். அந்த வகையில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி என்ற நிறுவனத்தின் அன்றைய ஸ்தாபகர்கள் மனதில் கொண்ட சமூக சிறார் நெறிப்படுத்தலையும், நாவலர் கனவு கண்ட சைவ சித்தாந்த வெளிப்பாடுகளையும் இலங்கைத் தீவின் இந்துக்களின் தேசியச் சொத்தானதும் , பிற

இந்துக் கல்லூரிகளின் வித்தானதுமான யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் தவறாது பிரதிபலித்த பின்னாள் சைவத் தமிழ் ஒளி நட்சத்திரம் திரு க சிவராமலிங்கம் அவர்களாவார். எவ்வாறு துரோணாச்சாரியார் பாரதத்தில் இரு தரப்பினராலும் மதிக்கப்பட்டாரோ , இயல்பாக ஏற்கப்பட்டாரோ அவ்வாறு யாழ் இந்துவின் துரோணாச்சாரியாராக இவர் விளங்கியதை யாவரும் அறிவர். இவரை யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் மரபைத் தாங்கி நின்ற பழம் பெருந் தூண் என்று கூறினால் அது மிகையாகாது.

தேசச் சிற்பிகளை பேச்சு உளியால் செதுக்கிய சிற்பி

சுதந்திர இலங்கையின் வரலாற்றில் தேசத்தைக் கட்டி எழுப்பிய பல் துறை வல்லுனர்களையும் பேராசிரியர்களையும் , எழுத்தாளர்களையும் சமூக மற்றும் இலக்கியவாதிகளையும் , அரச நிர்வாகிகளையும் வடிவமைப்பதில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி என்ற மனிதத் தொழிற்சாலை ஊடாக வழங்கியவர் இந்தச் சிவராமலிங்கம் அவர்களாவார். சிந்தனை ரீதியாக ஒரு வித சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தை இந்த எதிர்காலச் சிற்பிகளின் மூளைக்குள்ளும் இதயத்துள்ளும் அக்கினிக் குஞ்சாக நீண்ட நெடுங்காலம் அங்கே ஆசிரியராக இருந்து செருகியவர் இந்த மகான். அவரிடம் கற்கும் வாய்ப்பற்ற போதும் இவரது பிரார்த்தனை மண்டப உரைகளால் ஆரோக்கியமான சிந்தனைச் சலவைக்குட்பட்டோர் ஆயிரம் ஆயிரம்.

‘கலைத் துறையில் புத்தகத்தில் உள்ளதை அப்படியே ஒப்புவிக்கும் ஒரு சில ஆசிரியர்களின் மத்தியில், சூத்திரங்களையும், பிரமாணங்களையும், நியதிகளையும் மூளைக்குள் திணிக்கும் சட்டாம்பிள்ளைத் தனத்திற்கு மேலாக , சுயமாக மாணவர்களைச் சிந்திக்க வைத்த பேராசன் இவர். தினமும் இப்படிச் செய்யுங்கள் அப்படிச் செய்யுங்கள் என்று போதிக்காமல் ஒரு தமிழ்த் தின நடைமுறையை, வாராந்த சைவச் செயற்பாடுகளை , வருடாந்த கலர்சார நிகழ்வுகளை இந்து இளைஞர் கழகம் போன்றவற்றின் ஊடாக நடத்திக் காட்டி தமிழ் சைவ மரபை கற்பித்த குரு இவர்.’

மாணாக்களின் உட் திறமைகளை இனங்கண்டு அந்தத் திறமைகளை வளர்ப்பதில் வல்ல இந்த ஆசான் உருவாக்கியவர்களில் ஒரு சிறந்த உதாரணமாக கம்பவாரிதி திரு ஜெயராஜ் அவர்களைப் பார்க்கலாம் என்று நான் நம்புகிறேன். நான் கற்ற காலத்தில் பேராசிரியர் திரு

பொ இரகுபதி போன்ற மாணவர்களால் சூழப்பட்டிருந்தவர் இவர். எவ்வாறு நடிப்புத்துறையைச் சார்ந்தவர்கள் சிவாஜி கணேசனின் பாதிப்பிற்கு உள்ளாவர்களோ , அவ்வாறே தம்மையறியாமலே இவரின் ஒப்புமைமிக்க சொற் பொழிவால் பாதிக்கப்படாத யாழ் இந்துவின் மைந்தர்கள் எவரையும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுத் துறையுள் காணவே இயலாது. இந்தத் துறைகளிற்கும் அப்பால் மருத்துவத் துறை சட்டத்துறை பொறியியல் துறையில் பிரகாசித்த பிரகாசிக்கின்ற அனைவரும் இவரின் 'பேச்சுளி' பட்ட மாணாக்கச் சிலைகளே.

கலாச்சாரக் கண்காணிப்பாளன்

ஒரே இடத்தில் இருந்த படி, கல்லூரி முழுவதையும் கண்காணித்த இந்த ஆசிரியர் அதிபர்களையும் கண்காணித்தவர் ஆவார். மற்றவர்கள் எல்லாம் கல்வியிலும் விளையாட்டிலும் ஒழுக்கத்திலும் நாட்டம் செலுத்தியபோது கலாச்சார நடைமுறையில் கவனஞ் செலுத்திய ஆசிரியர் இவராவார். ஒரு நல்ல திறமையான தலைமைத்துவம் மிக்க நிர்வாகி உடலால் அதிகம் வேலை செய்வது சாத்தியமில்லை. மேலதிகாரிகள் என்றுமே சும்மா சோம்பியிருப்பவர்கள் போலவே தென்படுவர். ஆனால் அவர்களது மனமும் , மூளையும் செயற்பட்டு சூடாகவே இருக்கும். ஆனால் இந்த மனிதன் சூடுபட்டு கொதிப்படைந்ததை ஒரு தடவை மட்டுமே கண்டேன். வாயால் அதிகம் கற்பிக்காமல், கரும்பலகையிலும் அதிகம் கரங்களைப் பதிக்காமல், மாணவர்களின் கன்னங்களிலும் விரல்களைப் பதிக்காமல் போதித்த இந்த மனிதனின் இந்த ஆற்றல்களை எம்மால் பின்னைய இன்றைய நாட்களில் தான் சரி வரப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. திணித்தலில் நம்பிக்கையற்ற இவர், சுய தேடலற்ற பண்பை, தான் எப்போதும் போதியாது மறைமுகமாகத் தூண்டினார். அந்தத் தேடலின் போது கூட அந்தத் தேடும் நாட்டத்தில் மூழ்கி மற்றைய உண்மைகளை அவதானிக்கத் தவறும் தவறைத் தவிர்த்து அவற்றையும் கிரகிக்கும் தன்மையை கோடிட்டுக் காட்டியவர் இவர். விளங்காத பாடம் ஒன்றைப் புரிய வைக்க சிக்கலான ஒரு உதாரணத்தை எடுத்துக் காட்டி , அதுவும் புரியாத போது அதற்காக இன்னொரு உதாரணம் காட்டப் புறப்பட்டு பாடத்தை விட்டு எங்கோ சென்று நிற்கும் ஆசிரியர்கள் போல் அல்லாது அவற்றையும் தொட்டுச் சுட்டி அப்பால் செல்லும் பாணி கற்பித்தலில் மட்டுமன்றி பேச்சிலும் எழுத்திலும் வெளிப்பட்ட இவரது திறமைகளாகும்.

சமய பாடம் என்றால் தேவாரம் பாடமாக்குவது என்பதற்கு மேலாக,

அது ஒரு சன்னியாசி மடமல்ல வாழ்க்கை கோட்பாடு என்பதற்கும் மேலாக ஒரு தத்துவார்த்தத் தடாகம் என்பதை உணர்த்த அதற்குள் மாணாக்கர்களை நீச்சலடிக்க தாமாகவே கற்கத் தள்ளி விட்டவர் இவர். யாழ் இந்துவிற்குள் அனுமதி பரீட்சையைத் தடையை தாண்டி வந்தவர்கள் அனைவரும் திறமையானவர்கள் என்ற கணிப்பின் அடிப்படையிலும், அவர்கள் பல்வேறு துறைகளில் அதிக கவனஞ் செலுத்த வேண்டியவர்கள் என்ற யதார்த்தத்தையும் சரியாக மதிப்பிட்டு கழுதைகளை குளக்கரைக்கு இழுத்துச் சென்று தண்ணீர் குடிக்க வற்புறுத்தாது, தாகமுள்ள விரும்பிய குதிரைகள் தாமாகவே சென்று பாடத் தாகத்தை தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்பதை அறிந்து செயற்பட்டவர் இவர். இவரது கற்பித்தல் பாணியே தனியானது. மேடையில் பேசிய நேரத்தைத் தவிர இவர் எழுந்து நிற்பதைக் காண்பது அரிது. அதிபர்கள் கூட இவர் இருக்க நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். உடல் மொழி அல்லது அபிநயம் என்பது பேச்சுக் கலையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனால் அசையாமல் இருந்தபடியே தொனி ஏற்ற இறக்க மாற்றங்களாலும் சரியான சொற் தெரிவாலும் மட்டும் கருத்துக்களை பிறழ்வின்றி தான் நினைத்த படியே செலுத்தும் வல்லமை இவரிடம் காணப்பட்ட அதீத திறமையாகும். அதே சமயம் எழுந்து நின்று வளைந்து நெளிந்து காட்ட வேண்டிய அந்த உடல் அசைவுகளையெல்லாம் தன் முகத்தின் பாவத்தால் காட்டிவிடும் உத்தியை இவர் அதிகம் பாவிக்க வேண்டியிருந்தது அவதானிக்கத்தக்கது. எந்த விடயத்தினதும் பல பக்கங்களையும் பாரக்கும் விசாலம் அவரது விழிகளிலும் முகத்திலும் காணப்பட்ட அம்சங்களாகும். பேச்சாளர்களில் மூன்று நான்கு வகையினர் இருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். சிலர் ஒரு விடயத்தை எடுத்து அதையே அக்கு வேறு ஆணி வேறாக பிரித்து பிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். இன்னுஞ் சிலர் அங்கும் இங்கும் சாயாமல் தெட்டத் தெளிவாக கருத்துக்களை மட்டும் அப்படியே துண்டு துண்டுகளாக முன் இருப்போரின் சிந்தனைக்கு எறிந்து கொண்டிருப்பார்கள். இவரோ ஒரு விடயத்தை எடுத்து அதன் பல முகங்களையும் பார்ப்பவர். ஒப்புவமை கூறி விளக்குபவர். பழைய சம்பவங்களை ஆதாரமாக அள்ளி வீசுபவர். ஆனால் ஆணிவேரில் இருந்து இழுபட்டுச் செல்லாமல் சபையின் மூளைக்கு மட்டுமன்றி மனதிற்கும் , இதயத்திற்குமாகப் பேசுபவர். யாருடைய பாணியையும் பின்பற்றாது தனக்கே உரித்தான சுயத்தைக் கொண்டவர். பொதுவாக இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் கற்று வந்தவர்களிலிடமெல்லாம் ஒரு பாதிப்புக் காணப்படும். அந்தக் நாட்டு வழக்கப் பாதிப்பு உடையிலும், நடையிலும் தெரியும். பேச்சில்கூட பாதிப்பு இருக்கும்.

ஆனால் இந்த மனிதன் இந்தியாவில் கற்று வந்ததிற்கான எந்த நாமப் பட்டைகளையும் நான் கண்டதில்லை. நான் இந்தியாவில் கற்றேன் என்று அவர் கூறும் வரை அதை நாம் அறிந்திருக்கவில்லை. யாழ் இந்துக் கல்லூரி ஸ்தாபர்களில் ஒருவரான அறவகேற் திரு நாகலிங்கம் அவர்கள் சுதந்திர போராட்டகாலத்தில் இந்தியாவில் கற்றவர். அந்த சுதந்திர தாக பாதிப்பிற்கு உட்பட்டவர். சமூக நலன்களில் அக்கறை கொண்ட எவனுமே அரசியலில் இருந்து தள்ளி இருப்பது கடினம். ஆனால் இந்த மனிதனோ போராட்டமே வாழ்க்கை என்ற காலத்தில் கூட அரசியலில் அதிகம் நேரடியாக ஈடுபட்டதாகத் புலம் பெயர்ந்த எனக்குத் தெரியவில்லை. அதே சமயம் எதிர் நிலைப்பாட்டை ஆதரித்தாகவும் இல்லை. தேசிய நிலைப்பாடுகளை தானும் எடுத்த போதும் - அந்த சமூக முனைப்பு எல்லை மீறி விடாது பார்க்கவும் , ஒரு சிலர் தேவை என்பதாலோ என்னமோ இந்த மனிதன் ஒரு முழுமையான சுய சமூகப் பார்வையாளனாக விளங்கினான். பல்லினங்களையும் அணைத்து எடுக்கும் அரசியல் நிலைப்பாடுகள் ஒரு தனி இன தனித்துவப் பேணலிற்கு ஆரோக்கியமான நிலைப்பாடல்ல என்பதாலோ என்னமோ இந்த மனிதன் , இந்தக் கல்லூரி கட்டப்பட்ட பாரம்பரிய பரிபாலன நோக்கத்தை நிறைவேற்ற உழைத்த பசுபதி சபாபதிகள் போல் ஒரு சைவத் தமிழ்ப் பதியாக யாழ் இந்துவில் இறுதி வரை உழைந்த ஒரு இந்துவின் பாசப் பிள்ளையாவர். சப்த தீவகளில் ஒன்றில் பிறந்து , முழு இலங்கைத்தீவிற்கும் ஆசிரியராக விளங்கிய இந்த மாமனிதன் ஆசிரிய சந்ததிக்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்டி ஆவார்.

முழுமதியின் மறுபக்கம்

பொதுவாக தமிழ் ஆசிரியர்கள் என்றால் அவர்கள் அதிகம் பூர்வீகஞ் சார்ந்து சிந்திப்பதால் ஒரு பண்டிதப் போக்கும் , மதப் பற்றுக் காரணமாக சன்னியாசப் போதனைகளும் மேலோங்கி இருக்க வாய்ப்புண்டு. ஆங்கிலப் புலமைப் பஞ்சமும் , விஞ்ஞான உண்மைகளை மறுதலிக்கும் முனைப்பும் கூட உள்ளூர் நிலவும். ஆனால் இந்த தமிழ்ப் பழத்திடம் இவை காணப்பட்டதில்லை என்பதை உங்களிற்கு நான் சுட்டிக் காட்டி நினைவூட்டுவதாக மட்டுமே கருதுகிறேன். சமுதாய விதிக் கசப்பும் , மெய்ஞானச் சத்தும், தமிழின் சுவையும் கொண்ட இந்தப் பழம் ஒரு முழுமையான ஞானப் பழம். அதிகமாக சில திறமைகளை அள்ளி ஒளியாக வீசுபவர்களோடு நிழல் போலச் சில குறைகளுந் தென்படும். ஆனால் இவரிடம் அவை எவையும் காணப்பட்டதில்லை. ஒரு புற ஒரு துறை ஒளியாக அல்லாமல் பல பக்க அறிவொளி காரணமாக ஒரு

முழுமை இவரிடம் காணப்பட்டது. ஒரு தடவை அல்ல பல தடவைகள் யாழ் இந்துவின் முழுமை பற்றி இந்த ஆசிரியன் சித்தரித்த நீதி மன்றக் காட்சியை உங்களில் பலர் கேட்டிருப்பீர்கள். முழு மதியின் மறு பக்கம் இருட்டானது என்ற கோணப் பார்வையில் வெளிச்சம் மட்டுமல்ல , இருளும் உள்ளதுதான் வாழ்க்கையும் அதன் பட்டறையான கல்லூரியுமாகும் என்ற யதார்த்த தத்துவத்தின் வித்தகன் இவர். இந்தச் சம்பவம் உண்மையானதால் அதையும் இங்கு பதிவாக்குகின்றேன்.

தீமையின்றி முழுமையில்லை

யாழ் இந்துவின் ஆசிரியர் ஒருவர் தற்செயலாக ஒரு தடவை யாழ் நீதி மன்றத்திற்கு சென்ற போது கண்ட உண்மைக் காட்சி இது. நீதி மன்றம் கூட முன்னரே அனைவரும் அங்கு சென்று அமர்ந்து கொள்கின்றனர். கண்டிப்பிற்கும் , தண்டிப்பிற்கும் பேர் போன விடுதி ஆசிரியர் 'கே எஸ் எஸ் சுப்பிரமணியம்' அங்கு வெள்ளைப் பட்டொளி உடையுடன் முதல் வாங்கில் அமர்ந்திருந்தார். நீதி மன்றம் கூட முன்பு அரசு தர்ப்பு வழக்கறிஞர் வந்தார். அவர் ஒரு யாழ் இந்து பழைய மாணவன் என்பதை நீண்ட காலம் யாழ் இந்துவில் கற்பித்த இந்த ஆசிரியர் இலகுவில் இனங்கண்டு கொண்டார். அவரைத் தொடர்ந்து எதிர்த் தர்ப்பு வக்கீல் வந்தார் அவரும் யாழ் இந்துவின் பழைய பட்டிமன்றக்குழு மாணவராகவே இருந்தார். இருவரும் வந்ததும் நீதிபதி வருவதாக அறிவிக்க நீதி மன்றக் குமாஸ்தா வந்து மூன்று தடவை குரல் கொடுத்தார். அவரது குரலும் யாழ் இந்துவின் பழைய தேவாரக் குரலாகவே காணப்பட்டது. என்ன ஆச்சரியம் ! அனைவரும் எழுந்து நிற்க, நுழைந்த நீதிபதியும் கூட யாழ் இந்துவின் மைந்தனாகவே காணப்பட்டார். இந்த ஆசிரியர் பெருமிதத்தால் பெருமிக் கொண்டிருக்கையில் குற்றவாளி இழுத்து வரப்பட்டான். குற்றவாளியும் யாழ் இந்துவின் பழைய மாணவனாகவே காணப்பட்டான்.! அவனை இழுத்து வந்த சிறைக் காவலாளி கூட யாழ் இந்து விளயாட்டு வீரன் தான். இப்படி எல்லோருமே யாழ் இந்து மாணவர்களாக இருந்ததில் அரும் பெரும் தத்துவம் ஒன்று மறைந்து கிடக்கின்றது . உலகத்தின் முழுமையில் அனைத்துமே அடக்கம். நல்லதை மட்டும் கண்டவன் அரை மனிதன். துன்பத்தை சந்திக்காது இன்பத்தை மட்டும் கண்டவன் கூட அரை மனிதனே. இருளும் ஒளியும் நிறைந்தது தான் முழு நிலவு. ஏனென்றால் முழு மதியின் மறு பக்கம் இருட்டான யதார்த்தமே நிஜம். இந்த யதார்த்தத்தை முழுமையை கொண்டது தான் யாழ் இந்து என்பது

தான் தத்துவம். யாழ் இந்து பொறியியலாளர்களின் பட்டறை மட்டுமல்ல. அது நீதிபதிகளுடன் குற்றவாளிகளையும் பதப் படுத்த முயன்ற உற்பத்தி செய்யும் ஒரு தொழிற்சாலை. உயிருள்ள உற்பத்திக்களை தரப்படுத்தல் கட்டப்பாட்டுச் சோதனையால் கழித்து விட இயலாத யதார்த்தம் இங்கு தெரிகிறது. அங்கே தான் கண்டாவளைக் கேடில்லஸ் திலீபன், பொன்னம்மான் குகன் , ராதா ஹரிச்சந்திரா ஊரெழுத் திலீபன், யோகி நரேன் போன்ற பழம் பெரும் புலிகளும் , அதே சமயம் மாகாண மட்ட அமைச்சர்களாக சில காலம் விளங்கியவர்களும் கற்றார்கள். ஏன் ? உரும்பிராயச் சிவகுமாரன் கூட யாழ் இந்து மாணவனே. ஆக யாழ் இந்துவின் பாதிப்பற்ற அரசியல் இயக்கமோ கட்சியோ வட கிழக்கில் இல்லை என்றளவிற்கு எங்கும் வியாபித்திருப்பது யாழ் இந்து. இதை , இந்த முழுமையை அழகாக வேறு பல கோணங்களில் ஆசிரியர் சிவராமலிங்கம் பேச பலதடவை நான் கேட்டிருக்கின்றேன்.

கண்டேன் கற்பினிற்கணியை

ஆசிரியர்களால் பாதிக்கப்படாத மாணவர்களே இருக்க இயலாது. அந்த வகையில் யாழ் இந்துவில் சொக்கன் போல் என்னைப் பாதித்தவர்கள் பலர். ஆனால் கருத்துப் பரிமாற்றம் என்ற வகையில் அடியேனும் இவ்வுலகில் நடமாட உதவும் ஒரு அரிய கருத்தை மீண்டும் மீண்டும் அந்தக் குறுகிய ஒரு வருட காலத்திலேயே பல தடவை குறிப்பிட்டவர் இந்த ஆசான் திரு சிவராமலிங்கம் ஆவார். இராமாயணத்திலே ஒரு காட்சி. சீதையைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாத நிலையில் நாலா திக்கும் ஆட்களை அனுப்பிவிட்டு துயருடன் காத்திருக்கிறான் இராமன். பறந்து வந்திறங்கும் அனுமனே முதலில் சீதை இருந்த பக்கம் நோக்கி வணங்கியவாறே கண்டேன் கற்பினிற்கணியை என்பதாக கம்பன் கூறுகிறான். இங்கே அங்கபாஷை பாவிக்கப்படுகிறது. தான் தேடிச் சென்ற சீதை இருந்த திசையை நோக்கி அனுமன் வணங்குவதாலேயே அவள் உயிருடன் இருக்கிறாள் அதுவும் வணங்கத்தக்கவளாக கற்புடன் இருக்கிறாள் என்ற தகவலை தொலைக்காட்சிப் பார்வையாளருக்கும் உடற் பாசையால் விரைந்து தெரிவித்து இராமனது தவிப்பு மிக்க ஆவலை பூர்த்தி செய்துவிடுகிறான். அடுத்து பயனிலையாக வசனத்தின் கடைசியில் வரவேண்டிய கண்டேன் என்ற வினையை வசனத்தில் முன்னே போட்டு கண்டேன் கற்பினிற்கணியை . . . என்கிறான். மீண்டும் ஐயந்திரிபுற கற்பினிற்கணியை என்று அறுதியாக உறுதி செய்கிறான். இதைச் சொல்லும் போது கூட இவர் கண்டேன் என்பதை

உயர்ந்த தொனியில் விரைவாகவும் கற்பினிற்கு அணியை என்பதை ஆறுதலாக நல்ல முக பாவத்துடன் தாழ்ந்த தொனியில் கூறுவார்.

தவிர ஏதோ ஒன்றைத் தவறாகப் புரிந்து நம்பிக் கொண்டிருக்கும் மக்கட் கூட்டத்தைப் பார்த்து யூலியசீசர் நாடகத்தின் வரும் மார்க் அன்ரனி என்ற பாத்திரம் பேசிய பேச்சின் போக்கை , படிப்படியாக வழிக்கு கொண்டு வரும் உத்தியை அவர் பல தடவைகள் நமக்கு விளக்கியுள்ளார். ஜீசரைக் கொன்றவர்கள் யாரோ என்று நம்பிய மக்கட் கூட்டத்தில் அவர்கள் நம்ப இயலாத அவரது நண்பர்கள் தான் கொலைகாரர்கள் என்ற உண்மையை உடனடியாகச் சொல்லாமல், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக செலுத்தியதை சுட்டி , அந்த நமக்கு விளங்காத சேக்ஸ்பியரின் ஆங்கில வசனங்களையே தன் நடிப்பாலேயே நமக்குப் புரிய வைத்த சிவாஜியின் தந்தை இவர்.

அதிபர்களுக்கத்பதி

எவ்வாறு பின்னாளில் கிறிஸ்தவர்கள் அல்லோதோர் பிற கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகளில் அதிபர்களாக இருந்தாலும் கிறிஸ்தவ சம்பிரதாயங்கள் இன்று வரை பின்பற்றப்படுகின்றனவோ , அவ்வாறே யாழ் இந்துவிலும் இந்துக்கள் அல்லாத ஆரம்ப கால அதிபர்களும் செயற்பட்டு வந்துள்ளனர். குறிப்பாக நீண்ட காலம் அதிராக இருந்த மாண்புமிகு திரு நெவினஸ் செல்வத்துரை அவர்கள் சைவ வழிமுறைகளை நடை முறைப்படுத்தவதில் மிகவும் கண்டிப்பாக இருந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆனால் வெளியிலிருந்து ஆலோசனைகளையும், அபிப்பிராயங்களையும் பெறும் நிலை சட்டத்தரணியும் கல்விமானும் யாழ் இந்துவின் முதற் பழைய மாணவ அதிபருமாகிய திரு ஏ குமாரசுவாமின் அவர்களின் காலத்தில் தேவைப்படவில்லை. இதனால் ஒரு பழைய மாணவன் யாழ் இந்துவிற்கு அதிபராக வருவதன் நன்மை அன்று உணரப்பட்டது. அதுவே பின்னாளில் ஒரு தகமைத் தேவையாக கருதப்படுகிறது போலும். இவரைத் தொடர்ந்து வந்த அதிபர்கள் யாவரும் எதுவித பிசகுமின்றி தம் பணியினைத் தொடர்ந்தனர். இந்த ஆரோக்கியமான நிலை திரு பி எஸ் குமாரசுவாமி அவர்களின் காலம் வரை நீடித்தது. தரப்படுத்தல் முறை அதிபர் திரு இ சபாலிங்கத்தின் காலத்தில் அமுலாகிய போது எழுந்த எழுச்சி காலச் சிக்கல்களை தலைமைத்துவம் மிக்க திரு இ சபாலிங்கம் அவர்கள் வெகு துணிகரமாகக் கையாண்டார். திரு பி எஸ் குமாரசுவாமி அவர்கள் இந்துவின் பழைய மாணவரானபோதும் போராட்ட கால இளைஞர் மேற் போக்கை சாதகமாக்கிக் கொண்ட மாணவர்களின் மேற் போக்குத்

தலையீடுகளை எதிர் கொள்ள பேராசான் சிவராமலிங்கம் அவர்களின் ஆதரவு பெரிதும் தேவைப்பட்டது. இதற்கு முன்னரும் ஒரு நியமிக்கப்படாத போசகராக விளங்கிய ஆசான் சிவராமலிங்கத்தின் தேவை இக் காலத்தின் பின் அதிகம் தேவைப்பட்டது. இந்த நிலை ஏற்பட்டபோது தான் இவர் உப அதிபர் பதவியை ஏற்றதாக நான் நம்புகிறேன். பின்னர் இறுதியாக உப அதிபராகி 1984 இல் ஓய்வு பெற்று பின் மறையும் வரை இவரது மேற்பார்வை இந்தக் கல்லூரிக்கு தேவைப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. நன்றி மறவாத நெஞ்சம் அசை போடுகிறது என்ற தலைப்பில் கல்லூரியின் நூற்றாண்டு விழா மலரிற்காக இந்த மகான் எழுதிய அதிபர்கள் தொடர்பான ஒரு கணிப்பீடு இவரை இனங் காண உதவும் ஒரு பதிவாகும். உயர் அதிகாரிகள் வெறும் காகிதக் கோர்வைகளுடன் போராடுகின்றார்கள். ஆசிரியர்களான நாங்களோ உயிர் உள்ள உணர்வுள்ள இளம் மாணாக்கர்களுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று அடிக்கடி கூறும் இவர் ஒரு ராஜாவிட்கே உரிய ஆளுமைமிக்க உலக ஞானத்தை கொண்டவர். யாழ் இந்து ஆசிரியர்கள் கல்வித் திணைக்கள அதிகாரிகள் எதிர்பார்க்கும் ஆசிரியர்களின் வகுப்பறை பதிவேட்டுப் பக்கங்களை நிரப்புவதில் காட்டும் நாட்டத்தை விட மாணவர்களின் அறிவுத் தேவையை நிரப்புவர்கள் என்று சுழநாட்டுப் பத்திரிகையின் 'நமது நோக்கு' ஆசிரிய தலையங்க கல்விமான் அதிபர் என் சபாரத்தினம் அவர்கள் கல்வித் திணைக்கள அதிகாரிகளுடன் வாதிட்டதை நினைவு கூரும் இவர் ஒரு கூர்மையான பார்வையாளர். எனக்குத் தெரிந்த வரை இந்த மனிதன் ஒரு ஆய்வுப் பெட்டகம். ஆயுள் வேத வைத்தியரின் மகனானதாலோ என்னமோ பக்க விளைவோ பாதகமான விளைவோ தராத ஒரு ஆரோக்கியமான அறிவு புகட்டி. இலகுவில் புரிந்து கொள்ளப்படும் நல்லவர்களை உலகம் அவர்கள் வாழும்போதே விரும்புகிறது. புரிய முடியாத ஆழமுள்ளவர்களை உலகம் அவர்கள் மறைந்த பின்பும் ஆராய்ந்து மதித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அதைத் தான் நாமிப்போது செய்து கொண்டிருக்கின்றோம் என நினைக்கிறேன். முடிவாக சிவமாகிய இந்தப் பிரபஞ்ச வெளியில் அபூர்வ அதிர்வாற்றல் உள்ள ராம நாம உச்சாடனமாக என்றும் அசைக்க முடியாத லிங்கம் போல் இந்தச் சிவராமலிங்கத்தின் பணி நினைவு கூரப்பட்டு தொடரப்படுவதாக!

Sivaraamar

An institution within an Institution, JHC

By K.Kanagarajah JHC old boy (1966 - 1974)

*"One can fool some people all the time or fool all the people some time.
But One cannot fool all the people all the time."*

This is the proverb that came to my mind when I started contemplating about Mr. Sivaramalinga Master after the shocking news of his death. *In the case of Master, all the people (not just some people) liked him all the time (not just for some time).* It was essentially him. How was he so? Only God knows. Here, I write about him though he never taught me. But I learnt a great deal from him. The teachers mostly knew their students who were actually taught in their classes. But master knew all the students whether he taught them or not, like myself.

He was an embodiment of love, affection, peace and confidence with an ever beaming dazzle in his face. It was the summation of those type of humbling qualities that put him in the high echelon of the society. He was very popular among the students and was well regarded by the fellow teachers and principals. He was an affectionate father, loving husband and many more to many people.

My friend Poonaharaan described him as the Thronachariar (of Mahabharatham) of JHC in an article after his demise. That was a fitting description of him. I do not dispute my friend's characterisation of him but I also did see him playing another role at JHC and outside JHC. He was like the KRISHNA PARAMATHMA at JHC, (another parallel drawn from Mahabharatham). Principals, teachers and students would go to him for his good counsel just like Arjunan, Tharmar, Kunthi and others sought counsel from Krishna.

At JHC he studied. At JHC he taught. He joined JHC in 1941 as a student and left JHC as a vice principal in 1985. He left JHC in 1946 to go to Annamalai University and Madras Christian College and came straight back to JHC as a teacher in 1950 and later became a GURU to all of us. He had answers and solutions to anything and everything. In short he was the keeper of the Hindu College Tradition. He guided us as to how we receive a guest, carry out vizhas or functions, release of magazines, Dramas, Elocution and Essay contests etc. They would be vetted through Master and his imprints would always be left there. Everyone wanted to have an approval from the master. He, the institution, was directing all that from one place, while sitting immobile.

He always stayed in one classroom. During my days in school (1966 - 1974) he remained in the 1st classroom between the Principal's office and the canteen. Pupils would come to his classroom as the rest of the teachers went to the class rooms and the students remained in their home rooms. That was a privilege master enjoyed due to his physical challenges. None of these challenges put any damper on his mood. He was always pleasant, full of smile and was at peace. So people flocked to him just to be in his presence and they felt good. This is what all of us are desperately searching for and unfortunately it seems elusive in the west.

He was an eloquent speaker (Gold Medalist at Annamalai University) and an impromptu speaker at that as well. On Fridays, there would be a talk by a teacher or a speaker from outside after the special prayer in the morning, at JHC. The person who was scheduled to speak did not show up and the Principal Mr. Sabalingam looked around with great anxiety. When he saw the Master he was relieved and asked the master to speak extempore "Summa Pesungo". The Master walked to the podium and spoke for the whole 1st period on the topic "Summa". All were mesmerized as to how he was able to pull through so much information in no time from an apparently a mundane word like

“summa”. Though he taught Tamil and Hindu subjects, he was equally good in English. Language was his gift. He read widely in English, particularly philosophy written by Dr. Rathakrishnan, the first President of India, DR.Krishnamoorthy etc. It was such readings and continuous learning that made the Master stand out from the pack.

I am sure many people will write on the vastness of his knowledge in Thamil, Hinduism, etc. But I will keep my exploration to a simple human aspect of life to which his service was monumental. For many people, he was a psychiatrist, a counselor etc. When a person in difficulty approached him that person was already calm. The Master would listen to that person attentively and with a genuine care and will do two things. Firstly he will simplify any complicated one and make the problem look small. That in itself, would have solved the main thrust of the problem. Secondly he would give advice that would be acceptable and palatable to the person's head and the heart.

I will quote one of my personal experiences amongst many others. Just one or two days before the A/L exam, a big lump with lot of puss had developed on my right thump. I was in severe pain and I couldn't write the exam any more as the lump was on the right thumb. Being ill prepared for the exam I was happy 50 % with the prospect of not having to sit for the exam, and concerned 50 % whether the skipping the A/L exam was advisable. Without medical certificate one would lose an attempt out of three attempts allowed for university entrance. The hostellers' designated doctor was DR.Gengatharan, who was practising at Aiyandar Kovillady. If I went direct to the doctor he would do an incision and get the puss out and without any fuss ask me to write the exam. So with the help of many consultants, we plotted a plan to go to the Master's house and ask him to give a letter to the doctor (Master and the Doctor were classmates at JHC) to give me a medical certificate.

So a friend of mine took me on a bicycle to the master's house and we explained the situation and our need. He laughed and said it

was not a problem telling his friend, Dr. Gengatharan to give a Medical and his doctor friend would readily comply. But “what is the big deal about not sitting the exam?” and he continued “Even if you feel not prepared, do not risk a second guess, go and sit the exam. Sitting an examination itself is an experience”. He stressed against our plan and our wish. *This was like a same side goal where your own team mate shooting against you. He does what is right and not what is popular.* He convinced us not only to sit the exam but also to go to the doctor immediately, do the incision and cure the festering thumb. To my surprise it was the results of that exam that gave me the opportunity to enter the profession that I am in today. So, Thank you Master and I never forgot that lesson. I am a big fan of and believer in learning outside the classrooms. Most of the textbooks used in the classrooms are the reflections of what is learnt on the streets in real life situations. Kavignar Kannathaasan went to school up to grade six or seven but whoever reviews his work and writes a thesis on it, get a Phd. I simply use an example to illustrate the principle but no offence is intended to any such Phds. Our Master taught lessons inside and outside the classrooms.

He was a great ‘syndicator’ in arranging help and carried out those activities mostly through his old boys and friends network. People would flock to him for help. So he would give the details of the person who could help and ask the person who needed the help to see that person. Please note that there were no phones those days and Master was not mobile either. So without any confirmation the person who needs help will go to the other person and say that the master sent him and would explain his need. It will be odd if the other person would turn him away. Once it was done the person who received the help would become a convert to the master’s volunteers’ club. Then Some one else might come around in need of a help. Master would send this person again to a person in the volunteers club. This process would go on and so forth. Thus he helped a lot of people by his sheer willingness to help and by not hesitating to put in a kind word, for some one in need.

I wonder sometimes how this orthodox Hindu and Tamil Teacher attracted so many pupils at school and got them involved in the religious activities. He was the patron of YMHA, Young Men Hindu Association. He was supported by many other teachers like Ms. Erambamoorthy, Mahatheva (Thevan-Yarlpanam) Sockalingam, S.C Somasundaram, Muthucumaraswamy (Kaithady) and many more. They never pushed the students nor were they strict about the form but concerned more of the substance. This easygoing attitude helped the students to comply and participate happily and with enthusiasm. Respect to individual and many more socialistic and modern attitudes to actions were the traits of those teachers. Master's heritage itself is an orthodox Saiva Paramparai from Pungudutivu. But in real life, he is socialistic and pragmatist. He was kind and unbiased to any whether rich or poor, intelligent or challenged. All were beneficiaries of this JHC tradition, a common thread that runs through all facets of our school life.

This simple soul had left a great legacy and his footprint. If we can follow even a little, then we will achieve a lot. May his SOUL rest in peace just the way he was at peace on earth, albeit challenges.

College's - Moto

"Beyond any doubt learn what is worth learning and after words live in full accord with what you have learnt"

கல்லூரியின் - இலட்சிய மந்திரம்
 கற்க கசடறக் கற்பவகை கற்றபின்
 நிற்க அதற்குத் தக.

Most of the important things in the world have been accomplished by people who have kept on trying when there seemed to be no help at all.

கண்ணிலே கருணை பொங்க
கருத்திலே புதுமை பொங்க
சொல்லிலே அன்பு பொங்க
குணத்திலே பண்பு பொங்க
தவஞான மனிதனாய்நம்
தமிழ் மண்ணில்ப் பிறப்பெடுத்த

பேராசான் அமரர் க சீவராமலிங்கம்
அவர்கள் பற்றிய

ஒரு பன்முகப் பார்வை

கலாபூஷணம் நவாலியூர் நா செல்லத்துரை

வட்டமுக வடிவழகன் சந்தனப் பொட்டழகன்
நல்லநிறம் சேரழகன் இதமான சொல்லழகன்
கட்டான உடலழகன் கருணைசேர் கண்ணழகன்
முத்தான சிரிப்பழகன் மொத்தத்தில் நல்லழகன்

பெண்ணென்ன ஆணுமிவர் அழகிலே மயங்கிடுவர்
விண்ணுள்ள படைப்புத் தெய்வம் பிரமனும் நானாஇந்த
உருவத்தை இவ்வழகாய் உருவாக்கிப் படைத்தேன்என்று
புருவத்தை உயர்த்தி இவன் அழகன்தான் எனவுரைப்பான்.

சிறப்பான கல்விக்கென்று யாழ்மண்ணில் நிமிர்ந்து நிற்கும்
எடுப்பான கல்லூரியில் ஒன்றான யாழ்இந்துவில்
மாணவ னாகிப்பின்னர் நல்லாசான் என்றுஆகி
யாவரும் விரும்பும் உபஅதிபராய் உயர்ந்து நின்றான்.

நுாமறியாக் காலம்முதல் இற்றைவரை இறந்திடாது
வான்கதிராய் தேனுற்றாய் வளரும்தமிழ் இலக்கியத்தை
நயத்தடனே கற்றுஅதை யாழ் இந்துக் கல்லூரியில்
மனச்சுத்த மாகத்தமிழ் இலக்கியத்தை சிவநெறியை

தேனசுவை உணவுஆக தித்திக்கும் பாணமாக
வான்இறை ஆசியோடு ஊட்டியபேர் ஆசான்அவர்.
சரளமாய் ஆங்கிலத்தை பேசுவார் பேச்சுத்திறன்
சிகரமாய் அமைத்துஎம்மை வியப்பிலே ஆழ்த்திநிற்கும்
சொல்லாட்சி சொல்லைநன்றாய் உச்சரித் துரைக்குங்காட்சி
கண்காட்சி போல்ச்சிறக்கும் கேட்போரின் உள்ளங்களில்

மேடையிலே பேசவல்லான் பேச்சிலே கருத்திருக்கும்
ஓடையின் வீச்சுப்போலே வீச்சாகச் சொற்கள்வரும்
கேட்பவர் மூச்சுப்பேச்சு இன்றியே ரசித்திருப்பார்
தேன்அவர் பேச்சு என்று முடிவிலே புகழ்ந்துரைப்பர்

தமிழீழ மண்ணிலின்று தரமான பேச்சாளர்கள்
சிவபோத உரையாளர்கள் உருவாகக் காரணமாய்
இருந்தவர் வரிசையிலே சிவராம லிங்கம்ஐயா
ஒருத்தராம் அவரின்இடம் இங்கினி வெற்றிடந்தான்

எங்களின் கந்தர்மடம் வடமேற்குக் கிராமத்து
நற்பணி செய்யவெண்ணி 'ஆர்டிஎஸ்' தலைவரென்ற
கோதாவில் நிதியொதிக்கித் தொழில்பயில் நிலையமொன்றை
ஊர்ஆவல் தீரக்கவென்று நிறுவிய சேவையாளன்

சைவத்தை அதிலடங்கும் தெய்வீகத் தத்துவத்தை
மனிதத்தை வாழ்பவரின் பெயர்காக்கும் ஒழுக்கமதை
மாணவரின் சமூகத்துக்குத் தெளிவுடன் கற்றுத்தந்த
மாதவத்து மாண்புடையோன் தெய்வீகப் பண்புடையோன்.



என் குருநாதர்களில் ஒருவர்

மாணவன் செல்வவடிவேல்

ஆசிரியர் சிவராமலிங்கம் அவர்கள் ஒரு வெறும் போதனையாளன் மட்டுமல்ல. ஒரு பயிற்சியாளனும் கூட. சிலைகளைச் செதுக்கிவிட்டு அவற்றை இயங்க விட்டு சோதித்து விட்டே அந்தச் சிலைகளை சமூகத்தில் மொழி மற்றும் மதப் பணிகளை மேற்கொள்ள விட்ட சிற்பி. உடல் நலக் குறைவால் விழா ஒன்றில் தான் பேச முடியாத போது உடனடியாக தனக்குப் பதிலாக இந்த மாணவனை பேசும்படி பணித்திருக்கிறார். கட்டுரை அப்படித்தான் சொல்கிறது. . . என்னதான் நடந்தது? நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் இன்னொன்றையும் கவனியுங்கள். இந்த சிற்பி செதுக்கிய சிலைகள் எல்லாவற்றிடமும் ஒரு பணிவடக்கம் தெரிகிறதல்லவா? இவர் தான் இன்னமும் மாணவனாம். வயதாலா? அறிவாலா? அடக்கத்தாலா? முடிவு உங்களைப் பொறுத்தது.

‘திரு க சிவராமலிங்கம்’ - இவரை அறியாதவர்கள் குடா நாட்டில் இருக்க முடியாது. கற்றோரும் மற்றோரும் நன்கறிந்த பருத்த மனிதர். யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி அவருடன் என்னை இணைத்தது. முப்பது ஆண்டு கால இன்பமான இனிமையான உறவு. சக்கர நாற்காலி கையில் தண்டம் (பொல்லுக் கட்டை) நெற்றி நிறைய வெண்ணீறு திலகம் இவை எமது ஆசிரியபிரானின் வெளித்தோற்றம். வேடதாரியல்ல அவர். அகமும் வெள்ளையானவர்.

ஆனுபூதிமானாகிய அருணகிரிநாதர்

‘வருவாய் குருவாய் குகனே!’ எனக் கந்தவேற் பெருமானை கூவி அழைத்தார். ஒருவனை வாழ வைப்பதற்கு ‘நல்ல குரு’ அவசியமாகும். இந்துக் கல்லூரித்தாய் எனக்கு ஈய்ந்த நல்ல குருநாதர்களில் ஆசிரியபிரான் திரு க சிவராமலிங்கம் அவர்களும் ஒருவராவர். ஆசிரியருக்கு கற்பித்தல் மட்டும் கடமையன்று. மாணவனை ஆளுமை மிக்கவனாக ஆக்குதல் ஆசிரியரின் நற்பணிகளில் மற்றொன்றாகும். இந்த இரண்டாவது விடயத்தையும் சிறப்புறச் செய்த சிற்பி இவர்.

இந்துக் கல்லூரியின் இந்து மாமன்றத்திற்கு பொறுப்பாசிரியராக ஐயா அவர்கள் இருந்தபோது அம்மன்றத்தில் யானும் உறுப்பினனாக இருந்த காலம் என் நினைவிற்கு வருகின்றது. இந்த மன்ற

உறுப்பினர்களை வெள்ளிதோறும் பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் பேச வைப்பது அன்றைய வழக்கமாக இருந்தது. இதற்காக மாணவர்களை ஆயுத்தம் செய்வார். எந்த முன்னறிவிப்புமின்றி மாணவன் செல்வவடிவேல் இப்பொழுது பேசுவார் என பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் அறிவிக்கப்பட்டது. எனது கன்னிப் பேச்சு கை கால் எல்லாம் நடுங்கியது. பொல்லுக் கட்டையும் கூட காட்சி தந்தது. ஒலி பெருக்கியை இறுக்கிப் பிடித்தவாறு முதற் பேச்சை முடித்தேன். பேச்சு முடிந்த பின்னர் தான் என் காற்சட்டை நனைந்திருந்தது தெரிந்தது. அன்று பேசியவன் இன்றும் பேசுகிறேன் என்றால் அதற்குக் காரணம் என் குருநாதர் ஆவார்கள். க பொ த வகுப்புப் படித்த போது நடந்த சம்பவம் ஒன்றும் தற்போது நினைவிற்கு வருகின்றது. அது நவராத்திரி காலம் . வேறு பாடசாலைகளின் அழைப்பை ஏற்று ஆசிரியர் அவர்கள் ஒன்பது தினங்களும் பேச்சு செல்வது வழக்கம். அவரைச் சுமப்பதில் சுகம் கண்ட மாணவர்களில் நானும் ஒருவன்.

சன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியில் ஆசிரியர் பேசுவதற்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது. அன்றைய தினம் ஆசிரியர் அவர்களிற்கு உடல் நலக் குறைவு. 'சேர், சுகமில்லை என்று எழுதித்தாருங்கள் நாங்கள் கொண்டு போய்க் கொடுக்கிறோம்' என்று நானும் எனது நண்பன் கனகராஜாவும் சொன்னோம். அதெல்லாம் வேண்டாம் நீங்கள் போய்க் காரைக் கொண்டுவாங்கோ. உத்தரவு பிறந்தது. வழக்கம் போல் தூக்கி ஏற்றினோம். அந்தப் பாடசாலையினுள்ளே கார் நுழைகிறது. உப அதிபர் இன் முகத்துடன் வரவேற்கின்றார். உபசரணை வார்த்தைகள் முடிந்தன. ஆசிரிய பிரான் 'இன்றைக்கு பேசக் கூடிய உடல் நலம் இல்லை எனக்காக என் மாணவன் (ஆள்காட்டி விரலோ என்னைச் சுட்டியது) பேசுவான்.' மறுப்பதற்கு நினைத்தால் பொல்லுக் கட்டை வரும். சில சமயம் இனிய திட்டலும் வரும் என்பது எங்களது அனுபவம். 'டேய் நவராத்திரி பற்றி முப்பது நிமிடத்திற்கு குறையாமலப் பேசு.' கட்டளை பிறந்தது. எந்தவித ஆயுத்தமும் இன்றி பேசிய உடனடிப் பேச்சாக அழைந்தது அன்றைய பேச்சு. புகழுரை கூறுவதில் அவருக்கு நிகராக யாரும் இருக்க இயலாது. 'Very good நல்லாய்ப் பேசினான்' என்ற வார்த்தைகள் தந்தையின் பாசத்தடன் வெளிப்பட்டு நிற்கும். பின்னாளில் மேடைகளில் அவரது கருத்தை எதிர்த்து பட்டிமன்ற விவாதம் செய்யும் பொழுது குட்டுவது தன் மைந்தனின் கை என்பதால் சுகம் காணும் பெரியவர் அவர்.

எனக்கு ஆசானாக தந்தையாக இன்னும் வழிகாட்டி நின்றவர் என் குருநாதர். எழுபைத்தைந்து ஆண்டுகளில் அவர் அடைந்த இன்ப துன்பங்கள் ஒரு வரலாற்றைச் சொல்லும். இத்தனை துன்பங்களையும் சிரித்துக் கொண்டே கடப்பதற்கு அவரைத் தவிர யாராலும் முடியாது. துன்பம் வரும் கால் நகுக! என்ற வான் மறைக் கருத்திற்கு அவர் இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தார் என்பது அவருடன் பழகிய அனைவரும் அறிந்த விடயமாகும்.

குருநாதர் பழகுவதற்கு இனியர். பண்பாளர் விளையாட்டாகப் பேசிப் மகிழும் பொழுதும் எவரையும் இகழ்ந்து பேசாத தன்மை பகைவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களிடத்தில் உள்ள நல்ல குணங்களை பாராட்டும் பண்பு. இவை அவரது சில உயர் குணங்களிற் சிலவாகும்.

எங்கள் குருநாதருக்கு குருநாதராக அமைந்தவர் பல்கலைச் செல்வர் தோ பொ மீனாட்சிசுந்தரனார் ஆவார். அவரிடம் கற்ற அனுபவங்களை எம்முடன் கவையாக பகிர்ந்து கொள்வது வழக்கம். இவர் அடிக்கடி கூறும் வாசகம் 'பல்லியும் பஞ்சாங்கமும் தாண்டா யாழப்பாணத் தாணைக் கெடுத்தது' எவ்வளவு அனுபவ உண்மை அது. அவரால் பலனடைந்தோர் பலர். அவர்களை ஏற்றி விட்ட ஏணி மட்டும் நிலத்தில் தான் நிற்கிறது. நிலம் நிலையானது என்பதால்த்தானே!.

விஞ்ஞான பாடம் தொடர்பாக யான் எழுதிய நூல் ஒன்றிற்கு முன்னுரை தரும்படி ஆசிரியர் அவர்களைக் கேட்டேன். அதில் அவர்கள் ஆசிரியர்களாகப் பிறக்கிறார்களா ? ஆசிரியர்களாக ஆக்கப்படுகின்றார்களா? இவ் வினாவிற்கு நான் இன்னமும் விடை கண்டிலேன். இந் நூல் ஆசிரியர் ஆசிரியராகவே பிறந்தார் என்பது என் முடிவு. இல்லை ஆசிரியராக்கப்பட்டார் என்றால் அந்த ஆக்கத்தில் இந்தச் சிற்பிக்கும் பங்குண்டு பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

தக்கார் தகவுஇலர் என்பது அவரவர் எச்சத்தந்தால் காணப் படும்.

குருநாதர் பாதம் பணிந்து வணங்குகிறேன்.

யாழ் இந்துக் கல்லூரிக்கு புதுமெருகூட்டிய பேராசான்

கே ஜி சிவானந்தசிங்கம்

யாழ் இந்துக் கல்லூரி பல நல்லாசான்களைக் கண்டிருக்கிறது. அதிலும் பல்வேறு பட்ட சிந்தனைப் போக்குள்ள கல்விமான் களாகவும் அவர்கள் விளங்கியிருக்கிறார்கள். அந்த விபரங்களை பட்டியல் போட்டுக் காட்டி பழமை புதுமை புரட்சி எல்லாம் நிறைந்த அந்த முழுமையை சுட்டுகிறார்

அமரரின் இந்த மாணவர் . அதேசமயம் இப்படி பல்வேறு துறைகளும் நிரப்பப்பட்ட நிலையிலும் தானும் ஒரு புதிய துறையை தேர்ந்து யாழ் இந்துவிற்கு மேலும் புது மெருகூட்டியவர் தான் நம் சிவராமர் என்கிறார் இவர்.

நல்ல உருண்டு திரண்ட சிவந்த பையன் ஒருவன் நெற்றியிலே நீற்றுடன் 1941 ம் ஆண்டு தை மாதம் ஒரு விடுதி மாணவனாக காலடி எடுத்து வைத்து யாழ் இந்துவில் சாதித்தவைகள் பல. கல்லூரி மாணவ முதல்வனாக, விடுதி மாணவ முதல்வனாக , உயர் தர மாணவ மன்றத் தலைவனாக, இந்து வாலிபர் சங்கத் தலைவனாக, உயிரியல் விஞ்ஞான மாணவனாக விளங்கியவர் எவ்வாறு தமிழ்த் துறைக்குள் வந்தார் என்பது வியப்பிற்குரியது. இவரது தந்தையாரும் பெரிய தந்தையாரும் நாடறிந்த தமிழ் அறிஞர்கள் என்பதால் இயல்பாக இருந்த தமிழ்ப் பற்று இதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். இதனாற் தானோ என்னமோ இவரை இந்துவின் ஆசிரியரும் புகழ் பூத்த விடுதி அதிபரும் யாழ் இந்துவின் Disciplinary Hitler என்று வர்ணிக்கப்பட்ட திரு கே எஸ் சுப்பிரமணியம் (K S S) அவர்கள் இவரைத் தமிழ்த் துறைக்கு ஈர்த்து வந்தார் போலும்.

இவர் சிரிப்பிற்கு இணை எதுவும் இல்லை. மைக்கல் அஞ்சலோ வரைந்த புன்னகையின் அழகே உலக அளவில் சிறந்த ஓவியம் என்று இன்றும் கருதப்படுகிறது. இப்படியான ஒரு சிரிப்பைக் கொண்டவரான இவர் துன்பத்திலும் சிரி என்று வள்ளுவன் கூறியதை என்றும் கைக் கொண்டவராக இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் தொடர்ந்து துயரப்படுவதால் துயரைப் போக்க இயலாதென்பதையும் துயரை மகிழ்வோடு ஏற்பதால் மட்டுமே வெல்ல இயலும் என்பதோடு அகத்தில் அன்பும் சத்தியமும் நிலைத்தால் முகத்தில் அழகு தானே

வரும் என்பதற்கு அவர் ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்ட சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில் கற்றுத் திரும்பிய இம் மைந்தனை யாழ் இந்து அன்னை 1950இல் தன்னுடன் அரவணைத்தக் கொண்டாள். அச் சமயம் யாழ் இந்துவின் முதற் பழைய மாணவ அதிபரும் ஹரல்ட் லஸ்கியின் தாராளவாதத்தில் ஊறித் திளைத்தவருமான சட்டத்தரணி திரு ஏ குமாரசுவாமி அதிபராக விளங்கினார். இக் காலத்தில் சீமைக்குப் போய் கல்வி கற்றவர்கள் ஆசிரியர்களாக விளங்கிய காலம். இதில் பழமைவாதிகள் புரட்சிவாதிகள் சமயவாதிகள் பாரம்பரியவாதிகள் எனப் பல வகைச் சிந்தனையுடையவர்களும் கல்விமான்களும் வி எம் ஆசைப்பிள்ளை இ சபாரத்தினம் வித்துவான் கார்த்திகேசு என் சபாரட்னம் எஸ் வையத்திலிங்கம் (கம்மினியூஸ்ற்) கே எஸ் சுப்பிரமணியம் ஏ எஸ் கனகரத்தினம் சீ எம் குலசிங்கம் எஸ் முத்துலிங்கம் கே வி மயிவ்வாகனம் பண்டிதர் கே செல்லத்தரை கே இராமகிருஷ்ணன் எம் கார்த்திகேசன் (கம்மினியூஸ்ற்) எஸ் சுப்பிரமணியம் எஸ் சரவணமுத்து இராமசாமி ஐயர் (கம்மினியூஸ்ற்) எஸ் அற்புதரட்னம் கே கணேசரட்னம் பி எஸ் குமாரசுவாமி போன்ற அனைவரும் யாழ் இந்துவின் கல்விசார் நிலையில் ஒவ்வொரு துறையிலும் தூணாக விளங்கியவர்களாவார்கள். இந்த நிலையில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்த ஆசான் திரு சிவராமலிங்கம் அவர்கள் இலங்கை சேக்கிழரார் மன்றத்தை உருவாக்கி சைவத்திற்கு தொண்டு புரிய ஆரம்பித்தார். இந்தியாவிலிருந்து பேச்சாளப் பேராசிரியர்களை வருடாவருடம் வரவழைத்து சைவத் தமிழ்த் தொன்மையை நிலைநாட்டினார். யாழ்க் குடா நாட்டில் அவர் ஏறாத மேடையே இல்லை எனலாம். சமயவிழா இலக்கியவிழா பட்டிமன்றம் எதுவாகினும் தனது கம்பீரமான கணீர் என்ற குரலால் சபையை வசீகரித்துக் கொண்ட இவர் இந்துக் கல்லூரி பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் ஆற்றிய அரிய உரைகள் கணக்கிலடங்கா. இவரை யாழ் இந்துக் கல்லாறிக்காக தன் வாழ் நாள் முழுதும் உழைத்த கர்மவீரன் என்று கூறுமளவிற்கு இவர் கல்லூரியுடன் இறுதிவரை இணைந்திருந்தார்.

இவரிடம் நான் கல்வி கற்ற நாட்களை மீண்டும் இரை மீட்டுப் பார்க்கிறேன். மாணவர்கள் பாடங்களில் சந்தேகங்களை கேள்விகளைக் கேட்கும் போதெல்லாம் தனக்கே உரிய புன்னகையுடன் விளங்க வைப்பார். கேட்க வேண்டிய கேள்வி அதே சமயத்தில் கேட்கப்படவேண்டிய கேள்வியும் கூட என்று கேட்ட மாணவர் அறியாமையால் கேட்கவில்லை மேலதிக

அறிவினாற் தான் கேட்கிறார் என்று மறைமுகமாகக் கேள்வி கேட்பதைத் தூண்டி சிறந்த உதாரணங்களைக் காட்டி விளக்குவார். இவர் நாவில் கம்பனும் சேக்கிழாரும் சேக்ஸ்பியரும் நர்த்தனம் ஆடுவர். பிறருக்கு நன்மை செய்ய எண்ண வேண்டும் மனதில் அன்பு வேண்டும் சுய நலமில்லாத அன்பு வேண்டும் பிறரை நேசிக்கத் தெரிய வேண்டும் பிறரை மன்னிக்கவும் பிறர் செய்த தீங்கை அன்றே மறக்க வேண்டும் பொறுமை நிதானம் சகிப்புத் தன்மை கோபம் விலக்கல் என்ற பண்பட்ட மனதில் தான் நல்ல எண்ணம் தோன்றும். அன்பு இல்லாது போய்விடின் அது அன்பு தோல் போர்த்த உடம்பு. அந்த அடிப்படையில் வாழ் நாள் முழுதும் அன்பாக வாழ்ந்து காட்டிய பேராசான் இவர். யாழ் இந்துவின் நல்லாசான்கள் வரிசையில் கல்லூரிக்கு புதிய மத (சேக்கிழார்) மொழி (கம்பன்) அமைப்புக்களை உருவாக்கி ஒரு புதுமெருகூட்டியவர் இவர்.

It is pretty hard to tell what brings happiness; poverty and wealth have both failed.

Happiness is the spiritual experience of living every minute with love, grace, and gratitude.

Happiness is far too important a thing to be wasted by critics, cynics, and the quarrelsome.

If you are ready to reject aggression, revenge, and retaliation you are ready to be happy.

Perhaps we are unhappy most of the time because we only grasp the happiness that we can understand.

Devote your energy to happiness, energy spent worrying is wasted energy.

Life is to be fortified by many friendships. To Love and to be loved is the greatest happiness of existence.

- Sydney Smith

Freedom of Expression is the well that sustains civilization.

கடைநிலை மாணாக்கிற்கும் கற்பித்த ஆசான்

வை இரகுநாதன்

சுய சரிதம் என்பது பலருக்கு குடும்பக் கதைகளாக முடிந்து விடுகிறது. இன்னுள் சிலருக்கு ஒரு சில சங்கங்களுடன் முடிந்து விடுகிறது. ஆனால் இவரது வாழ்க்கைச் சம்பவங்களோ கம்பன் கழகம் கேக்கிழார் மன்றம் இந்து இளைஞர் கழகம் என்பவற்றையும் தாண்டி சிவ தொண்டன் நிலையம் சைவ பரிபாலன சபை இந்து மாமன்றம் இப்படித் தொடருவதை பதிவாக்ககின்றார் ஒரு ஆலயத் தர்மகத்தா.

நெருநல் எளன் ஒருவன் இங்கில்லை என்னும்
பெருமை யுடைத் திங் உலகு

நாம் எத்தனையோ ஆசிரியர்களிடம் பயின்றிருக்கின்றோம். ஆனால் ஒரு சிலரே நம் நினைவில் நீங்காது நிலைத்திருக்கின்றார்கள். ஆசிரியத்தை ஒரு தொழிலாக மட்டும் கருதாது அதை ஒரு புனிதமான பணியாகக் கருதி , அதை வாழ்க்கை நெறியாகவும் கொண்டவர்களே மாணவர்களின் மனங்களில் நிலைத்து வாழ்கின்றார்கள். உண்மையான ஆசிரியர்கள் ஒரு காலமும் மரணிப்பதில்லை. அவர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கான மாணவ இதயங்களில் நித்தியம் பெற்று வாழ்கிறார்கள். தன்னை அறிந்தவன் தான் உண்மையான கல்விமான். அவரது தந்தையாரின் நுண்மான் நுழை புலமும் சமய ஆசாரமும் இவரிடமும் நன்கு பதிந்தே இருந்தன. இதனால் இவரால் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும் , சைவ நூல்களையும் கற்றுப் பாண்டித்தியம் பெற முடிந்தது. கீதையில் கண்ணபிரான் உபதேசித்தமைக்கு அமைய இது எனக்கு இட்ட பணி இதைச் சிரத்தையுடன் சிறப்பாகச் செய்வேன் என்று தன் கடமையில் கண்ணும் கருத்தமாக இருந்து இவர் செயற்பட்டமையே இவரது வெற்றிக்குக் காரணம். தனது கல்வியை முடித்த பின் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியை ஏற்ற இவர் அங்கு கால் பதித்ததும் துரிதமாகச் செயற்பட்டார். அவரது இள வயதுத் துடிப்பும் கல்வி ஞானமும் தன் ஆசிரியர்களிடமிருந்து பெற்ற மாணவர்கள் உளங்கொணக் கற்பிக்கும் திறமையும் நாணயமான பேச்சும் மாணவர்களின் இதயங்களைக் கவர்ந்தன. உலகில் அறிவோடு காலமும் இடமும் அறிந்து உரைக்கப்படும்

பொருள், தம் உள்ளத்தே அமைத்து கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து கல்வியை ஊட்டினார். அதனால் கடைநிலை இடைநிலை மாணவர்கள் கொள்வகை அறிந்து கல்வியை ஊட்டினார். அதனால் அவர்களும் அன்னம் போன்று தலை மாணவர்கள் ஆயினர். சதாரண புத்தியுடைய மாணவர்கள் கூட கற்பூர புத்தி மாணவர்கள் ஆயினர். காரணம் தான் கற்பிக்கும் பாடங்களை நகைச் சுவை ததும்ப உள்ளங்களில் புதியும் உதாரணங்களுடன் ஒரு பதிய கண்ணோட்டத்தில் கற்பித்தார். புதிய பார்வை பெற்ற மாணவர்கள் சுயசோதனை செய்யவும் கற்றுக் கொண்டனர். இவ்வாறு பாடங்களைக் கற்பிப்பதுடன் நில்லாமல் மாணவர்களை சமூகத்தில் பிரகாசிச்சகச் செய்யவும் அவர் தயங்கியதில்லை. சமயம் கற்பிக்கும் போதும் சமய உணர்வுகளை மாணவர்களின் எண்ணங்களில் விதைத்தார். சமாயாச்சாரியார்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை வெறும் வரலாறாக மட்டுமன்றி சரியை கிரியை யோக ஞான நான் மார்க்கங்களுடன் ஒப்பிட்டு விளக்குவார். தலை சிறந்த பேச்சாளியாக விளங்கிய இவர் யாழ் இந்து நிகழ்ச்சிகளிற்கும் முதுகெழும்பாக விளங்கினார். இவரது சொற்பொழிவு பல முகங்களைக் கொண்டது. சொல் பொருளாட்சிகளுடன் சிந்தனையையும் தூண்டுவதும் நகைச் சுவையும் இவரது தனித்துவமாகும். ஆசிரியச் சங்கக் கூட்டங்களிற் கூட இவரது சிரிப்பு வெடிகள் கூட்டத்தைக் கலகலப்பாக்கியுள்ளன. இவரது பண்பட்டமையும் கருமம் ஆற்றும் செயற்திறனும் இவரை உப அதிபராக உயர்த்தின.

இவருக்கு நண்பர்கள் ஏராளம். ஏவரையும் மனம் நோகச் செய்ய மாட்டார். காட்சிக்கு எளியர் ஆடம்பரமோ செருக்கோ சிறிதும் அற்றவர். யார் எதைக் கேட்டாலும் செய்ய முடிந்தவற்றை என்றும் செய்தவர். தமிழின் சுவையை சுவைக்க மாணாக்கருக்கு பழக்கிய இவருடன் இந்த மேதையுடன் எனக்கும் அளவளாவக் கிடைத்தமை ஒரு பேறாகும்.

யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபை சைவ சமய ஸ்தாபனங்கள் மற்றும் சைவ ஆலயங்கள் எல்லாம் இவரது பணியின் களங்களாகும். அரும் பெரும் கட்டுரைகளையும் சொற்பொழிவுகளையும் நடுவுநிலை வகித்தும் பல தொண்டுகள் புரிந்த ஒருவரை யாழ்ச்சமூகம் இழந்துவிட்டது. அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைவதாக!

காற்று வெளிக்கிராமத்து காவிய நாயகன் அமரர் க சீவராமலிங்கம்

கல்வியை கவசகுண்டலங்களாய்
காலமெல்லாம் சுமந்தவனே எங்கள்
காற்று வெளிக்கிராமத்து நாயகனே
கதறியழுகுதையா எம் தேசம்

புங்கையரின் மூத்த மகனென்று
புகழ் பாடி நாமிருந்தோம்
தினந்தோறும் உன் நாமம் கேட்டு
தலை நிமிர்வு கொண்டு திரிந்தோம்

கற்றவர்கள் சபையினிலே
காவிய நாயகனாய் நீயிருந்தாய்
மலர்மாலை நீ சுமக்க
மனம் மகிழ்ந்து யாமிருந்தோம்

ஓதிவைத்த நூல்களும் நீ
உணர்ந்து கற்ற கல்வியும்
உந்தன் உயிரை ஏனோ
காக்காமல்ப் போனதென்ன?

தளைநீக்கப் போராட்டத்திலே
தலைவன் பக்கம் நீயிருந்தாய்
தரணியெல்லாம் உன் புகழ் பாட
தலைசாய்த்து விழி மூடினாய்

எழுந்து வரும் விடியலிலே
கலந்துவரும் எந்தன் முகம்
இருகரம் கூப்பி வேண்டுகிறோம்
இன்னுமொருமுறை பிறந்திடய்யா
நம் மண்ணில்

துரை இரவீந்திரன்
நிர்வாகசபை உறுப்பினர்
புங்குடுதீவு பழைய மாணவர் சங்கம்.
கனடா

தமிழ் இருப்புக்குள் இருக்கும் சிவராமர் ஐயா

லோகன்கணபதி B.A. (Hons.)

கலாநிதி சிவராமலிங்கம் ஐயாவைப்பற்றி எழுதப்பேனாவை எடுத்ததும் அவர் வீட்டில் இருக்கும் காட்சியும் மேடையில் நின்று பேசும் காட்சியும் கல்லூரியில் இருந்து விரிவுரையாற்றும் காட்சியும், மாணவர்களுக்கு அறிவுரை கூறும் காட்சியும் குழுமோதல்களைத் தவிர்த்து ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட ஓடி.... ஓடிக் களைக்கும் காட்சியும் என்மனத்திரையில் ஒவியங்கள் ஆகின்றன. இவற்றில் ஒரு காட்சியைக் கட்டுரையாக்க நினைத்தால் மறுகாட்சி தனது முக்கியத்துவத்தைக் கூறியபடி முன்னால் வருகிறது. முன்னால் வருவதைத் தள்ளியபடி இன்னொன்று தலைநீட்டுகிறது.

ஐயா அவர்களுடன் அவர் வீட்டில் இருந்து படித்தவன். அம்மா ஞானபூரணி ஆசிரியையுடனும் அவர்கள் பிள்ளைகள் ராஜாஜி சிவாஜியுடனும் அவர் தம்பியார் புலவருடனும் பிள்ளை போன்றும் சகோதரன் போன்றும் பழகியவன் என்ற முறையிலும் என் உறவும் உரிமையம் கனதியானது. நான் மட்டுமல்ல என் சகோதரங்களும் ஐயா வீட்டுடன் இறுகிய உறவுமிக்கவர்கள்.

நான் ஒரு சமூக இயலாளன். என் பார்வை தனிமனிதன் குடும்பம் சமூகம் அரசியல் என்று விரிவடையும். இன்றுள்ள இருப்பைப்பற்றி - தமிழ்ச் சமூக இருப்பைப்பற்றி கணக்கெடுக்கும்போது இந்த ஆரோக்கியமான நன்மை பயக்கும் இருப்பை உருவாக்கிய இல்லாதவர்கள் குறித்து யோசிப்பது ஒருவரலாற்றுக் கடமையுமாகும். ஒருவர் இல்லாதபோதுதான் அவர் அருமையும் பெருமையும் தெரியவரும்.

கலாநிதி சிவராமரின் குடும்பத்தை ஒரு புலமை வட்டத்துக்குள் அடக்கலாம். இவர் தந்தையார் சி. கணபதிப்பிள்ளை சித்த வைத்தியர். சைவசித்தாந்தப் பேரறிஞர். 1955ம் ஆண்டு இந்தியாவிலே திருக்கோவிலூர் என்னும் இடத்தில் நடைபெற்ற அகில உலகச் சிவாச்சாரியார்களின் அர்ச்சகர் மாநாட்டிற்கு நயினை ஐ. கைலாசநாதக் குருக் கள் திருக் கோணமலை பூரணானந்தேஸ்வரர்க்குருக்கள் ஆகியோருடன் சிறப்பு விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டவர் வைத்தியர். அந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட அனைவரும் பிராமணர். வைத்தியர்மட்டுமே சூத்திரர் என்று இந்திய தமிழ் சஞ்சிகையான மகுடம் அன்று எழுதியிருந்தது.

பேராசானின் சிறியதந்தையர் இருவர் சிலம்புச்செல்வர் ம.பொ.

சிவஞானகிராமணியால் பேராசிரியர் என்று பட்டமளித்துப் பெருமைப்படுத்திய சி.இ. சதாசிவம்பிள்ளை ஒருவர். இவர் பல நூறு ஆசிரியர்களை உருவாக்கிய ஆசிரியர். பன்னூல் ஆசிரியர். திருக்கேதீச்சரம் கௌரிநாயகிக்குப் பிள்ளைத்தமிழ் நூல் செய்தவர். கௌரிநாயகி பிள்ளைத்தமிழ் என்னும் இப்பிரபந்தம் பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனாரால் திருக்கேதீச்சரத்தில் வெளியிடப்பட்டது. பேராசிரியர் க. கைலாசபதி இந்நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதியுள்ளார். மற்றவர் சி.கதிர்காமத்தம்பி பிரமச்சாரியராய் வாழ்ந்து ஆசிரியப்பணி செய்தவர். ஐயாவின் தாய்மாமனார் க. செல்வத்துரை புங்குடுதீவு கணேசவிதியாசாலையில் பல வருடங்கள் அதிபராய் திகழ்ந்து சைவமும் தமிழும் வளர்த்த சான்றோர். தம்பியார் க. சிவானந்தன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் புலவர். அப்பல்கலைக்கழகப் பேச்சுப்போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற பேச்சாளர். இந்தியா மலேசியா சிங்கப்பூர் கனடா இலங்கை முதலிய இடங்களில் தமிழ் சைவப்பணிகளால் அடையாளங்களை உருவாக்கி வருபவர். பல நூல்களை எழுதியவர். இவருடைய C.D.க்கள் பயன்மிகுந்தவை. சித்திரைப்பொங்கல் கரைதேடும் அலைகள் தேசத்தின் கானங்கள். தமிழிச்சி முதலிய திரைப்படங்களின் சிறப்பு நாயகர். வெள்ளிநாக்கு நாவலர் என்றும் பல்கலைவித்தகர் என்றும் பாராட்டப்படுபவர். பெரியார் ஈ.வெ.ரா. பெருந்தலைவர் காமராஜர் அறிஞர் அண்ணா, தவத்திருகுன்றக்குடி அடிகளார் கவிஞர் கண்ணதாசன் ஆகியோரோடு நெருக்கமாய் இருந்தவர். இன்றும் அத்தொடர்புகளைப் பேணிவருபவர். ஐயா சிவராமரின் ஆணிவேரும் பக்கவோர்களும் கடவுள் கலைபண்பாடு என்று செழித்திருந்தமையும் சமூகக் கணிப்புக்கு ஏதுவாயின.

நமது தமிழ் இருப்பு தமிழ் குழலின் இருப்புதொன்மையானது. பழைமையானது. மரபு நிலைப்பட்டது. TRADITION இந்த மரபு நிலை இருப்புக்குச் சிவராமர் தன்னால் முடிந்தவரையில் உழைத்திருக்கிறார். இவருடைய உழைப்பின் சுவடுகளை பதிவுகளை இவருடைய மாணவர்களும் இவர் அமைத்த மன்றங்களும் கழகங்களும் பிரகாசமாக்குகின்றன. இவருடைய மாணவர் பரம்பரை மிக நீளமானது. யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில் படித்த சிவராமர் அக்கல்லூரியிலேயே நாற்பது ஆண்டுகள் ஆசிரியராயும் அதிபராயும் கடமையாற்றியவர். தனது கல்வித்துறையை ஒரு கடமைக்களமாகவும் உணர்வுபுலமாகவும் ஆத்மார்த்தமாய் எண்ணிச் செயல்பட்டவர். இதனாலேயே இவருடைய மாணவர்கள் எங்கிருந்தாலும் எந்த நாட்டில் இருந்தாலும் இவரை மனங்கொண்டு போற்றுகிறார்கள். யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தை அலங்கரித்த பேராசிரியர் சோ. செல்வநாயகம். பேராசிரியர் க. கைலாசபதி உள்ளிட்ட பல

மேதைகள் சிவராமரின் மாணவர்களே. பலகலாநிதிகளுக்கு வழிகாட்டிய பெருமகள் ஐயா அவர்கள்.

“மலேசியாவில் பிறந்து வளர்ந்த எனக்கு தமிழ் உணர்வையும் உச்சரிப்புச் செம்மையையும் புலமையையும் உண்டாக்கியவர் என் ஆசிரியர் யாழ். இந்துக்கல்லூரியின் பேராசான் சிவராமலிங்கம் அவர்கள்” என்று பேராசிரியர் க. கைலாசபதி ஒரு மேடையிலே கூறினார். இவருக்கு மட்டுமல்ல பலருக்கு மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்ல தமிழ் மக்களுக்கும் தமிழ் உணர்வையும் பற்றினையும் உருவாக்கியவர் சிவராமர்.

ஐயா அவர்கள் சிறந்த கட்டுரையாளர். பேச்சாளர் அறிஞர். பேச்சுத்துறையில் பட்டிமன்றம் என்னும் அலகை வளர்த்து ஈழத்திலே அதன் மூலம் கருத்துப் பரம்பலுக்கும் விளக்கங்களுக்கும் வழிசமைத்தவர். கம்பன் கழகப் பட்டிமன்றங்கள் எங்கள் தாயகத்திலே பொதுமக்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டன. இதற்கான அத்திபாரம் ஐயா அவர்களே.

பட்டிமன்றங்கள் என்று நினைத்தவுடன் ஐயாவின் தம்பியாரான புலவர் ஈழத்துச்சிவானந்தனின் ஆளுமைகளும் வீச்சுக்களும் கணக்கில் எடுக்கப்பட வேண்டியவை. சிவராமர் ஐயா பட்டிமன்ற நடுவரையும் புலவர் அவர்கள் பட்டிமன்றத்தின் ஒரு அணித்தலைவரையும் இருந்து வாதிட்ட நிகழ்வுகள் யாழ்ப்பாண மக்களின் மனங்களைவிட்டு நீங்காதவை. ஒருமுறை கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ் நடுவரையும் சிவராமர் ஐயா ஒரு அணித்தலைவரையும் புலவர் ஐயா மறு அணிக்குத் தலைவரையும் இருந்து வாதம் செய்தமையும் சிறப்பு நிகழ்வாய் அமைந்தது.

யாழ்ப்பாணம் கோட்டைமைதானத்திலே நடந்த முத்தமிழ் விழாப் பட்டிமன்றத்தில் சிவராமர் ஐயா சொக்கன் ஐயா விரிவரையாளர் நயினை குமாரசாமி ஐயா புலவர் ஐயா முதலியோர் நீதிபதிகளாகவும்பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன். கம்பன் கழக ஜெயராஜ் ஆறுதிருமுருகன் திரு நந்தகுமார். க. குமாரதாஸ் மற்றும் மூவர் (பெயர்கள் ஞாபகமில்லை) இணைந்து வாதிட்ட நிகழ்வினை நான்கு Video Camaraக்கள் படம் பிடித்தமையும் நாலாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மக்கள்கூடி நின்று கேட்டமையும் இந்தியாவில்கூட இப்படி ஒரு பட்டிமன்றம் இதுவரை நடந்ததில்லை எனப் பத்திரிகைகள் விதந்து எழுதியமையும் சிவராமர் ஐயாவைப்பற்றிய சிந்தனைகளில் வரக்கூடியனவே.

அன்று மட்டுமல்ல இன்றும் இனிமேலும் நமது பாரம்பரியம் விழுமியங்கள் அடையாளங்கள் ஆக்கங்கள் பயன்கள் என்று வருகிறபொழுது சிவராமலிங்கம் அவர்களும் நினைவுக்க வருவார். அவர் வராத தமிழ் இயல் என்று ஒன்று இருக்காது.

அணையா விளக்கு

தங்கை திருமதி ம. தனபாலசிங்கம்

திரு. சிவராமலிங்க அண்ணா புங்குடுதீவு மண்ணில், சைவத் தமிழ் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வைத்தியர் திரு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் புத்திரன்; இந்துக்கல்லூரியில் கல்வி கற்பிக்கும் சிறந்த ஒரு ஆசிரியர் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அவரோடு கதைத்துப் பழகும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. அவரின் வீட்டிற்கு அருகில் இருந்தபோதுதான் அவரோடு பேசிப்பழகும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அப்போதுதான் அன்பு, அறிவு, அடக்கம், பண்பு, பொறுமை என்பவற்றின் அடையாளச் சின்னமாக விளங்குபவர் என்பது தெரிய வந்தது. பெரியவர்களாயிருந்தாலும் சிறியவர்களாயிருந்தாலும் எல்லாருடனும் முகமலர்ச்சியோடு அன்பாகப் பழகும் தன்மையால் எல்லாருடைய உள்ளத்தையும் கவர்ந்தவர். என்னுடைய பிள்ளைகளும் அவரோடு பழகுவதில் விருப்பமுடையவர்கள் அவருக்கு ஏதாவது உதவி தேவையென்றால் அவரின் மாணவர்கள் அயலவர்கள் உற்றார் உறவினர் முன்வந்து மனமகிழ்ச்சியோடு உதவுவார்கள். அதேபோல் மற்றவர்களுக்கும் தன் கல்விச் சிறப்பினால் செய்யக்கூடிய உதவிகளைச் செய்யும் அன்பு உள்ளம் படைத்தவர்.

அண்ணா அவர்கள் இந்துக்கல்லூரி ஆசிரியராக இருந்து அக்கல்லூரியின் கல்வித்தரத்தை உயர்த்துவதிலும் சிறந்த கல்விப் பெறுபேறுகளையுடைய மாணவர்களை உருவாக்குவதிலும் கண்ணும் கருத்துமாக உழைத்தவர். அவரிடம் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் இன்று உயர்ந்த பதவிகளில் இருக்கிறார்கள். சிறந்த மாணவ சமுதாயத்தை உருவாக்கிய அண்ணரை உலகம் என்றுமே மறக்க முடியாது. தமிழ் சமயம் ஆங்கிலம் எல்லாவற்றிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். அவரது பேச்சுத்திறமையை அறிந்த மக்கள் அவரை கோயில்களிலும், மேடைகளிலும் பேசவைப்பதற்காக அழைத்துச் செல்வார்கள். இவரது பேச்சவன்மையும் ஆளுமைத்திறனும் சிந்தனையாற்றலும் அளவிடற்கரியது.

இவர் துன்பத்தையும் இன்பத்தையும் சமநிலைப்படுத்திப் பார்க்கும் ஓர் உளவியலாளர். அவர் தன் மகனை, மனைவியை இழந்தாலும் தன் சோகத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் தன் பேரப் பிள்ளைகளுக்கும் மருமகளுக்கும் ஆறுதலாய் இருந்து அவர்களைக் கண்ணை இமை காப்பது போல் எதுவித குறையுமில்லாமல் அவர்களுக்குத் தந்தையாகவும், பேரனாகவும் இருந்தார். அவர் அருகில் இல்லாவிட்டாலும் அவரின் ஆத்மா அவர்களுக்கு என்றும்

உதவியாக இருக்கும்.

நாங்கள் இலங்கைக்குச் சென்றபோது அவரின் இல்லத்திற்குச்சென்று அவரைப் பார்த்துக் கதைத்து வந்தோம். நாங்கள் புறப்படுவதற்கு முதல்நாள் சைக்கிளில் வந்து எங்களை வழியனுப்பி வைத்தார். அக்காட்சி என் மனக்கண் முன்னே நிற்கின்றது. இடைக்கிடை அவரைப்பற்றி விசாரித்துக் கொள்வேன். ஆனால் அவருடன் கதைக்காதது பெரிய துன்பம்தான். அவரின் மலர்ந்த முகமும் அன்பான பேச்சும் எல்லோருடைய நெஞ்சங்களிலும் நிலைத்து நிற்கும். அவர் வையகத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறையும் தெய்வமாகிவிட்டார். ஆனால் அவர் ஒரு அணையா விளக்கு.

Like swimming, riding, writing, or playing golf, happiness can be learned.

Taking joy in life is woman's best cosmetic.

I think I began learning long ago that those who are the happiest are those who do the most for others.

He who knows that enough is enough will always have enough.

Happiness adds and multiplies as we divide it with others.

Success is getting what you want. Happiness is wanting what you get.

Happiness is the only good. The place to be happy is here. The time to be happy is now. The way to be happy is to make others so.

Happiness is a habit – cultivate it.

The secret of happiness is to admire without desiring.

சீவராமர் என்றும் என் மனதில் வாழ்பவர்

நல்லையா சண்முகப்பிரபு நோர்வே

யாழ் இந்து பழைய மாணவன் (1966 – 1974)

சிவராமர் என்றும் என் மனதில் வாழ்பவர்

இனிய நினைவு தருபவர்

சீரிய கல்வி தந்து பல்லாயிரம் மாணவரை உயர வைத்தவர்

அவன் தாள் நினைந்து சிவன் அருள் வேண்டி சிந்தை

கவர்ந்தவர்

அற்புதமான மனித நேசர் அருமையான ஆசிரியர் பண்பாளர்,

எவன் பிள்ளையானாலும் தன் பிள்ளைபோல் அறிவூட்டி

வளர்த்தவர்,

என்றும் புன் சிரிப்பால் எம் உள்ளங் கவர்ந்தவர்

எளிமையானவர்,

இவன் நல்லா வருவான் என விளையும் பயிரை முளையில்

அறிபவர்,

ஈர மனசும் வைரம் பாய்ந்த கரங்களும் வலிமையும்

கொண்டவர்.

செந்தமிழை சிந்தைமிகு சைவநெறியை முறையாகப்

புகட்டியவர்.

சேர்ந்து வாழ்ந்து ஒற்றுமையாய் முன்னேற்றம் காண

வழிகாட்டியவர்.

நந் தமிழை நயமாகச் சுவைக்கவும் வியக்கவும் கற்றுத்

தந்தவர்

நல்ல தமிழில் உரையாடவும் கவிஎழுதவும் பேச்சுரைக்கவும்

மேடையில்

பைந்தமிழில் விவாதம் கருத்தரங்கு நாடகம் எனப்

பல்வகைத் திறமைகளை

பாங்காகப் புகட்டி படித்தோர் அவையில் முன்னிலை பெறச்

செய்தவர்

HOW DO WE PERFORM WORK?

Devan Gnanaprakasam (JHC Old Boy 1967-1975)

“EN KADAN PANHI SEYTHU KIDAPPATHAY”.

This statement reminds me of Sivaramalingam master. His speech or (lecture) to students, during one of the Friday morning prayers keeps on coming to my mind. Unforgettable. It helps me waking up in the morning and looking forward to each day with new vigour. Translation of this proverb is **“I AM OBLIGATED TO SERVE”** could be elaborated to mean **“PURPOSE OF LIFE IS MAKING A CONTRIBUTION TO THIS UNIVERSE”**. We all make contributions through **“WORK”** or **“ACTIVITIES”**. What is work? What is an activity?

When we say “work”, what comes to our mind is formal employment, some times house work, other times work is what we perform for the society, for the school, for the nation and it keeps on going. Definition of work is interestingly diverse. Dr.S.Ra,thakrishnan, Great interpreter of Hinduism defines every activity performed by beings as work. Thinking is work; walking is work; sleeping is work; fighting is work; studying is work. While every sequence of activity is work, it further expands to define professions also as work. From carpentry to neuro- surgery, hair dressing to modelling, music, art and entertainment; all these professions are developed and being practised through activities. We are all gifted individuals with each one possessing different skill. Some are gifted to give speeches. Few are excellent writers. Some are great thinkers. Others are creative designers. There are students, architects, engineers, draughtsmen, lawyers, medical practitioners, accountants, priests, preachers, barbers, manual workers and many more including house wives / (husbands) and maids who are skilled in their own professions, making a contribution for the functioning of the world. Whoever you are, you are gifted with a particular skill. From birth to childhood to school days to employment to family life to retirement, it is important to identify and know your skill (that God given gift) and hone that skill to the **maximum benefit to others**. Life

becomes beautiful if we can perform each activity in every stage of our life to the **satisfaction of our mind**.

What is a stage of life? Every decade (10 years) of our life is a stage of significant change. We are born and subsequently inherit the skill of eating, crawling, walking, talking, playing etc. in the first ten years. Then we become teenagers while learning, looking forward to become adults. Twenties teaches us to become responsible with a view to securing decent foundation (jobs, marriages) for the future. Thirties allows a person to enjoy the fruits of the seeds sown in the early stages, both good and bad, and it becomes the 4th stage of life. Forties is the stage of contemplation, during which realities of life become clearer. Subsequent decades (stages) we grow to become matured personalities, obviously wiser. We can not stay without performing an activity in any stage of our life. When a baby is born, the activity starts with crying. Each move the baby makes become an activity; blinking, turning, twisting, and lifting and so on. Performance of activities goes on through all stages of our life. No one escape from performance of activities. We could say that the essence of life is performance of activities; sometimes we call it work or duty. Work is performed by all, from the ruler to the ruled, from the teacher to the student, from the doctor to the patient, from the giver to the receiver, from the born to the one on death bed. When work is performed, there are two important components to be taken into consideration. **One is effort (intent) and the other is resultant.**

An activity is prompted by an intent, which arises in the mind. When sequential activities are bundled together through calculation and logic with a view to obtain desired result, the way to perform activities become cloudy and will lead to confusion. When activities are performed in response to spontaneous promptings, with the right attitude, life becomes less complex. As modern people, we set objectives and establish a time frame to achieve them. Work has to be performed to meet the objective within the prescribed time frame. Work that has to be performed in order to achieve the set objectives can be broken down into activities. How should we perform activities?

In Baghavad Gita, Lord Krishna say this about the performance of work. **“To action alone hast thou a right and never at all to its fruits; let not the fruits of action be thy motive; neither let there be in thee any attachment to inaction”**. This famous verse contains the essential principle of disinterestedness. The word “disinterestedness” should be understood in the right perspective. It means of the performance of work with great enthusiasm but without selfish interests. When we do our work, plough or paint, sing or think, we will be deflected from disinterestedness, if we think of fame or income or any extraneous consideration. Nothing matters except the goodwill, the willing execution of the activity. Result oriented approach towards activities is discouraged here. Performance of action, for its own sake, without regard to success or failure, is in essence true action. From time to time, historical changes take place. Whichever era we live in, the famous verse spoken by Lord Krishna has practical meaning and relevance. When an activity is performed, intention should be genuine with complete disregard to result. We should learn to enjoy the act itself, while tuning the mind to accept the consequence. This gives us the freedom to act without inhibitions and takes us away from indolence. For no one can remain even for a moment without doing work; everyone is made to act helplessly by the impulses born of nature. While life remains action is unavoidable. In the work of the wise, self sense and the expectation of reward are absent. Life is work and while performing work, unconcern for results is needful. Effort is the essential part of an activity, not the result; whole hearted effort is ever appreciated. If we cultivate the spirit of detachment from results, whether success or failure, and entirely focus on effort, we may engage in action. One who acts in this spirit is a perpetual winner. He accepts things as they come and leaves them without regret when required to do so.

The result oriented approach to life enslaves us to become relentless seekers of success in every sphere of our life. The attitude of deriving pleasure out of success is in fact determined by the force of habit. There is no obligation to be pleased with success and pained with failure. We can meet them, success & failure, with perfect equanimity once we are attuned to realise the

importance of effort over result. More and more we intensely look, we will find that an act comprises of **effort and resultant**. There is no guaranteed formula to achieve a desired result.

In order to be successful in an exam, it is important to study. In this instance, study is the effort. Let us take another scenario, where the study takes place under a candle light. Here, effort is lighting the candle and the desired result is “study”. In a sequence of events, we will see an effort becoming a desired result and the desired result becoming an effort for the subsequent act. Let us breakdown the activities, assuming box of matches, candle and book are available, as follows:

- Scratching the match
- Lighting the candle
- Placing the candle on the table
- Opening the book
- Reading

If we want, we could include sitting on the chair and adjusting the desk also as part of the activities. How do we perform these activities? With what kind of attitude towards each activity? Our focus is on effort and the result is considered secondary. Any kind of work originates from effort. The effort must be proper, sincere and wholehearted. If we could tune ourselves to realise that our responsibilities terminate with the genuine effort and not beyond, we would be performing our purpose of life. When we scratch the match stick, the effort is scratching. Match stick may catch the fire with the first attempt or at times may not. Our responsibility ends with scratching; of course it should be done with a sincere, proper and whole hearted attitude. Any activity, major or minor, when performing should be carried out with humility and due respect. Contemplation and analytical mind are ingredients to understand life.

Work should be done –

1. without attachment
2. as sacrifice

3. without expecting result
4. without expecting reward
5. to maintain world order
6. as a contribution to the universe
7. as a pure goodwill
8. remembering our humility
9. in a spirit of love & compassion
10. as an example

Today, we live in a busy world. Our daily chores stretch us to be an 18 hour a day person. We find it difficult to find time to be with ourselves, at least few minutes to contemplate or to take stock of our life. But we should. We should find time to think, learn to slow down our running minds and focus on why we are here on this planet? What is the purpose? If we could allocate that few minutes, in our busy schedule, whichever stage of life we are in, we would come out with a clear thought to fulfil the purpose of our life. We will know how to fit in.

(DEDICATED TO SIVARAMALINGAM MASTER)

Being Happy doesn't mean everything is perfect. It means you have decided to look beyond the Imperfections. That is Master.Sivaramalingam

Now and then it is good to pause in our pursuit of happiness and just be happy.

A happy person is not a person in a certain set of circumstances, but rather a person with a certain set of attitudes.

You can't have everything. Where would you put it?

We tend to forget that happiness doesn't come as a result of getting something we don't have, but rather of recognizing and appreciating what we do have.

சிவராமரின் நினைவுகள்

Capt. S. Santhiapillai - Retired JHC Teacher

Canada

எனது மதிப்புக்கும் அன்புக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரிய அண்ணர் சிவராமலிங்கம் அவர்களுக்கு கண்ணீர் அஞ்சலி மடல் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் எழுதுவேன் என்று நான் இம்மியளவும் சிந்தித்ததே கிடையாது. அவரின் பிரிவைக் கேட்டதும் நான் திகைத்துப் போய்விட்டேன். இலண்டனில் இருந்து மரியதாசின் முதல் செய்தியைத் தொடர்ந்து அடுத்தடுத்து எல்லா நாடுகளிலும் இருந்தும் எம் அன்பு மாணவர்கள் பலர் அன்னாரின் மறைவுச் செய்தியை தெரிவித்த வண்ணம் இருந்தனர். இந்த மாணவமணிகள் ஏன் எனக்கு இச்செய்தியைத் தெரிவித்தார்கள், எனக்கும் சிவராமலிங்கம்பிள்ளை அவர்களுக்கும் எந்த விதத்திலும் உறவோ, உரித்தோ கிடையாது. இருந்தும் இம் மாணவர்கள் எங்கள் இருவருக்கும் இடையில் இருந்த நெருக்கமான உடன்பிறவா அண்ணன், தம்பி உறவை எங்ஙனம் புரிந்து கொண்டார்கள் என்று நினைக்கவே ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. Student are the best judges of the teachers என்று புலனாகிறது அவர்களின் கணக்குத் தவறவில்லை. சரியானதே. யாழ். இந்துக் கல்லூரிக்கு காலடி எடுத்து வைத்த அன்றே என்னை அன்புடன் வரவேற்று உற்சாகப்படுத்தி தங்களுடன் என்னையும் ஒரு ஆசிரியனாக ஏற்றுக்கொண்டு உறவாடியவர்கள் பலர். முதல்நாள் தொடக்கம் தம்பி சந்தி, தம்பி சந்தி என்று யாழ் இந்துக்கல்லூரியை விட்டுப் பிரியும்வரை என்னை அன்புடன் அழைத்தவர் அண்ணன் சிவராமலிங்கம். அவர் மறைவதற்குப் 10 நாட்களுக்கு முன்தான் தம்பி சந்தியை கதைக்கச் சொல்லு என்று மரியதாஸ் மூலமாகவும், அவரை சைக்கிளில் காவித்திரிந்த அயல்வீட்டுப்பிள்ளையும் கனடாவில் பிரபல Banquet Hall உரிமையாளரான சசி ஊடாகவும் செய்தி அனுப்பி இருந்தார் சசி சொன்ன உடனேயே அண்ணர் சிவராமலிங்கத்தை கனடாவுக்கு கூப்பிட ஆசையாக இருக்கிறது என்று சசியிடம் கூறமுன்பே அவர், “ஏன் சேர் சிவராமலிங்கம் மாஸ்ரை இங்கு கூப்பிட்டால் என்ன?” அதற்கான ஸ்பொன்சர், விமானப்பயணம் அத்துடன் எல்லாச் செலவையும் நானே ஏற்றுக்கொள்கிறேன், அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யுங்கள் என்றார். அவரைப் போல் அவரின் மாணவர்கள் பலர் ஊக்கம் கொடுத்தார்கள். கடைசியாக நான் சசிக்கு கூறியது நான் வரும் தை மாதம் மட்டில் யாழ்ப்பாணம் போக இருக்கிறேன். அவருடன் கதைத்து நிலைமையைப் பார்த்துச் செய்வோம் எனக் கூறிமுடித்தவுடன் தொலைபேசியில் அழைத்தேன்.

ஹலோ என்று பதுமையான அன்புக் குரல் வந்தது. “எப்படி சேர் இருக்கிறீர்கள்” என்று கேட்டேன். யார் தம்பி சந்தியா என்று மறுபுறத்தில் அந்த ஆவல் குரல் ஒலித்தது. நான் “சந்திதான் கதைக்கிறேன்” என்றேன். “எப்படி அப்பு சுகமா இருக்கிறியா” என்று ஆரம்பித்து சுமார் 20 நிமிடம் உரையாடினோம். அவ்வரையாடலில் உங்களை கனடாவுக்கு கூப்பிடும்படி சசி தொடக்கம் எல்லா யாழ். இந்துக் கல்லூரி மாணவர்களும் விரும்புகிறார்கள் என்றேன். அப்பு என்னால் பயணம் செய்வது கஷ்டம் அந்த Accidentக்கு பிறகு கால் கை கொஞ்சம் சரியில்லை என்று கூறினார். அடுத்து யாழ். இந்துக் கல்லூரியைப் பற்றியும் வரப்போகும் அதிபர் தெரிவு பற்றியும் யாழ்.இந்து பழைய மாணவர் சங்கம் பற்றியும் பல விதமான கதைகளையும் கதைத்தோம். அவற்றில் ஒன்றைக் கவலையுடன் தெரிவித்தார். கல்லூரி அதிபர், ஆசிரியர்கள் மத்தியில் நிலவும் ஒற்றுமையின்மை பற்றியும் கதைத்தார். இன்றுள்ள நிலைமையை எண்ணிக் கவலைப்பட்டார். அடுத்து “நான் தைமாதம் மட்டில் வருகிறேன் என்ன வாங்கிவர என்று கேட்டேன்”. “எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம் நீ வந்து போனால் போதும்” என்றார். “இல்லை சேர் நான் ஒரு திறமான சாமான் வாங்கிவருகிறேன் என்றேன்”. ச“ரி, சரி, உன்னை விருப்பம் போல செய்” என்று கூறிக்கொண்டு எங்கள் உரையாடலை முடித்துக் கொண்டோம். பத்து நாட்கள் கழித்து வந்ததே செய்தி என்னை கதி கலங்க வைத்துவிட்டது. கண்ணீர் அஞ்சலி மடலும் எழுத தொடங்கிவிட்டேன்.

அண்ணர் சிவராமலிங்கம் அவர்களைப்பற்றி யான் பக்கம் பக்கமாய் எழுதுவேன். சுமார் பதினேழு ஆண்டுகள் யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் சேவையாற்றிய காலத்தில் நூற்றுக்கணக்கான ஆசிரியர்களைச் சந்தித்துள்ளேன். எல்லோரும் சிறந்தவர்கள் அவர்களுள் சில மணிகள் இருந்தன அவர்களுள் அண்ணர் சிவராமர் தரமானவர் அதிபர்களோடு, ஆசிரியர்களோடு, மாணவர்களோடு, ஊரோடு, உற்றாரோடு அன்பாகவும், பண்பாகவும் பழகியவர். எல்லோரிடத்திலும் சகோதரத்துவம், சமத்துவம், சமாதானம் போன்ற அரும்பெரும் தத்துவங்களை வளர்த்தவர். அவர் ஒரு நல்ல இந்து மதத்தவர். ஆனால் சிலகொள்கைகளை ஏற்க மறுத்தவர். பல இடங்களில் வாதிட்டதையும் நானறிவேன். ஏழைகளிடமும், உதவியற்றவர்களிடமும் இரக்கமும் பரிவும் கொண்டவர். கொலை செய்தவனையும் மன்னித்து, நற்புத்திகூறி, நல்லவனாக்கும் வசீகரம் கொண்டவர். எத்தனையோ கற்றோரும், மற்றோரும், உற்றாரும், உறவினர்களும் அவருடன் இருந்தும் மிகவும் எளிமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்து இறையடி சேர்ந்தவர். திரு. P.S. குமாரசாமி அவர்கள்

அதிபராயிருந்து இளைப்பாறிச் செல்லும்போது யா. இ.க. ஆசிரியர் கழகம் ஒருபிரியாவிடை மடல் பிரசுரித்தது. அதில் எனது கட்டுரையில் P.S. இன் இளைப்பாறலுடன் யா.இ. கல்லூரியின் நல்ல அதிபர்களின் அத் தியாயம் முடிவடைகிறது என்று எழுதியதை ஞாபகப்படுத்துவதோடு, யா.இ. கல்லூரியின் பழைய செழும்புபிடித்த மரங்களில் கடைசி மரமும் சாய்ந்து விட்டது. என்பதை பதிவில் இடுவதோடு இனிமேல் புலம் பெயர்ந்த எம் அன்பு மாணவர்களே, ஆசிரியர்களே நாங்கள் இனிமேல் யாரிடம் செல்வோம் இவன் எங்கள் யா.இ. கல்லூரியின் மைந்தன், ஒரு நல் ஆசிரியர் என்று நற்சான்று வழங்குவதற்கு யார் இருக்கின்றார்கள், அதற்கு அருகதை உள்ளவர்கள் எவரும் உண்டா? எங்களை யா.இ. கல்லூரியின் பெயரால் வா மகனே என்று அழைப்பதற்கு ஒருவரும் இல்லையே என்று ஏக்கத்துடன் ஏங்கித் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் உங்கள் சார்பாக அன்புச் சிவராமருக்கு கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்தி இத்துடன் முடிக்கிறேன்.

செய்தீ வினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கால்
எய்த வருமோ இருநிதியம்? - வையத்து
'அறும்-பாவம்!' என்ன அறிந்து அன்றிடார்க்கு இன்று
வெறும்பாளை பொங்குமோ மேல்?.

பெற்றார் பிறந்தார் பெருநாட்டார் பேருலகில்
உற்றார் உகந்தார் எனவேண்டார் - மற்றோர்
இரணம் கொடுத்தால் இடுவர் இடாரே
சரணம் கொடுத்தாலும் தாம்.

சேவித்தும் சென்றிரந்தும் தெண்ணீர்க் கடல்கடந்தும்
பாவித்தும் பாராண்டும் பாட்டிசைத்தும் - போலிப்பம்
பாழின் உடம்பை வயிற்றின் கொடுமையால்
நாழி அக்ச்சிக்கே நாம.

அம்மி துணையாக ஆழிழிந்த வாறொக்கும்
கொம்மை முலைபகர்வார் கொண்டாட்டம் - இம்மை
மறுமைக்கும் நன்றன்று மாநிதியம் போக்கி
வெறுமைக்கு வித்தாய் விடும.

தங்கத்திலே ஒரு குறையிருந்தாலும்

மாணவன் செ. கணேசமூர்த்தி

1959ம் ஆண்டு யாழ் இந்துக் கல்லூரி விடுதியில் என் வாழ்க்கை ஆரம்பித்தது. நண்பர்கள் இருவருடன் மதிய உணவருந்த உணவக மண்டபத்துள் நுளைந்தேன். இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் ஒரே முறையாக இருந்து உணவுண்ணும் காட்சி இன்று நினைத்தாலும் மெய் சிலிக்கிறது. என்னே அதன் அழகு. மேசைகள்மீது என் பார்வை விழுந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு உருவம் என்கண்களைக் கவர்ந்தது. கண்ணெடுக்காமல் கவனித்தேன். மாணாவர்களோடு மாணவனாய் உணவருந்திக் கொண்டிருந்தார் ஒரு பெரியார். அவரை உற்று நோக்கியபோது அவர் உருவம், அவர் உள்ளத்தால் உயர்ந்த ஒரு பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் என்ற உணர்வை என் உள்ளத்திற்காட்டியது.

ஆம். நிறுபூத்த நெற்றியை பெருப்பிக்கும் அழகிய வழுக்கையையும், அதைச் சுற்றி முப்புறமும் அறிவின் முதிர்ச்சியைச் சித்தரிக்கும் பால்போன்ற வெள்ளை நரை மயிரையும் தெளிவான சிந்தனையையும் திடமான கொள்கையையும் எதற்கும் அஞ்சாத நெஞ்சையும் பிரதிபலிக்கும் நிறைந்த முகத்தையும், நேர்கொண்ட பார்வையையும் அனைவரையும் அன்பால் அரவணைக்கும் அழகிய சிரிப்பையும், உள்ளத்துத் தூய்மையை துலக்கி நிற்கும் வெண்ணிற ஆடையையும் உள்ளத்து எளிமையை எடுத்துக் காட்டும் தூய கதர் உடையையும் அத்தங்கத்தில் ஒருங்கே கண்டேன். தோள் கண்டார் தோளே கண்டார் என்றாங்கு என்கண்கள் அவர் உருவத்தை விட்டு அகல மறுத்தன. நாவூறுபட்டாலும் அவர் உண்ணும் பொழுது அது ஒரு தனி அழகு. அதை என்னால் இரசிக்க முடிந்ததேயன்றிவர்ணிக்கும் பக்குவம் எனக்கில்லை. என்னை அழைத்துச் சென்ற நண்பர் இப் பெரியார் அருகே சென்று என்னச் சுட்டிக்காட்டி sir இவர் பெயர் கணேசமூர்த்தி என்று அறிமுகப் படுத்தினார். உடன் அப்பெரியார் என்னைப் பார்த்து ஓ கரவெட்டியா? நீ எத்தனையாவது மூர்த்தி என்று கேட்டார். இதுவே அவருடன் ஆய முதற் தொடர்பு. அன்று தொட்டு அவர் அமரர் ஆகும்வரை அவருடன் ஆய தொடர்பு தொடர்ந்தது. அவரை ஆசிரியர் என்றழைப்பதா? நண்பன் என்றழைப்பதா? உடன் பிறவா உடன் பிறப்பு என்றழைப்பதா அன்றி இடுக்கண்வருங்கால் உதவும் ஊன்றுகோல் என்று அழைப்பதா என்று திணறுமளவிற்கு எம் தொடர்பு வளர்ந்தது.

‘அறிவுடையார்க்கு எச்சம் நன்றாகும்’ என்றார் உலகத்தார் வாழ்வாங்குவாழ வழிவகுத்த வள்ளுவப் பெருந்தகை. ஆம். கறுத்தக்

கொழும்பான் மரத்தில் விலாட்பழமா பழுக்கும். நிலத்தியல்பால் நீர் திரிந்தற்றாற்போல் மரம் வளரும் நிலத்தன்மைக்கும் கால நிலைக்கும் ஏற்ப அப்பழத்தின் சுவையின் தரத்தில் வேறுபாடு இருக்க முடியுமே யன்றி அடிப்படைச் சுவையில் மாற்றம் இருக்க முடியாது. ஆனால் நல்ல மண்ணில் நல்ல சுவாத்தியத்தில் உருவான வித்து, வளரும்போது மெருகூட்டும் மண்ணிலும் சுவாத்தியத்திலும் வளருமேயானால் அப்பழத்தின் சுவைக்கும் தரத்திற்கும் இணையேது. இதுதான் எமது தங்கம் அமரர் சிவராமலிங்கம் அவர்களின் கதையும் கூட.

இத்தங்கம் தனிநாயக முதலிவழிவத்த சைவ சித்தாந்தி, வைத்தியர் சின்னையா கணபதிப்பிள்ளை அவர்களினதும் செல்லம்மா அம்மையாரதும் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டால் தமிழ் மணங்கமழும் புங்குடுதீவில் தமிழும் சைவமும் வாழ உதித்த வித்து. அம்மையார் செல்லம்மாவின் மடியில் தவழ்ந்து சைவப் பழமாம் தந்தையின் பார்வையில் வளர்ந்து பள்ளிப் பருவம் எய்தியபோது புங்குடுதீவு சுப்பிரமணிய வித்தியாலயத்தில் அப்போது அதிபராயிருந்துத இவரின் சிறியதந்தை சதாசிவம் பிள்ளையவர்களின் ஆரவணைப்பில் கல்வி பயில ஆரம்பித்தார். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுதல் போல சுப்பிரமணிய வித்தியாலயத்திலிருந்து யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் கல்வியைத் தொடர்ந்தார். இந்த ஆரம்பம் அமரர் சிவராமலிங்கத்திற்கு வாய்ப்பாக அமைந்ததா அல்லது கல்லூரிக்குப் பெருமை தந்ததா என்று என்னைச் சிந்திக்க வைக்கிறது. எது எவ்வாறு இருப்பினும் பன்னூறு மாணவர்களைத் தமிழர்களாக சைவர்களாக வாழவைத்த இந்துக்கல்லூரி விடுதியில் அமரர் வாழ்க்கை தொடர்ந்தது இவரது பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு மெருகு ஊட்டிய தெனலாம்.

மொழி வளமும், சொல்லாட்சியும் நிறைவுற, தமிழ் வளர்ந்த தமிழை வளர்த்த நாடாம் இந்தியாவில் முறையே அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், சென்னை கிறிஸ்தவ கல்லூரியிலும் பயின்று பட்டப்படிப்பினைச் சிறப்புற முடித்துக் கொண்டார். கல்லூரி வாழ்க்கையினும் சரி, பல்கலைக் கழகங்களிலும் சரி அவர் படைத்த சாதனைகள் வகுத்த பதவிகள் சொல்லாட்சியாலும் கணிரென்ற குரலாலும் அலங்கரித்த மேடைகள் சொல்லியடங்கா.

அமரர் சிவராமலிங்கம் அவர்கள் தன் வாழ்க்கையில் பல சோதனைகளை எதிர்கொண்ட போதும் மனம் தழராது, அயராது உழைத்து எதையும் தாங்கும் இதயமாய் தன்னிதயத்தை உருக்கி எடுத்தமையாற்றான் இறுதிவரை பத்தரைமாற்றுத் தங்கமாய் திகழ்ந்து சமூக சேவையாளனாய் மிளிர்முடிந்தது இவருடைய வாழ்க்கையில் 1949ம் 1950ம் ஆண்டுகள் மிக மிக முக்கியமான திருப்பங்களை ஏற்படுத்தியதெனலாம். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும்

சென்னை கிறிஸ்தவ கல்லூரியிலும் கல்வியில் முதல்தர மாணவராகத் திகழ்ந்ததுடன் பேராசிரியர்களதும் சகமாணவர்களதும் மதிப்பிற்குரியவராய் திகழ்ந்து, விவாத அரங்குகளை அலங்கரித்து இலங்கை மாணவர்கட்கு பல்கலைக்கழகத்தில் தனியிடம் பெற்றுக் கொடுத்தார். 1949ம் ஆண்டு Herber பாராளுமன்ற தலைவருக்கான தேர்தலில் இந்திய மாணவர்களை எதிர்த்துப் போட்டியிட்டு பலநூறு வாக்குகளால் வெற்றியீட்டியமை இதற்குச் சான்று பகரும்.

தங்கத்தைப் போல் தோற்றத்தாலும் பண்பாலும் பிரகாசித்த இவ்விளம் காளை 1950ம் ஆண்டு பட்டதாரியாய் யாழ்நகர் மீண்டார். அத்தருணம் யாழ் இந்துக் கல்லூரி இவரை ஆசிரியராய் இணைத்துக் கொண்டது. ஆசிரியராய் பணியாற்றும் போது ஆசிரியை ஞானபூரணியின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இது பெற்றோரின் ஆசியுடன் திருமணப் பந்தத்தில் சென்று முடிந்தது. இருவரும் நல்லாற்றில் நின்று இல் வாழ்க்கை ஆரம்பித்தனர்.

திருமணமாகி 13ம் நாள் பத்தரைமாற்றுத் தங்கமாய் திகழ்ந்த இவரின் உடலுக்கு ஒரு குறை ஏற்பட்டது. அதுதான் அமரரின் இரு கால்களையும் செயலிழக்கச் செய்த இளம்பிள்ளை வாதம் முடிந்த சிகிச்சைகள் அனைத்தும் முயன்றும் இயற்கை நிலைக்கு இவரது கால்களைக் கொணர முடியாது போயிற்று முயற்சி திருவினையாக்காவிடிலும் மூன்றுகாலுடன் உலாவுமளவிற்கு இறையருள் துணைபுரிந்தது. ஆனால் இத்தங்கத்திற்கு இக்குறை ஏற்பட்டபோதிலும் தரத்தினில் குறைவதுண்டோ என்று கண்ணதாசன் கூறியாங்கு அவரது வாழ்கை முறையில் எதுவித மாற்றத்தையும் அது ஏற்படுத்தவில்லை என்றுதான் கூறவேண்டிும்.

மூன்றில் இரண்டு பகுதி மூன்றுகாலுடன் வாழ்ந்தவர் போன்று தோன்றினாலும் இவ்வாழ்க்கை தொடங்கிய 13ம் நாள் தொடக்கம் அமரராகும் வரை மூன்று காலுடன் முனைய முடியாத நேரங்களில் அவர் சேவை தடங்காது மூன்று சக்கர வண்டியில் மூலை முடக்கெங்கும் தொடர்ந்தது. இவ்வாறு எதையும் தாங்கும் இதயத்துடன் இயங்கி உள்ளத்தாற் பொய்யாது ஒழுகியமையாற் போலும் உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் இன்றும் நிறைந்த நிற்கிறார். இவரின் தமிழ்ப் புலமையும் ஆளுமையும் தமிழுக்கும் சைவத்திற்கும் ஆற்றிய பணியும், சமூக சேவையும் தாராள சிந்தையும் எவரையும் தோழனாக ஏற்கும் சமத்துவ தத்துவமும் தான் இவருக்கு 'சைவசிகாமணி', 'சித்தாந்தபாரதி', 'கம்பகாவலர்', 'மகத்தான சேவையாளர்', 'தமிழ் மாமணி' கௌரவ கலாநிதி போன்ற பட்டங்களை ஆதீனங்களும் கழகங்களும் சர்வகலாசாலையும் வழங்கின போலும்.

நான் அமரர்சிவராமலிங்கத்திடம் வகுப்பில் கல்வி கற்கவில்லை எனினும் தமிழறிவையும் பயமின்றி மேடையேறும் கலையையும் இவர்மூலம்தான் பெறமுடிந்தது. நான் அக்காலத்தில் எழுதிய கட்டுரைகளையும் கவிதைகளையும் பார்த்து அவற்றைத்

திருத்தும் போதெல்லாம் தனக்கென்றுள்ள நடையில் பாணியில் திருத்த மாட்டார். அவ்வாறு திருத்தின் அது மாணவர்களது திறமை வளர்வதற்குத் தடையாக இருக்கும் என்று கருதிப் போலும் அவர் எம் நிலையில் நின்று எமக்கென்று ஒரு நடையை வளர்க்க முயன்றவர் அத்துடன் எமக்கு எமயில் நம்பிக்கை வளர வழிவகுத்த பெரியார்..

கல்லூரி எல்லையுள் நடக்கும் போதெல்லாம் அமரருக்குத் தோள்கொடுத்த முக்கியமான இருவர் இப்போதும் என்கண்முன் நிற்கிறார்கள். ஒருவர் அமரர் பாலசுந்தரம் (தளிசை) மற்றவர் குமாரசாமி (லோட்டா) நாட்கள் செல்லச் செல்ல நானும் தோள் கொடுத்து உதவி பெருமை பெற்றேன். இக்காலகட்டத்தில் அமரருடன் எங்கும் எப்போழுதும் காணப்பட்ட ஆசிரியர் தேவன் யாழ்ப்பாணம் ஆகும். அவரின் நீல நிற ஸ்கோடா கார் வண்டிதான் அமரர் வீட்டிற்கும் கல்லூரிக்கும் இடையில் போக்கு வரத்துக்கு உதவியது. விழாக்களுக்கும், வைபவங்களுக்கும் அழைப்பு வரும்போதெல்லாம் இவ் இருவருக்கும் ஒன்றாகவே வரும். நான்கல்லூரியை விடும்போது வித்துவான் சோமசுந்தரம் அவர்களும் இவ்விரு வருடன் இணைந்து கொண்டார். அமரர் தேவன் இறையடி சேர்ந்தபின் வித்துவான் அமரர் தேவனின் இடத்தை நிரப்பினார் எனலாம்.

அமரர் சிவராமலிங்கம் எவ்வாறு இலக்கியத்துள் ஊறிச் சுவைத்தாரோ அதேபோன்று எந்த ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் பொழுதும் அதில் ஊறி மகிழ்சியுடன்தான் ஆற்றுவார். அனேகமாக மதிய போசனம் உண்ணும் போது நான் அவர் அருகே இருந்து உண்பது வழக்கம். அவர் உண்ணும்போது ஒவ்வொரு கறியாய் சுவைத்து உண்டு இறுதியில் அப்பாடா என்று பெரு மூச்சுவிடுவார். அப்பம் தோசை என்றால் அலாதிப்பிரியம் இவருக்கு.

அதுவும் பருத்தித்துறை அப்பம் தோசை என்றால் தனிவிருப்பம். அதற்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஸ்கோடா கார் இல்லாத போதும் வாடகைக் காரில் அப்பம் தோசைக்காக நாம் இடையிடையே பருத்தித்துறை சென்று வருவதுண்டு.

அமரர் எனக்கு அனுப்பிய கடைசிக் கடிதம் 15ம் திகதி ஆவணிமாதம் 2005ம் ஆண்டு கந்தர்மடத்திலிருந்து புறப்பட்டது. அதன் கடைசிவரிகளில் எமது இந்துக்கல்லூரி வாழ்வையும் எனது வீடு குடிபுகுந்தபோது நீ செய்த உதவியையும் நான் என்றும் மறவேன். என்று எழுதியிருந்தார். எம்மிடம் அன்பு இருந்ததேயின்றி அடுத்தடுத்து நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு எமக்கிருக்கவில்லை என்பது கவலைக்கிடமானது.

இவரின் பூதவுடல் மறைந்தாலும் இவருடன் இணைத்தோர் உள்ளங்களில் இவர் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்பார் என்பது ஒருதலை. அவர் பார்க்காவிடிலும் அவர்தானம் செய்த இரு கண்களும் இன்றும் உலகைப் பார்த்த வண்ணம் இருக்கும்.

எங்கள் ஊர் இலக்கிய இரட்டையர்கள் தமிழ்ச்செல்வி பிரபாகரன்

எங்கள் ஊரான புங்குடுதீவு பல துறைகளைப்போல் இலக்கியத்துறைபிலும் பிரகாசமானது. இத்துறைசார்ந்த விற்பன்னர்கள் சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை, கட்டுரை, சொற்பொழிவு என்று எழுதியும், பேசியும் பிரபலமானவர்கள். இவர்களால் எங்கள் ஊர் அடையாளம் பெற்றமையும் மதிப்புப் பெற்றமையும் வரலாற்று உண்மை. இவர்கள் தனித்தனியாகவும் குழுவாகவும் குடும்பமாகவும் இயங்கியிருக்கிறார்கள். இவர்களில் அண்ணன், தம்பி என்னும் ஒரு குடும்ப இலக்கியகர்த்தாக்கள் பற்றியதே இக்கட்டுரை.

ஒரு காலத்தில் இரட்டைப் புலவர்கள் என இருவர் இருந்ததாகவும் அவர்களில் ஒருவர் பாடலின் இரண்டு அடிகளைப் பாட மற்றவர் பாடலின் மறுஅடிகளைப் பாடி பாடலை நிறைவுசெய்வாராம். இவர்கள் இருவரும் சொந்தச் சகோதரர்களோ என்பது தெரியவில்லை. ஒருவீட்டில் பிறந்த அண்ணனும் தம்பியுமான இருவர் இலக்கியத்துறையில் பரகாசித்தமையும் கணிப்புப்பெற்றமையும் எங்களுர் சிறப்புக்களில் குறிப்பிடத்தக்க தாகும்.

இலக்கியம் சமூகம் சார்ந்தும் சமயம் சார்ந்தும் கலைத்துவமாயும் கவித்துவமாயும் தோன்றும். கட்சி அரசியல் தொடர்பாகவும் இலக்கியம் விரிவடையும். எங்கள் ஊரவர்களான இலக்கிய இரட்டையர்கள் கட்சி அரசியல் சார்ந்த பார்வையும் பங்களிப்பும் கொண்டிருந்தமையும் உண்டு. அவைசமூக மதிப்பீடுகள் சரியாக இருக்கவேண்டும் என்ற அக்கறையால் வந்தவை என்பது என்கணிப்பு. இதற்குரிய காரணம் எங்கள் ஊர் இலக்கிய இரட்டையர்கள் தேர்தலில் நிற்கவேண்டும் என்றோபாராளுமன்ற அங்கத்தவர் ஆகவேண்டும் என்றோ முயற்சிகள் செய்ததும் இல்லை. வாய்ப்புக்களை தேடியதும் இல்லை. இதனால் இவர்கள் குறிக்கோள் சமூகமேம்பாடு சமத்துவம் சமாதானம் என்பது புலனாகியது.

எங்கள் ஊரின் இலக்கிய இரட்டையர்களாக ஆசிரியர் க.சிவராமலிங்கம், புலவர் க.சிவானந்தன் (ஈழத்துச்சிவானந்தன்), ஆசிரியர் மு. தளையசிங்கம், மு.பொன்னம்பலம், த.நாவேந்தன், கவிஞர் த.துரைசிங்கம் என்போரே திகழ்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் க.சிவராமலிங்கம், மு.தளையசிங்கம், த.நாவேந்தன் ஆகியோர் இன்று இல்லை. அமரர்களாகிவிட்டார்கள். இவர்களின் தம்பியாரான க. சிவானந்தன், மு. பொன்னம்பலம், த.துரைசிங்கம் ஆகியோர் மூத்த இலக்கிய வாதிகளாக எம்மோடு வாழ்கிறார்கள். எங்கள் ஊர் இலக்கிய இரட்டையர்களில் அதிமுதிர் இலக்கிய வாதியான

க.சிவராமலிங்கம் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரண்டு மொழிகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். தமிழில் சிறந்த சொற்பொழிவாளராகப் பெயர் பெற்றவர். இலங்கை, இந்தியா, இலண்டன் ஆகிய இடங்களில் பலசிந்தனைச் சொற்பொழிவுகளை ஆற்றியவர். கும்பகர்ணன் வதைப்படலம் என்ற நூலுக்கு உரை எழுதியவர். பல ஆண்டுமலர்களுக்கும் கும்பாபிஷேக மலர்களுக்கும் இவர் எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள் மனிதநேயத்தையும் கடவுள் நம்பிக்கையையும் சமூக அக்கறைகளையும் வளர்க்கக்கூடியன. இவருடைய ஆங்கில அறிவும் பேச்சுக்களை மேடையிலேயே உடனுக்குடன் மொழிபெயர்க்கும் திறனும் சாதாரியம் மிக்கவை.

க.சிவராமலிங்கத்தின் தம்பியாரான க.சிவானந்தன் எழுத்தாளராகவும், பேச்சாளராகவும் பிரபலமானவர். இலங்கை, இந்தியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், கனடா முதலிய இடங்களில் தனது ஆற்றல் ஆளுமைகளால் அநேக பணிகளைச் செய்தவர். ஈழத்தில் யான்கண்ட சொற்செல்வர்கள், இதயங்கள், சீதனக்கொடுமை ஒழிக, ஈழத்துச் சொற்பொழிவுகள், காலனைக் காலால் உதைத்த கடவுள், கண்ணதாசனைக் கண்டேன் ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

திரைப்படத்துறையிலும் சிறப்பு நாயகராகப் பெயர்பெற்றவர். சித்திரைப் பொங்கல், கரைதேடும் அலைகள், தேசத்தின் கானங்கள், தமிழ்ச்சி ஆகிய திரைப்படங்களில் புலவரின் நடிப்பாற்றலையும் காணமுடியும்.

மு. தளையசிங்கம் இலக்கிய வானில் துருவநட்சத்திரமாய் பிரகாசித்தவர். படைப்பாற்றல் மிக்கவராகவும் கலைத்துவம் கலந்த கருத்தாளனாகவும் காணிக்கப்படுபவர். சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை எனப் பன்முகம் கொண்ட படைப்பாளியான மு.த. ஒரு தனி வீடு, ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி, புதுயுகம் பிறக்கிறது, மெய்யுள், போர்ப்பறை ஆகிய நூல்களை எழுதியவர். ஆங்கில புலமையும் ஆக்கத்திறனும் உடையவர்.

இவருடைய தம்பியாரான மு.பொன்னம்பலம் கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை ஆகிய துறைகளில் ஆளுமை மிக்கவராவார். யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும் அது, விடுதலையும் புதிய எல்லைகளும் என்னும் ஆக்கங்கள் கவிஞரின் கைவண்ணத்தைக் காட்டுவனவாகும். ஆங்கில மொழியிலும் இலக்கியக்கட்டுரைகளை எழுதும் இவருடைய கடலும் கரையும் என்ற சிறுகதைத்தொகுதி சமகாலப் பிரச்சனைகளின் ஆவணம் ஆகும். சிறந்த நாடகங்களையும் எழுதிய மு.பொ.இலங்கை, இந்தியா, இலண்டன், கனடா முதலிய இடங்களிலும் தமது இலக்கிய அக்கறைகளை அம்பலம் ஆக்கியவர்.

த.நாவேந்தனின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் சிறுகதை, கட்டுரை, நாவல், கவிதை, நாடகம் எனப் பலதுறைசார்ந்தது.

சொற்பொழிவாளராகவுகம் பிரபலம் பெற்ற இவருடைய நூல்களாவன. நான் ஒரு பிச்சைக்காரன், வாழ்வு, தெய்வமகன், சிலப்பதிகாரச் செந்நெறி, மாவீரன் கும்பகர்ணன், சிறீ அளித்த சிறை, மகதலேனா முதலியவையாகும்.

நாவேந்தனின் தம்பியாரான த.துரைசிங்கம் பாப்பா பாட்டுக்களால் கணிப்புப் பெற்றவர். சிறுவர் இலக்கியகர்த்தாவான இவருடைய ஆக்கங்கள் நூலாகியுள்ளன. அண்ணனும் தம்பியுமான எங்கள் ஊர் இலக்கிய இரட்டையர்கள் எங்களுரின் பழக்கவழக்கங்களையும் பண்பாட்டுச் சிறப்புகளையும் தமது ஆக்கங்களில் சேர்த்துள்ளனர்.

எங்கள் ஊர்மக்களின் தமிழ் ஆர்வத்தையும் தமிழ் பேச்சுவழக்குகளையும் வாழ்வியலையும் இனங்கண்டு தமது படைப்புக்களில் இணைத்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய ஆக்கங்கள் எங்கள் ஊர் இலக்கியவரலாற்றில் எதிர்காலச்சந்ததியினருக்கு ஆவணங்களாகவும் செல்வத் தேட்டங்களாகவும் உதவும் என்று நம்பலாம்.

முக்கியமான செய்தி ஒன்றைக் குறிப்பதோடு இக்கட்டுரையின் நோக்கத்தை விளங்கச்செய்யலாம். 1975ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிகள் செய்வதற்கு இளைஞர்களைக் கோரியபோது எங்கள் ஊரிலிருந்தும் பல இளைஞர்கள் விண்ணப்பம் செய்தார்கள். விண்ணப்பித்தவர்களை பல்கலைக்கழகம் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைத்தது. இளைஞர்கள் சென்றனர். நேர்முகப்பரீட்சார்த்திகளில் ஒருவர் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி. அவர் எங்களுர் இளைஞர்களிடம் கேட்ட கேள்விகளில் ஒன்று எங்கள் ஊர் எழுத்தாளர் பற்றியது. என்ன எழுதியிருக்கிறார்கள் அவற்றில் நீங்கள் எதை எதைப் படித்திருக்கிறீர்கள் என்பது. இளைஞர்கள் சிலர் மறுமொழி சொல்லாமல் நின்றார்கள். பேராசிரியர் சில எழுத்தாளர்கள் பெயரைச் சொன்னதும் அவர் எனக்கு மாமா, குஞ்சியப்பு, சித்தப்பா என்று மட்டும் சொன்னார்களாம். மாமாவும் குஞ்சியப்புவும் எழுதிய நூல்களோ, கதை, கட்டுரைகளோ அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் மட்டுமல்ல வேறு ஊர்களிலும் இந்த நிலைமை உண்டு. தாஸ்தாவேஸ்கியின் படைப்புக்களில் அதிகமனாவற்றை ருஷ்சியர்கள் படித்திருப்பது போன்று ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் படைப்புகளை ஈழத்தவர்கள் படிக்கவேண்டும். ஏன்? மண்வாசனை, மனவாசனை, குணவாசனை, மொழிவாசனை முதலியன சுவாசங்களில் சுவறுவது சுயத்தை, இனத்தை முகவரியை அடையாளப்படுத்தும் அங்கீகாரம் பெற்றுத்தர உதவும்.

இது எங்கள் ஊரவர்களுக்குந்தான்.

துன்பங்கள் தொடரினும் இன்பமாக வாழ்ந்த பெரியார்

பேராசிரியர். கா. குகபாலன்

தலைவர் புவியியற்றிறை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம்

கலாநிதி க. சிவராமலிங்கம் அவர்கள் தன் மேல் எத்தனை துன்பங்கள் அடுக்கடுக்காக தொடரினும் அதனை மிகச் சாதாரணமான புன்சிரிப்போடு இறக்கி வைத்துவிடுவார். இதுதான் அவரின் சிறப்பான வாழ்விற்கும் சமூகத்தில் தன்னை உயர்ந்த நிலையில் வைத்திருந்தமைக்கும் காரணமாகவிருந்துள்ளது என்பதை நான்கு சகாப்தத்திற்கு மேலாக நெருங்கிப் பழகியவன் என்ற நிலையில் நான் உணர்வேன். ஏல்வே நான் அவரது உறிவனாகவிருந்தபோதிலும் யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் மாணவனாக இணைந்த பின்னர் அவருடனான தொடர்பு இறுக்கமானது.

சிவராமர் ஐயா அவர்கள் தனது வாழ்நாளில் சமூகத்திற்கு தன்னால் ஆற்றக்கூடிய பணிகளைச் சிறப்புறச் செய்தவர். சைவத்திற்கும் தமிழுக்குமாக முழு மூச்சாக நின்று உழைத்த பெருந்தகையாளர். யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் மாணவ முதல்வனாக, விடுதி மாணவ முதல்வனாக துடிப்போடு இயங்கிய காலங்களில் துன்பங்கள் அவரைத் தொடர ஆரம்பித்தாலும் அதனைப் பொருட்படுத்தாதவர். யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் மாணவனாக இருந்த போது விடுமுறையை குடும்பத்துடன் கழித்துவிட்டு திரும்பும் வழியில் அவரைப் பண்ணைக்கடலில் காலன் தன் பாசக்கயிற்றால் பற்றியிழுத்த போதிலும் இவ்வுலக வாழ்வில் செய்யவேண்டிய கடமைகள் பலவுண்டு. பிறகு வருகிறன் எனக் கூறி மீண்டவர். இவரோடு பயணித்த பெரும்பாலானோர் அவ்வனர்த்தத்தில் இறந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் அக்காலத்தில் பண்ணைத் தாம்போதியினைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு அரசு பிரயத்தனம் எடுத்தமைக்கும் இவ்விபத்தே காரணமாக இருந்தது மட்டுமல்லாது சிவராமர் ஐயா அவர்களும் இதற்காக ஈடுபட்டவர் என்பது இங்கு மனங்கொள்ள வேண்டும்.

இளைஞனான சிவராமர் ஐயா அவர்கள் உயர் கல்விக்காக இந்தியாவில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் சென்னை கிறிஸ்தவக்கல்லூரியிலும் பயின்று கலைப்பட்டதாரியானார். சைவமும் தமிழுடனும் ஆங்கிலத்திலும் புலமை பெற்றார். நாடு திரும்பியவுடன் யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் ஆசிரிய சேவை காத்திருந்தது. அக்கால அதிபரும் சக ஆசிரிய நண்பர்களும் சேர்ந்து இந்துஅன்னையின்

பாதார விந்தத்தில் பணிபுரிய வைத்தனர். அன்றிலிருந்து இவ்வுலகை விட்டுப்பிரியும் விரை இந்து அன்னையின் செல்வப்புதல்வர்களில் ஒருவராக திகழ்ந்து அன்னை புகழ்பாடி மகிழ்ந்தவர்.

1950ம் ஆண்டு தனது உறவினரான ஆசிரியை ஞானபூரணியினை வாழ்வுப் பயணத்தில் இணைத்துக்கொண்டார். விவாகம் செய்து பதினமூன்றாம் நாள் வாதநோயினால் பீடிக்கப்பட்டு தனது கால் வலுவினை படிப்படியாக இழக்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் எதையும் தாங்கும் இதயம் கொண்ட ஆசான் சிவராமர் தனது கால் ஊனத்தைச் சவாலாக எடுத்து 55 ஆண்டுகள் வாழ்வுப் பயணத்தை புன்சிரிப்போடும் மலர்ந்த முகத்தோம் ஓட்டிச் சென்றவர்.

பல கல்விமான்கள் ஆசிரியர்கள் தமது பதவிக்காலம் முடிந்தவுடன் தம்மோடு இணைந்திருந்த உறவுகளும் அறுபட்டு உண்ணி கழன்றது போல் போகும் நிலையினை நாம் அனுபவத்தினூடாக அறிந்த விடயமேயாகும் இதற்குப் பலரை உதாரணங்களாகக் கூறமுடியும். ஆனால் ஆசான் சிவராமர் அவர்களுடன் உறவு கொண்டவர்கள் இறுதிவரையும் அவரது கரத்தை இறுகப்பற்றிப்பிடித்திருந்தனர். பருத்த உடல், நடமாட முடியாத நிலை இருந்தபோதிலும் அவரை சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் வைத்திருப்பதற்கு தோள் கொடுத்து அழைத்துச் செல்லும் மாணவர், நண்பர் கூட்டம் அவரைத் தொடர்ந்தவண்ணமிருந்தது. இதற்கெல்லாம் காரணம் அவரது உள்ளத் தூய்மையும் இன்பதுன்பங்களில் அவர்களோடு குடும்ப உறுப்பினர்களிலொருவராக செயல்பட்டமையே பிரதான காரணிகளாகும். சிவராமர் ஐயா அவர்களின் இழப்புக்குப் பிறகு சர்வதேசமெங்கும் பரந்து வாழும் மாணவர்களின் பாச உணர்வுகள் அவரைச் சுற்றிக் கொண்டேயிருப்பது மிகப்பெரிய சாதனை என்றே கூறவேண்டும்.

பேராசான் சிவராமர் அவர்கள் தன்னைத் நாடி உதவிக்கு வரும் யாவரையும் புன்சிரிப்போடு செல்லவைத்தவர். குறிப்பாக யாழ் அரசு அதிபர்களோ, பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர்களோ, அரசு திணைக்கள உயரதிகாரிகளோ எவராயினும் அமரர் மற்றவர்கள் தேவையை நிறைவு செய்வதற்கு செல்லும் போது தமது அலுவலகத்திலிருந்து இவரைத் தேடி வந்து ஏன் சேர் ஒரு கடிதம் கொடுத்தனுப்பியிருக்கலாமே என்று அன்பு கலந்த பேச்சினைக் கொடுத்துவிட்டு தேடி வந்த உதவியை உடன் செய்து அனுப்பிய சம்பவங்களை நான் நேரில் கண்டிருக்கிறேன்.

பேராசான் அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில் கற்பித்த காலங்களில் தம்மூர் மாணாவர்கள் மட்டுமல்லாது பாடசாலை

அனுமதி சம்பந்தமாக வருபவர்களை புன்முறுவலுடன் பார்க்கலாம் என்று அனுப்பிவிட்டு அவர்களின் வேண்டு கோள்களை யார் யாரை அணுகிப் பெற்றுக் கொடுக்கலாமோ அவர்களை அணுகிப் பெற்றுக் கொடுத்ததன் விளைவாக அம்மாணாக்கர்கள் இன்று உள்நாட்டிலும் சர்வதேச மெங்கும் சீரும் சிறப்போடும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

பேராசான் சிவராமர் நல்லதொரு கல்விப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கியவர். அதாவது சைவமும் தமிழும் அவரது உயிர் மூச்சாகவிருந்தமை மட்டுமல்லாது அதன் வழி பல மாணவர்களை உருவாக்கி நாட்டிலும், சர்வதேசத்திலும் பிரகாசிக்கச் செய்தவர். உதாரணமாக செஞ்சொற்செல்வர் ஆறுதிருமுருகன், கம்பவாரிதி ஜெயராஜ், இரா.செல்வடிவேல், பிரசாந்தன் எனப் பட்டியல் பல பக்கங்களைக் கொண்டதாகவுள்ளது.

அமரர் பேராசானுக்கு பல பட்டங்களை எமது சமூகம் வழங்கி கௌரவித்துள்ளது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் அவரது சமூக, சமய, இலக்கிய சேவையினைப் பாராட்டி இலக்கிய கலாநிதி என்ற பட்டத்தினை தேகாந்த நிலையில் வழங்கிக் கௌரவித்தமை அவரது வாழ்வுப்பயணத்தின் வெற்றியை உறுதிப்படுத்துவதாகவே அமைந்தது. அவருக்கு இப்பட்டத்தினை வழங்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை நேரடியாக நான் அவரிடம் வந்து கூறியபோது கொடுப்புக்குள் சிரித்துக்கொண்டு இப்பட்டத்திற்கு நான் தகுதியானவனா என்று கூறிய காட்சியை மீட்டெடுத்துப் பார்க்கின்றேன். ஆனால் நாமோ அவருக்கு காலங்கடந்து கொடுக்கப்பட்ட பட்டம் என்றே கருதுகிறோம். கலாநிதி..க.குணராசா அவர்கள் தனது இரங்கல் செய்தியிலும் இதனையே கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இறுதியாக தன்னோடு இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இரண்டற வாழ்ந்த மனைவி, அன்புப்புதல்வன் ஆகியோரின் இறப்புக்கள் அவரை வாட்டிய போதிலும் தனது மருமகள், பேத்திமார்களின் வாழ்வினைச் செழுமைப்படுத்தி அவர்களது எதிர்காலத்திற்கு அடித்தளமிட்டுள்ளார். இருப்பினும் இன்னும் சிலகாலம் எம்மோடு வாழ்ந்திருந்தால் பேத்திமாரின் வளமான வாழ்வு கண்டிருப்பார், என்ன செய்வது இறப்பு எம் கையில் இல்லையே.

அமரரின் பேத்திமார் அன்போடு செல்லத்தம்பி என்று அழைக்கும் அன்புக்காட்சி என் மனக்கண்ணில் வந்து போகின்றது எமக்கெல்லோருக்கும் அறிவுரை கூறும் இலக்கிய கலாநிதி. க. சிவராமலிங்கம்பிள்ளையை எனி எப்போ காண்போம்

இன்னும் ஒரு முறை.....!

யாழ் வீதிகளில் அன்று
மூன்று சக்கர வண்டி ஒன்று
பெருமையும் கம்பீரமுமாய் சுற்றியது
ஒரு மாமனிதனை சுமந்ததால்
இன்று அது வீட்டு வாசலில் ஆதங்கமாய்
இந்த மூன்று சக்கர வண்டில்
இன்னும் ஒரு முறை.....!

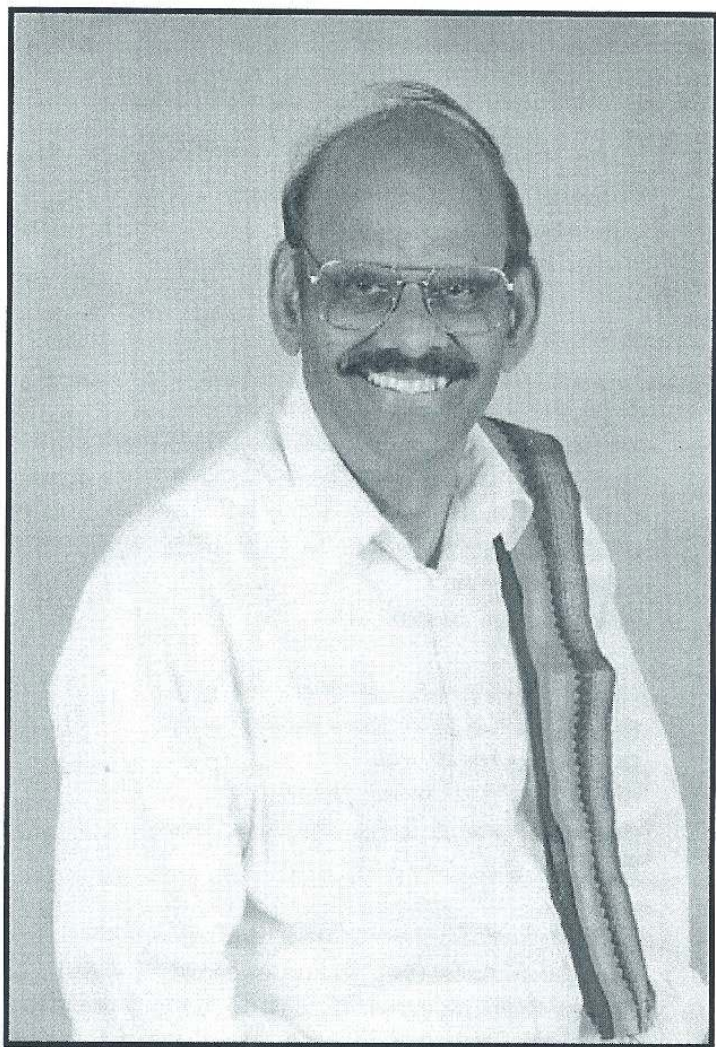
தமிழ் தமிழ் என்று வாய் நிறைந்து
என்னை கூப்பிட்ட போது எனக்கு புரியவில்லை
பெண் மகள் பற்றா மொழிப்பற்றா என்று
ஆனால் நான் மட்டுமல்ல மொழியும் தான்
வியந்து நின்றது உங்கள் மொழிப் பற்று கண்டு
அந்த உதடுகள்
இன்னும் ஒரு முறை.....!

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னால் கொழும்பு
கம்பன் கோட்டத்தில் நான் ஆசையோடு
ஒடி வர ஆச்சிவா என
ஏக்கம் தணிந்து அன்பு நிறைந்து
தழுவி அணைத்த அந்த நேசக் கரங்கள்
இன்னும் ஒரு முறை...!

துயரங்கள் உங்களை துவளச் செய்யவில்லை
சோகங்கள் உங்களை சோரப்பண்ணவும் இல்லை
இயலவில்லை உங்களால் ஆனால் முடியும் என்றீர்கள்
பெலவீனத்திலும் உங்கள் தைரியப் பேச்சு
குறைகாணாத உங்கள் மனம் நிறைந்த பேச்சு
நாம் கேட்போமா?
இன்னும் ஒருமுறை..!

இன்னும் ஒரு முறை காண்போமா

பெறா மகள் - தமிழ்
ஓட்டாவா, கனடா



புலவர் ஈழத்துச் சிவானந்தன்

கலாநிதி க. சிவராமலிங்கம் அவர்களின் தம்பியார் க. சிவானந்தன் அவர்கள் செந்தமிழில் இனிக்க இனிக்கப் பேசும் பெரும் புலவர்.

— அன்னை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

(பவள விழாமலர்)

என் அண்ணனுக்கு மூன்று கால்

புலவர் ஈழத்துச் சிவானந்தன்

அண்ணர் சிவராமலிங்கனார் அமரராகி விட்டார். அவர் கண்கள் இன்னும் மூடவில்லை. அவை விழித்தபடியே இருக்கின்றன. கலங்காத கண்கள் இன்று நலங்காமல் ஆரோக்கியமாய் இருக்கின்றன. வேறு ஒருவரின் முகத்திலிருந்து அவை இனியும் உலகத்தைப் பார்க்கும். அந்தக் கண்களின் பார்வையில் நானும் பட வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். அண்ணர் அறிவுத் தானம் வழங்கிய கல்விமான். கண்ணையும் தானம் செய்திருக்கிறார். அவர் ஆசிரியராய், அதிபராய் சிறந்த சொற் பொழிவாளராய் அறிஞராய் கணிக்கப்பட்டவர்.

யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் தொடர்ந்து நாற்பது ஆண்டுகள் கல்விப் பணி செய்தவர். சமய சமுதாயப் பணிகளையும் சுமந்தவர். 1950ஆம் ஆண்டு ஆசிரியை ஞானபூரணியை திருமணம் செய்தவர். திருமணம் செய்த பதின்மூன்றாம் நாள் வாத நோயால் பீடிக்கப்பட்டு படுக்கையில் விழுந்தவர். இரண்டு கால்களும் வழங்காத பாரிய துன்பத்துக்கு ஆளானவர். ஆனால் மனதை இழக்காத வைராக்கிய சிந்தையர். அறிஞர் அண்ணா கூறிய எதையும் தாங்கும் இதயம் என் அண்ணனுக்கு இருந்தது.

ஆவரங்காலில் மூன்று ஆண்டுகள் மட்டும் அவர் கால்களுக்கு வைத்தியம் செய்யப்பட்டது. எங்கள் காணி, பூமி அரைவாசிக்கு மேல் அவர் நோய் தீர்க்கும் பணிக்காய் விற்பனையானது. ஆவரங்கால் வைத்தியம் இரண்டு காலில் ஒரு காலைக் குணமாக்கியது. அது இடதுகால், வலது கால் சோர்ந்த நிலையில் தளர்வுற்றது. வலக்கையில் ஒரு தடியைப் பிடித்துக் கொண்டு அவரால் நடக்க முடிந்தது.

ஆவரங்கால் வைத்தியத்தை முடித்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தார். நான் குளிக்கத் தண்ணீர் அள்ளிக் கொடுத்தேன். குளித்து திருநீறு பூசி சுவாமி கும்பிட்டு விட்டு தம்பி என்று என்னைக் கூப்பிட்டார். பக்கத்தில் போய் நின்றேன். நான் இனிச் சொத்தியாடா? என்று கேட்டுக் கண் கலங்கினார். அண்ணே! நாலு கால் மிருகங்கள் இருக்கின்றன. இரண்டு காலிலும் மிருகங்கள் உண்டு. நீங்கள் மூன்று கால் புனிதர். இந்தக் குறை உங்களை இன்னொரு பக்கத்தில் நிறைவாக்க உதவும் என்றேன். இதை எப்படிச் சொன்னேன் என்று இன்று வரை புரியவில்லை. அண்ணர் அன்றைக்குப் பிறகு என்றும்

தனது கால் ஊனம் பற்றிக் கவலைப்பட்டது கிடையாது. மூன்று கால்களோடும் அவர் செய்த சாதனைகள் அப்பப்பா! அப்பப்பா! அதிசயம், அற்புதம்.

அவருடைய இக் குறைபாட்டிற்கு பலர் வருந்தினோம். அவர் வருந்தவில்லை. வருத்தப்படாதீர்கள் என்றும் சொன்னார். இது பற்றி 1962 ஆம் ஆண்டு நான் எழுதிய ஈழத்தில் யான் கண்ட சொற்செல்வர்கள் என்ற நூலில் அவர் பற்றி எழுதும் பொழுதும் குறிப்பிட்டுள்ளேன் அது இது.

கூட்டம் தொடங்கி சில நாழிகைகள் நகர்ந்து விட்டன. இருவர் பேசி முடித்தும் விட்டார்கள். தலைவர் எழுகிறார். அடுத்து திருவாளர் ... அவர்கள் பேசுவார்கள் எனக் கூறி அமர்கிறார். இரு நிமிடங்கள் தாமதித்து ஒரு உருவம் மேடையில் ஏற முனைகிறது. இருவரின் தோள்களைப் பற்றிக் கொண்டு மெல்ல ஏறுகிறது. அவைத் தலைவரும் கை கொடுத்துத் தாங்கி மேடையில் தூக்கி விடுகிறார். இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சபையிலிருந்து ச்ச..ச்ச..ச்சு என்ற சப்புக் கொட்டல் எழுகிறது. யாரோ ஒரு முதியவர் பாவம் எனக் கூறும் பரிதாப மொழியும் காற்றோடு கலக்கிறது. ஒலிபெருக்கிக் கம்பத்தின் முன்னால் கம்பீரமாக அந்த உருவம் நிற்கிறது. மைக்கை ஒருமுறை தட்டி ஓசை உண்டா எனக் கவனிக்கிறது. ஒரு செருமல் பேச்சுத் தொடங்கு கிறது. சபையோர் வணக்கமும் முன்னுரையும் முடிகிறது.

அண்ணர் சிவராமர் சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டு ஆண்டுகளும் சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் இரண்டு ஆண்டுகளும் படித்துப் பட்டதாரியானவர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நிறைந்த புலமை. எண்ணங்களை நேரத்தியாக வெளியிடும் சொல்வளம் சிரித்த முகம். வசீகரமான உடல். உடம்பில் கால்களைத் தவிர மற்றெல்லா அங்கங்களும் ஆரோக்கியச் செழுமை யை இறக்கும் வரை இழக்கவில்லை. என்பது வயதிலும் இரத்த அழுத்தமோ, சக்கரை வியாதியோ அவரைப் பாதிக்கவில்லை.

கடைசிக் காலத்தில் மூன்று கால்கள் என்பது மூன்று சக்கர வண்டியாய் மாறிய போதும் அதே ஆரோக்கியம், சுறுசுறுப்பு குறையவில்லை. மூன்று சக்கரவண்டியில் யாழ்ப்பாணத்து மூலை முடுக்கெல்லாம் மக்கள் சேவைவக்காய் இரவு பத்து மணி வரை ஓடியோடிக் களைத்தது. ஆனால் அவர் களைப்பே இல்லாத காளை யாகவே காட்சி கொடுத்தார். மனிதம் மானிடக் கரிசனை என்பது அவர்

இரத்தத்தோடு கலந்த அணுவாய்த் துடித்ததுக் கொண்டேயிருந்தது.

மனிதர்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் பற்றிய அவருடைய அக்கறைகள் வியக்கத்தக்கவை. வயிற்றுக்குச் சோறிட வேண்டும். இங்கு வாழும் மனிதர்களுக் கெல்லாம் பயிற்றிப் பல கல்வி தந்து இப்பாறை உயர்த்திட வேண்டும் என்ற பாரதியின் அவாவைத் தனது அவாவாகவும் கொண்டிருந்தவர். அந்தக் காலத்து யாழ். இந்துக் கல்லூரிப் பசித்த மாணவர்களுக்கு கே.கே.எஸ் வீதியில் இருந்த மலையாளத்தான் கடைக்கு காசு கொடுத்து அனுப்பியதும் கல்லூரிக் கட்டுப் பணம் கொடுத்தமையும் என் கண்கள் கண்டவை. நோய்வாய்ப்பட்டவர்களுக்கு மருந்து வாங்கிக் கொடுத்ததும் வறுமைப்பட்டவர்களுக்கு வசதியான நேரம் தா என பணம் கொடுத்தமையும் என் காதுகள் கேட்டவை. இவை தவிர அவருடைய மாணவர்கள் சொல்லும் அவரது கருணைக் கசிவுகள் ஆபத்து நேரப் புத்திமதிகள், குழப்ப நேர சமாதான முயற்சிகள் வெட்டுப் பகைகள், குத்துப் பகைகளை நீக்கிவிட எடுத்த முயற்சிகள் எல்லாம் ஆரணிய காண்டம், சுந்தர காண்டம் என விரிந்து செல்லக் கூடியவை. இதனால்தான் அவரை காற்றுவெளிக் கிராமத்தின் காவிய நாயகன் என்று குறிப்பிடார்கள் போலும்.

பதவிகளை விட உதவிகள் செய்து மகிழ்வதையே அண்ணர் பெரிதும் விரும் பியவர். அந்தக் காலத்தில் தேர்தலுக்கு நிற்கும்படி பல கட்சிகள், நண்பர்கள் கேட்ட போது அதனை மறுத்தவர். தனக்குப் பிடித்த கொள்கையுடையவர்களின் தேர்தல் மேடைகளில் ஏறியவர். தொண்டுதான் ஊதியம் என்றும் என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என்றும் சொன்னவர் சொன்னபடி வாழ்ந்தவர்.

அவருடைய இளமைக்கால சேவைகள் அளப்பரியன. வாகன வசதிகள் இல்லாத அந்தக் காலத்து எங்கள் ஊரான புங்குடுதீவில் எங்கள் தந்தையரிடம் வைத்தியத்துக்கு வருபவர்களுக்கு அதிக உபாதை ஏற்பட்டால் தனது தோளில் சுமந்து கொண்டு போய் அரசினர் மருத்துவமனையில் சேர்ப்பார். சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு போயும் விடுவார். 1950 களில் எங்கள் தாத்தா பசுபதிப்பிள்ளை விதானையார் கட்டிய கணேச வித்தியாசாலை என்ற கல்விக்கூடத்தில் எங்கள் தாய்மாமனார் அதிபர் செல்லத்துரை அவர்கள் மதிய உணவுத் திட்டத்தை ஆரம்பித்த போது எங்கள் வயலான கண்ணாக் குளத்தில் அறுவடை செய்த நெல்லில் பத்து மூடைகளை ஆண்டுதோறும் மொட்டை வண்டியில் ஏற்றி தானே கொண்டு போய் தனது தோளினைலே தூக்கி அறை ஒன்றில் அடுக்கி விடுவார். எந்தக்

பந்தாவும் இல்லாத பாட்டாளியாகவும் வாழ்ந்தவர் என் அண்ணர்.

யாழ் இந்துக் கல்லூரியின் பெருமையை சில புள்ளிகள் மூலமாகவும் சில வெள்ளிகள் மூலமாகவும் புரிந்து கொள்ளலாம். அண்ணர் சிவராமலிங்கனாரின் மறைவு குறித்து கனடா, ஜேர்மனி பிரான்ஸ், சுவிஸ், லண்டன், டென்மார்க், அவுஸ்திரேலியா முதலிய நாடுகளிலிருந்து வந்த அனுதாபக் குரல்கள் அண்ணாரை மட்டுமல்ல யாழ் இந்துவின் மகிமையையும் உணர்த்தின. அண்ணர் சிவராமர் வாழ்க்கையால் அடி வாங்கியது போலவே வாழ்க்கைக்கு அடியும் கொடுத்தவர். ஊழ்வினை ஒருபக்கம் உறுத்த அதனைத் தன் ஆள் வினையால் புறம் தள்ளியவர். பாரதத்து தருமருக்கு நிகரான மனோதைரியம் இவரிடம் இருந்தது.

படிப்பு பலருக்கு பணத்தைக் கொடுத்தது. இவருக்கு பணத்தோடு தனியான ஒரு குணத்தையும் கொடுத்தது. எந்தச் சூழ்நிலையையும் தான் படித்துச் சேகரித்த உண்மைகளோடு ஒப்பிட்டுச் சமரசம் செய்து கொள்ளும் சாதாரியம் இவருக்கிருந்தது. இவருடைய சொற் பொழிவுகளில் வந்த சேக் கிழாரும், கம்பரும் காரைக்காலம்மையாரும், பாரதியும், அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகரும் இவருடைய வாழ்க்கைப் போக்கிலும் வந்து போனார்கள். அவர்களை இவர் தனது தோன்றாத்துணைகளாக வரித்துக் கொண்டவர். இதனாலேயே இவருடைய வாழ்க்கை தோல்விக்கதையாக இல்லாமல் வெற்றிக்கதையாக முடிந்தது. Success Story இவர் வாழ்வு. தாமே தமக்கு விதி வகை என்ற மாணிக்கவாசகரின் கூற்றை கூற்றுவன் வரும் வரைக்கும் கடைப்பிடித்தவர். இவருடைய தமிழ்ச் சொற்பொழிவைப் போலவே ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு உரையும் கனகச்சிதமாய் அமைந்தது. பீற்றர் கெனமன், கொல்வின், என்.எம்.பெரேரா முதலியோரின் ஆங்கில உரைகளை யாழ்ப்பாண மேடைகளிலே தமிழில் மொழி பெயர்த்து வழங்கியவர். இந்தியத் தமிழ் அரங்குகளும் லண்டன் மாநகரத் தமிழ் அரங்குகளும் இவருடைய தமிழால் குளிர்தன. நிமிர்ந்தன.

பாடிய குயில் பேசிய கிளி இன்று பறந்து விட்டது. மனிதர்கள் பிறப்பார்கள். இறப்பார்கள். அவர்களுடைய மனித வாசனைக்கு மண் வாசனைக்கு பிறப்பு மட்டுமே உண்டு. இறப்பும் இல்லை. மறப்பும் இல்லை. அண்ணர் சிவராமரின் வாசனை மறையாது. உலகம் உள்ளவரை மறக்கப்படமாட்டாது.

என் அண்ணனுக்குத் தோள் கொடுத்த தோழர்களே! நீங்கள் எங்கிருந்தாலும் வாழ்க

நேரறிவு பிறழா நெறியாளன்.....

அறிவனைத்தும் தன்னுள் அடக்கி
செறிவறிந்த சீர்மையாளன்
நேர்நெறி நின்றாய்ந்து
கூர்முனை கண்ட பேராளன்
போர்முனை நின்றெதிர் கொண்ட போதிலும்
நேரறிவு பிறழா நெறியாளன்

அகன்றெழுந்த ஆலமரமாய்
தான் மிக விரிந்து
அறிவுப் பசியாற
நாடி வரும் புள்ளினங்கள்
கூடிக் குணம் நாடி
குலவிக் கொண்டாடி
அறிவு அருங்கனி உண்டேக
கிளை கிளைத்த
பெருந் தரு.

யாழ் இந்து....

ஈழத் தமிழர்களின் தலைநிமிர் கழகம்
ஆழத் தமிழும் அறவழியும்
அறிவியல் நுட்பமும் பிறவும்
பிறழ்வின்றிப் புகட்டிய ஆலயம்.

ஆலயம் தன்னில்
அறிவருள் வழங்கின
ஆயிரமாயிரமாய் ஆசிரியக் கரங்கள்.

மாசமுக்கு அகற்றி அறிவமுது உண்டு
உலகறிந்து வளர்ந்த மைந்தர்
பலகற்றுப் பாரெங்கும்
பணியாற்றப் போயினர்.

மறந்து போகுமா?
ஒளி சிந்தும் தாரகையாய்

விண்ணிருந்து ஒளிர்ந்தாலும்
அறிவூட்டி ஒளி ஏற்றி
வெளியுலகு அனுப்பி வைத்த
ஆலய மூர்த்திகளை
மறந்து போகுமா?

பேராசான் பெற்றெடுத்து
அறிவுலகாள அனுப்பி வைத்த
அறிவார்ந்த மகவுகள்
உலகளந்து வாழும்
உவப்பான பொழுதுகளில்
பெருமகனார் நினைவுகளை
நெஞ்சிருத்தி நிறைவர்.

பொன்னையா விவேகானந்தன, முதுமானி (எம்.ஏ) (இலக்கியம்)

நீறில்லா நெற்றிபாழ் நெய்யில்லா உண்டிபாழ்
ஆறில்லா ஊருக்கு) அழகுபாழ் - மாறில்
உடன்பிறப் பில்லா உடம்புபாழபாழே
மடக்கொடி இல்லா மனை.

ஆன முதலில் அதிகம் செலவானால்
மானம் அழிந்து மதிகெட்டுப் - பேரனதிசை
எல்லார்க்கும் கள்ளனாய் ஏழ்பிறப்பும் தீயனாய்
நல்லார்க்கும் பொல்லனாம் நாடு.

மானம் குலம் கல்வி வண்மை அறிவுடைமை
தானம் தவர்உயர்ச்சி தாளாண்மை - தேனின்
கசிவந்த சொல்லியர்மேல் காழுறுதல் பத்தும்
பசிவந்திடப் பறந்து போம்.

ஒன்றை நினைக்கின் அதுஒழிந்திட் டொன்றாகும்
அன்றி அதுவாச்சனும் வந்தெய்தும் - ஒன்றை
நினையாத முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும்
எனையானும் ஈசன் செயல் .

சைவத்திற்கும் தமிழிற்கும் தன் வாழ்நாளை அர்ப்பணித்த பேராசான்

பேராசிரியர் வி. சிவசாமி

ஓய்வுபெற்ற வரலாற்று சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர் துறைத் தலைவர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இலங்கை

இலங்கையின் வடபாலுள்ள யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு போல், இதனையடுத்துள்ள பல தீவுகளில் குறிப்பாக ஏழு தீவுகளும் நீண்ட சுமார் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வரலாறு கொண்டுள்ளன என்பது இலக்கிய நூல்கள் மூலமும் தொல்லியல் சின்னங்கள் மூலமும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. இத்தீவுகள் நிலவளம் கடல்வளம் இயற்கை வளம் கொண்டவை. இதனாலே மக்கள் இவ்விடங்களிலே நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட போர்ச்சுகுழந்திலையால் இவை இன்று முன்னைய பொலிவிழந்து காணப்படினும் முன்னைய சிறப்புகளை எவரும் மறத்தல் நன்று அன்று. இவை மீண்டும் முன்னைய சிறப்புகளைப் வெறும் வகையில் இவ்விடங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் உலகின் வெவ்வேறு இடங்களிலும் வாழ்ந்தாலும் செயற்பட்டு வருதல் குறிப்பிடற்பாலதே. இத்தீவுகளிலே வாழ்ந்து வந்துள்ள மக்கள் தமிழ்ப்பற்று தேசப்பற்று சமயப்பற்று உள்ள மக்களாகவே பெருமளவு விளங்கினர். இவ்விடங்களில் வாழும் பெரும்பாலான மக்கள் சைவசமயத்தைச் சேர்ந்தவராக விளங்கி வந்துள்ளனர். இந்த வகையில் தமிழ் சைவப்பாரம்பரியத்தைச் சேர்ந்தவரே அண்மையில் இறைவன் திருவடியடைந்த அமரர் க. சிவராமலிங்கம் பிள்ளையெனும் பெயருடைய பேராசான்.

இவருடைய பெற்றோர் புங்குடுதீவிலே தமிழ் சைவசமயம் கல்வி, மருத்துவம் அரசாங்க சேவை சமூகசேவை முதலியன வற்றிற்கும் பேர்போன குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே நாவலர் பெருமான் ஏற்படுத்திய சைவதமிழ் மறுமலர்ச்சி தீவகத்திலும் பரவிற்று. இதிலே சமயம் மட்டுமன்றித் தமிழ் இலக்கியமும் கல்வியும் முக்கியமான இடத்தினைப் பெற்றிருந்தன. நாவலர் தமிழ் சைவப்பற்றுமிக்கவராயினும் ஆங்கிலக் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தினையும் உணர்ந்து செயற்பட்டவர். திரு. க. சிவராமலிங்கம்பிள்ளையவர்களின் தந்தையார் ஒரு பிரபல வைத்தியர் சைவசித்தாந்த விற்பன்னர் திருமுறைகளிலே சிறந்த புலமையுள்ளவர். கந்தபுராணம் பெரியபுராணம் போன்ற புராணங்களில் பாண்டித்தியம்

பெற்றவர். தாயார் தமிழ் சைவம் நன்கு அறிந்தவர்களும் ஆங்கிலம் கற்று உடையார் விதானையார்களாகவும் விளங்கிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இதனாலே சைவசமய விற்பன்னராகவும் ஆங்கிலப் புலமையுள்ளவராகவும் விளங்குவதற்கான ஒரு சூழ்நிலையைக் கருவிலேயே பெற்றுவிட்டார் எனலாம்.

ஆரம்பக் கல்வியினை புங்குடுதீவு ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலையிலும் பின்னர் உயர்கல்வியை யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியிலும் நன்கு கற்றார். இக்கல்லூரியிலே கற்கும்போது சிறந்த மாணவனாகவும் மாணவத்தலைவராகவும் விளங்கினார். இவருடைய சிறப்பான ஆளுமை ஏற்படுவதற்கு சமகால ஆசிரியர்களும் முன்மாதிரியாக விளங்கினர். வகுப்புக்குள்ளிலே சிறந்த மாணவனாகப் பரிசுகளும் பெற்றார். கல்லூரிக் கல்வியினை முடித்துக்கொண்டு பல்கலைக்கழகக் கல்வியினை முதலில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலும் நன்கு பயின்றார். இரு நிறுவனங்களிலும் தலைசிறந்த தமிழ் வரலாறு பொருளியல் ஆங்கிலம் அரசியல் பேராசிரியர்களிடம் நன்கு கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். குறிப்பாக சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி முதல்வர் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் கலாநிதி - போயிட் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஆலாகந்தரனார் அரசியல் பேராசிரியர் கலாநிதி சந்திரன் தேவநேசன் முதலியோர் குறிப்பிடற்பாலர். இரு நிறுவனங்களிலும் மாணவத்தலைவனாக விளங்கினார். சமகால இந்திய தேசியக் காங்கிரசிலே சேர்ந்து கதர் உடைதரித்து வந்தார். காந்தியடிகளின் இராமராஜ்யம் பற்றிப் பேராசிரியர் சந்திரன் தேவநேசன் ஒருமுறை விமர்சித்தபோது அதற்குச் சார்பான கருத்துக்களை கம்புராமாயணச் செய்யுள் சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டு அவருடன் கருத்து முரண்பட்டார். பின்னர் இது குறித்து நேரடியாக அவருடன் தனிப்பட்ட வகையில் பேசி அவரின் நன்மதிப்பினைப் பெற்றார்.

பல்கலைக்கழகக் கல்வியை முடித்துக்கொண்டு தாயகம் திரும்பி தாம் முன்னர் கற்ற இந்துக்கல்லூரியிலே ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார். தமது சொந்த ஊரினைச் சேர்ந்த திருஞானம் நாகம்மா தம்பதிகளின் மகளான ஞானபூரணி ஆசிரியையைத் திருமணம் செய்தார். அவரும் தமிழ்ப்பற்று தேசப்பற்று சைவப்பற்றுள்ள சிறந்த ஆசிரியையாவார். இந்துக்கல்லூரியிலே ஒரு தலைசிறந்த தமிழ், சைவசமயம் ஆங்கில ஆசானாகவும் சிறந்த பேச்சாளனாகவும் சைவசமய விற்பன்னராகவும் நிர்வாகியாகவும் விடுதிச்சாலை மேற்பார்வையாளராகவும் பணிபுரிந்தார். பல தலைசிறந்த மாணாக்கர்களை உருவாக்கினார். தமது உடற்குறைபாட்டினைப் பொருட்படுத்தாது அதனை வேறுவழிகளிலே நிவர்த்தி செய்யும்

வகையிலே பல நூல்களை கற்பதிலும் கற்பிப்பதிலும் கலந்துரையாடலிலும் சொற்போர் விவாத அரங்களிலே பங்குகொள்ளுவதிலும் வாழ்க்கையினைச் செவ்வனே கழித்து வந்தார். பல தலைமுறைகளாக சிறந்த மாணவர்களை உருவாக்கிய பெருமை இவருக்கு உண்டு.

கல்லூரிக் கல்வியை முடித்த பின்னரும் மாணவர்கள் குழாம் என்றும் அவரிடம் வந்து செல்வர். இவரின் ஆசிரியப் பணிகள் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியிலேயே நடைபெற்றன. இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் சிறந்த ஆசிரியராகவும் எழுத்தாளராகவும் பேச்சாளராகவும் சைவப் பேரறிஞராகவும் திருநெல்வேலி சைவ ஆசிரியகலாசாலையை மையமாக வைத்துச் செயற்பட்டாரோ அவ்வாறே இவரும் இந்துக்கல்லூரியையும் சமூகத்தையும் மையமாக வைத்துத் தமிழ் சைவப்பணி ஆசிரியப்பணி செய்து வந்தார் எனலாம். இவருடைய மாணவர்களும் அன்பர்களும் இன்று உலகளாவிய ரீதியில் பல நாடுகளிலும் வாழுகின்றனர்.

ஐக்கிய இராச்சியத்திலுள்ள (U.K.) யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்க விழாவிற்கு இவரை அழைத்து கௌரவிக்கப்பட்டார். அங்கு அவர் ஆவருடன் பார்க்க விரும்பியவற்றுள் ஒன்று புகழ்பெற்ற ஆங்கிலேயத் தமிழறிஞரும் கிறிஸ்தவ மதகுருவும் திருவாசகத்திலே நன்கு ஈடுபாடு கொண்டு அதனை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவரும் தாம் இறந்த பின்னர் அமைக்கப்படும் கல்லறையிலே “தமிழ் மாணவன்” என்ற வாசகம் பொறிக்கப்பட வேண்டுமென விரும்பியவருமான வண.கலாநிதி - ஜி.யூ.போப் அவர்களின் கல்லறையாகும். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக இவரும் இவருடன் சென்ற பழைய மாணவர்களும் குறிப்பிட்ட கல்லறையிருப்பதாக கூறப்படும் இடுகாட்டிலே அதனைக் காண முடியவில்லை என கவலையுடன் குறிப்பிட்டார். தம்முடைய வாக்குத்திறன் அறிவுத்திறனால் மாணவர்களை மட்டுமன்றி பேராசிரியர்கள் ஆசிரியர்கள் நிர்வாகிகள் மற்றும் அறிஞர்கள் பொதுமக்கள் அனைவரையும் தம்பால் ஈர்க்கும் தன்மையுடையவர்.

“கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க்கேளாகும், வேட்ப மொழிவதாம் சொல்” எனும் வள்ளுவரின் ஓர் உதாரண புருஷராக இவர் விளங்கினார். இந்திய தமிழறிஞருக்கு நிகரான பேச்சாளர். சிறந்த தமிழ்ப் பேச்சாளர்கள் ஒரு சாராரை உருவாக்கிய பெருமை இவருக்கு உண்டு. சென்ற நூற்றாண்டின் எழுபதுகளிலே யாழ்ப்பாண மாணவர் மத்தியில் நிலவிய அமைதியின்மை வருங்காலம் பற்றிய சந்தேகம் போன்றவற்றைக் கண்ணுற்று இந்துக்கல்லூரி முன்னாள்

சமகால அதிபர்கள் ஆசிரியர்கள் நண்பர்கள் உதவியுடன் இந்துக்கல்லூரியை மையமாகக் கொண்டு ஆற்றலும் ஆர்வமும் கொண்ட ஓர் இளைஞர் கூட்டத்தை இனம் கண்டார். இந்த இளைஞர் கூட்டத்தின் பாசறைதான் அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம். இப்பாசறையிலே கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ் திரு. திருநந்தகுமார், மருத்துவக் கலாநிதி கு. இரத்தினகுமார், குமாரதாசன் திரு. சுபாஸ் சந்திரபோஸ், இரா. செல்வவடிவேல், வித்தியாதரன், ரி. சிவகுமார், எஸ். ஆறுதிருமுருகன், கே. வசந்தன், எஸ். சுரேந்திரன், பிரசாந்தன் முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

இவர்களுக்கு முந்திய தலைமுறைகளைச் சேர்ந்தோரில் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலே புகழ்பெற்ற பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதி, சோ. செல்வநாயகம், பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை, இலங்கை நிர்வாக சேவையிலே புகழ்பெற்ற கு. நாராயணசாமி முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களை விட தமிழ் சைவசமயம் ஆங்கிலம் கற்றுப்பின்னர் மருத்துவர்களாக பொறியியலாளர்களாக கணக்காளராக ஆசிரியர்களாக நிர்வாகிகளாக விரிவுரையாளராக விளங்கிய விளங்கும் பலர் உள்ளனர். இவர்களிலே இந்துநாகரீக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு. ப. கணேசலிங்கம் தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. பொ. ரகுபதி முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

வாழ்க்கையின் முதற்பகுதியிலே இடதுசாரி அறிஞர்களின் கருத்துக்களில் ஈடுபாடு உடையவராக இருந்தாலும் பின்னர் அவற்றைப் பெருமளவு கைவிட்டார். 1954ம் ஆண்டு புங்குடுதீவிலே கோலாகலமாக நடைபெற்ற சிலப்பதிகார மகாநாட்டில் இவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவு குறிப்பிடற்பாலது. சிலப்பதிகாரம் பற்றிய புதிய நோக்கிலே சிறப்பாய் எடுத்துக் கூறினார். இவர் பல்வேறு சஞ்சிகைகள் விழாமலர்கள் புதினப் பத்திரிகைகளிலே பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். ஆனால் அவை இதுவரை நூலுருவாக்கம் பெற்றில. இக்கட்டுரைகள் இவரின் இலக்கியத் திறனாய்வு ஆழ்ந்த தமிழ் சைவ சமயப்புலமை தர்க்க ரீதியாக எடுத்துக்கொண்ட பொருளைக் கூறல் முதலியனவற்றைப் பிரதிபலிப்பன. இவரின் ஆழ்ந்த கல்வி சமயப்புலமையினையும் இவைசார்பான பணிகளையும் பரிசீலனை செய்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு தேகாந்திர நிலையிலே கௌரவ கலாநிதிப்பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளது. ஆலயமணி என்னும் சமய சஞ்சிகையின் ஆசிரியரும் பேச்சாளரும் ஈழத்தில் யான் கண்ட சொற்பொழிவாளர்கள் என்னும் நூல் ஆசிரியருமாகிய புலவர் சிவானந்தன் இவருடைய சகோதரராவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சைவத்திற்கும் தமிழிற்கும் தன்வாழ்நாளை அர்ப்பணித்த பேராசான் திரு.க. சிவராமலிங்கம்பிள்ளை என்றும் சைவத்தமிழ் உலகில் நினைவுகூரத்தக்கவர்.

இறவாது இடம்பிடித்த சிவராமர்

அன்பும் பக்தியும் கொண்ட மாணவன்
பிரபு - பொன்னம்பலம்

சிவநெறிச் செல்வர் சிவராமலிங்கம் சிவபதம் அடைந்தார் என்ற செய்தி என் காதிற்கு எட்டியபோது எனது கடந்த காலத்தை பின்னோக்கிச் சென்றேன். மனிதனாகப் பிறப்பவன் தன் வாழ்வில் ஒவ்வொரு துறையிலும் திறமை சார்ந்த பலரைச் சந்திக்கின்றான். பலரை கேள்விப்படுகிறான். பலருடைய சாதனைகளைக் கற்றுக் கொள்கிறான். ஆனால் ஒருவரிடம் எல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொள்ளும் பாக்கியம் கிடைப்பதில்லை ஆனால் நான் இந்த மாமனிதனிடமே எல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொண்டேன்.

முதல் முதல் நான் யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் அவரைச் சந்தித்தேன். அன்று நான் கல்லூரி மாணவனாகச் சேர்ந்தபோது அந்தக் கல்லூரியில் படிக்கும் எந்த மாணவனையோ அல்லது கல்வி கற்பிக்கும் எந்த ஆசிரியரையோ எனக்குத் தெரியாது. ஒரு பயமான குழலிது. அப்போது அவரைக் கண்டேன். துளி கறைகூட காணமுடியாத வெள்ளை வேட்டி அதேபோன்ற அரைக்கை சட்டை மலர்ந்த முகம் அடுக்கான அழகான பற்கள். அவரை நான் பார்த்தபோதே இந்தக் கல்லூரியில் படிக்கலாம் என்ற ஒரு எண்ணம் என்னிடம் வந்துவிட்டது.

அவர் என்னை தன் அருகே அழைத்தார். முதல் முதல் அவர் என்னிடம் பேசியவார்த்தை தங்களது கஸ்ரத்தின் மத்தியிலும் உன்னை இந்துக்கல்லூரியில் அனுப்பி படிப்பிக்கும் உனது பெற்றோர் உடைய எதிர்பார்ப்பை ஒவ்வொரு நாளும் உனது மனதில் நிறுத்தி அவர்களுக்கு நீ செய்யும் கைமாறு நீ படித்துப் பெயர் தேடி கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார் அந்த அறிவுரை என்றும் என்வாழ்வில் மறக்க முடியாத ஒன்று.

“அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப் பேணித் தமராக் கொளல்”

மூதறிஞர்களைப் போற்றி பாதுகாத்து தமக்கு உறவு உள்ளவராக்கிக் கொள்ளுவது அரிய செயல்களுள் எல்லாம் அரிதான செயல் ஆகும்.

அந்த வள்ளுவரின் வாக்கிற்கு இணங்க எனக்கும் ஆசிரியர்க்கும் இடையில் உள்ள உளவு ஆசிரியர் மாணவனாக

பத்து வருடங்களுக்கு மேல் தொடர்ந்தது. கல்லூரியைவிட்டு நான் வெளியேறி வளர்ந்த காலத்தில்கூட மாதம் ஒருதடவை அவரை பார்த்து பல விசயங்களை அவரிடம் இருந்து கற்றுக் கொண்டேன். ஏன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கனடாவில் இருந்து நான் இந்தியாவிற்குச் சென்றபோது அவர் மதுரையில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். உடனே மதுரைக்குச் சென்று அவருடன் சில நாட்கள் தங்கி அவருடைய போதனைகளின் மூலம் மனச்சுமை தீர்த்து பரிகர்த்தம் பெற்று மீண்டும் கனடா திரும்பினேன்.

“நாநலம் என்னும் நலன் உடைமை
அந்நலம் யாநலத்து உள்ளதூஉம் அன்று”

நாவின் நலன் என்று கூறப்படுகின்ற நல்ல சொல் உடமை எல்லா நன்மைகளைவிடச் சிறந்தது ஆகும். இஃது எந்த உடமைகளோடும் ஒப்புமை உள்ளது அன்று

அந்த வள்ளுவர் வாக்கிற்கு இணங்க ஆரியரின் சொல்லன்மை ஒப்புஉடமை இல்லாதது.

இவர் இடம் தான் என்ன கற்றுக் கொண்டேன்? எல்லாம் கற்றுக் கொண்டேன்.

நல்லை நகர் நாவலரை நான் காணவில்லை அவரை என் ஆசிரியரில் ஆரியரைக் கண்டேன். அவர் கூறிய சொல்லு தமிழ் சுருதியும் இவர் மூலம் கற்றுக் கொண்டேன். யோகசுவாமிகளை நான் காணவில்லை ஆனால் அவர் கூறிய பக்திதொனியை இவர் மூலம் கண்டேன். அறிஞர் அண்ணாவை நான் காணவில்லை. ஆனால் அவர் சொல்வன்மையை இவர் பேசியபோது கண்டேன். காந்தியை நான் காணவில்லை. அனால் அந்த மகாத்மாவை ஆசிரியரில் கண்டேன். மெய்யியலாளர் சோக்கிரடீசை நான் காணவில்லை. அவர் இவர்போல இருப்பார் என்று கண்டு கொண்டேன். மெய்கண்டதேவரை நான் காணவில்லை. ஆனால் ஆசிரியரை மெய்கண்டராக கண்டேன். இப்படி இப்படி நான் காணாத பல பெரியவர்களை இவராகக் கண்டேன்.

“திறன் அறிந்து சொல்லுக சொல்லை அறனும்
பொருளும் அதனின் ஊற்று இல”

சொல்லும்போது சொல்லின் இயல்பினை அறிந்து தெரிந்த சொல்லை

சொல்லுக் சொல்வன்மையைவிடச் சிறந்த அறச்செயலும் பொருள் செல்வமும் வேறு எதுவும் இல்லை. கனவில்கூட அவர் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்வேன்.

“மாசற்ற நெஞ்சுடையோர்
வன்சொல் இனிதென்பர்”

குற்றமற்ற மனமுடையவர்களுடைய கோபமான வார்த்தைகூட இனிமையாக இருக்கும்.

சிலநேரங்களில் எனது குற்றங்களைக் கண்டித்துக் கொள்ளும் ஆசிரியர் கோபமாக பேசுவார் அந்த வார்த்தைகூட எனக்கு இனிமையாக இருக்கும்.

உண்மையில் யாராவது நல்லாக பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது நான் எனக்கள் சொல்லிக் கொள்வேன். இதென்ன பேச்சு எங்கள் சிவராமலிங்கம் மாதிரி பேசமுடியுமா என்று அந்த அளவிற்கு என்மனதில் ஈடுஇணையற்ற ஒரு பேச்சாளனாக இடம்பிடித்துக் கொண்டவர்.

“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறை மொழி காட்டி விடும்”

சொன்னது சொன்னபடி நடக்கும் பூரணத் தன்மைவாய்ந்த மொழியையுடைய நீத்தாரின் பெருமையை இவ்வுலகில் நிலைத்து நிற்கும் அவருடைய உபதேச மொழிகள் சுட்டி காட்டி நிலை நிற்கச்செய்யும்.

பிறக்கும் அனைத்து மனிதர்களும் இறக்கிறார்கள். ஆனால் ஒருவர் மரணிக்கும்போது எம்மிடையே ஒரு கேள்வி எழுகின்றது. அவர் செத்து செத்தவரா? அல்லது சாகாமல் செத்தவரா? என்பது செத்து செத்தவர் என்னும்போது அவர் இருக்கும்போதே பயனற்றவராக வாழ்ந்து இறந்தவுடன் அனைவரும் மறந்துவிடுவர். ஆனால் சாகாமல் செத்தவர் என்றால் வாழும்போதே மக்களுக்கு பல வகையிலும் பயனுள்ளவராக வாழ்ந்து இறந்த பின்னரும் மக்கள் மனதில் இறவாத இடம் பிடித்து கொள்பவர் அந்தவகையில் சிவராமலிங்கம் ஆசிரியர் பிறவியால் இருந்தே மக்களுக்குப் பயன்உள்ள பல சேவைகள் ஆற்றிவர். அவர் எமது பார்வையில் இருந்து மறைக்கப்பட்டாரே ஒழிய அவர் என்றும் எம் மனதில் இடம்பிடித்த சாகாவரம் பெற்றவர். தீராயுகழோடு சிவபதம் அடைந்தார் என்பதில் ஏதும் ஐயம் இல்லையே.

சிவராமர் ஒரு தமிழ் குற்றாலம்

சோம சச்சிதானந்தன்

மனித வரலாறுகள் இயல்புக்கம் நிறைந்த கல்வி என்ற பாதையூடாக நகர்த்தப்படுகின்றன. இவற்றின் நகர்விற்கு மனித ஆற்றலும் ஆளுமையும் இரு வேறு துருவ அளவு கோலாகப் பயன்படுகின்றன. இவ்அளவு கோலின் பெறுமான அடிப்படையில் பல வரலாறு படைக்கும் கல்வி அறிவாளர்களையும் அற்புதமன விஞ்ஞானிகளையும் பெருமைமிக்க கவிப்புலமை தமிழ்ப் பேரறிஞர்களையும் இனம் காண முடிகின்றது. இந்தவகையில் தமிழ் கூறும் நல்உலகில் சிவராமலிங்கம் ஆசிரியர் அவர்களை யாரும் தெரியாமலிருக்க முடியாது. நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்னும் கருத்துக்கு இசைவாக தன்னிடம் நிறைந்து செறிந்து காணப்பட்ட தமிழ் அறிவுப் புலமையை தான் கல்வி கற்பித்த கல்விச்சாலைகள் மட்டுமன்றி இலங்கையில் இடம்பெற்ற எல்லா நிகழ்வுகளிலும் தமிழின் சுவையை இனிமையை பரவும் வகை செய்தவர். அவரால் உருவாக்கப்பட்ட நெறிப்படுத்தப்பட்ட பல்லாயிரக் கணக்கான மாணவர்கள் இன்று உலகம் பூராவும் சென்று வாழ்ந்து கல்வி அறிவில் சிறப்புற்றவர்களாக விளங்கி வருவதும் இன்றும் அவர்கள் மனங்களில் ஆசிரியரை வைத்து போற்றி வருவதும் கண்கூடாக நாம் அறியமுடிகின்றது.

திருமணப்பாராயம் முடிந்து ஏற்பட்ட இடர்பாடுகள் மத்தியிலும் விடாமுயற்சியிலும் தன்னம்பிக்கையாலும் கல்விபடிநிலையான உயர்ச்சிகளை தனதாக்கி கொண்டவர்.

இவர் யாழ்.இந்துக்கல்லூரியின் ஆசிரியராகப்பதவியேற்ற காலம். ஒரு பொற்காலமாகும். எத்தனையோ ஆயிரம் தீவகத்து மாணவர்கள் அங்கு கல்விப்பயிற்சிக்கு வழிசமைத்துக்கொடுத்ததோடு அவர்களுக்கு நல்லாசானாக மட்டுமன்றி ஒரு தந்தையாகவும் இருந்து வழிநடத்தியவர்.

தனக்கு ஏற்பட்டசோதனைகளை தனது அறிவுத்திறமையால் சாதனைக்கிக் கொண்டவர்.

கற்றாரை கற்றாரே காமுறுவர் என்ற முதுமொழிக்கேற்ப கல்வியறிவாளர்களும் புத்திஜீவிகளும் ஆசிரியரின் ஆற்றலையும் ஆளுமையையும் எப்போதும் வரவேற்று நிற்பர்.

தாம் சார்ந்த மக்கள் மீதும் இந்து சமயத்தின் மீதும் அதீத அக்கறை கொண்டு தனது ஆளுமை நிறைந்த பேச்சாற்றலால் சிக்கல் நிறைந்த சூழல்களைத் தீர்த்து வைக்கும் பணிகளில் வெற்றி கண்டவர்.

தமிழ் மக்களின் அடையாளம் ஆன்மீகத்தளத்தாலும் உருவானது. ஆன்மீக விழிப்புக்கும் உணர்வுக்கும் நமது சமயச் சான்றோர் செய்த திருத்தொண்டுகளையும் திருமுறைகளையும் மக்கள் மயப்படுத்த வேண்டும் என்று எழுதியவர் பேசியவர். இவர் கலாநிதிகளை உருவாக்கிய கல்விமான் என்றும் விரிவுரையாளரை பேராசிரியர்களை உருவாக்கிய பல்கலைக்கழகம் என்றும் பாராட்டப்படுவர்.

சிவராமர் ஒரு காலத்தின் கல்விமான் என்றல்லாமல் எக் காலத்திற்கும் உரிய ஒரு கல்விக்களஞ்சியம் என்று கணிப்பிடப்படுவதற்கு அவரால் உருவாக்கப்பட்ட மாணவர்கள் இன்று உலகம் எங்கும் பரந்து வாழ்கிறார்கள். இலண்டன் மாநகரிலும் சுவீசிலும் ஜேர்மனியிலும் கனடா டென்மார்க் அவுஸ்ரேலியா முதலிய நாடுகளிலும் சிவராமர் ஏற்றிவைத்த கல்விச்சடர்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இன்றைய ஈழத்துப்பேச்சாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் சிவராமலிங்கம் என்ற ஆளுமையாலும் அசைவு பெற்றவர்கள். விசைபெற்றவர்கள். என்பதை ஒரு இளம் பேச்சாளர் குறிப்பிடும்போது சிவராமர் ஒரு தமிழ் குற்றாலம் என்றார். குற்றால அருவி அன்றும் ஓடியது இன்றும் ஓடுகிறது. நாளையும் ஓடும். தமிழர்களைக் குளிப்பாட்ட குளிர்மைப்படுத்த.

தீரும்பிப் பார்க்கிறேன் . . . அசைபோடுவதிலும் ஓர் இன்பம்

- கலாநிதி க. சிவராமலிங்கம்

என்னை இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்யு மாறே

- திருமூலர் -

திருமூலரின் தமிழ் செய்யுமாறே என்ற இரு சொற்களும்
எதைக் குறிக்கின்றன என்பது பற்றிய எனது தீர்க்கமான முடிவு
அன்புசெய்தல் தான் என்பதே.

நான் எழுத்தாளனும் அல்ல, கவிஞனும் அல்ல,
படைப்பாளியும் அல்ல. அப்போ?

ஒரு சாதாரண மனிதன் பாடசாலை ஆசிரியன். என்
மாணவர்கள்மீது அன்புகாட்டி, எனக்குத் தெரிந்ததை சுவைபடச்
சொல்ல முயன்ற ஒருவன்.

பலவிதமான தாக்கங்களால் எற்றுண்டு.

பொருளாதாரம், சமூகம், குடும்பம், வகுப்பறையில் கட்டிப்
போடப்பட்ட குமைந்த உள்ளங்கள்...

இவர்களின் நிலையை மாற்றி ஒருசில
மணித்தியாலங்களாகுதல், கற்பனையில் நீந்தவிட்டு, ஏதாவது
நல்ல கருத்துக்களை இவர்கள் நெஞ்சில் இருத்தமுடியுமா,
பார்ப்போம் என்று முனைந்தவன், அவ்வளவுதான்.

நான் வெற்றிபெற்றேனா? இல்லையா?

பதில் அவர்கள்தான் சொல்லவேண்டும்.

யாழ், தீவகங்களில் ஒன்று புங்குடுதீவு.

இத்தீவின் பழங்குடி - மேட்டுக்குடி - இரு மரபும் தூய தனிநாயக முதலி வழி இனங்காத்த முதலிகுடி என்றெல்லாம் பேசப்பட்ட ஒரு குடியில் பிறந்தவன்.

அன்றும்சரி இன்றும்சரி குலம் கோத்திரம் எனக்குப் புரிவதில்லை, ஆனால் ஒன்றுமட்டும் புரிகிறது. அந்தணர்கள் கோத்திரம் சொல்லும்போது பரத்துவாசர் என்கிறார்கள். எங்களை சிவகோத்திரம் என்கிறார்கள்.

எது எதுவாக இருந்தாலும் மங்களமான குலம் (சிவம் = மங்களமும் ஒரு கருத்து) என்று நினைக்கும்போது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

எனது தந்தையார் சின்னையா கணபதிப்பிள்ளை ஒரு சித்த ஆயுர்வேத வைத்தியர் சிவபூசாதூரந்தர் சைவசித்தாந்தி. தாயார் செல்லம்மா, எழுத்துக்கூட்டி வாசிக்கும் ஆற்றல்மிக்கவர். பல அறிவுரைகள் சொன்னவர். தாய் பிள்ளைக்குச் சொல்லும் புத்திமதிகள்தான். இருந்தும் ஒன்று மட்டும் என் மனத்தில் தைத்துக்கொண்டது. கூலிவேலை செய்தாலும் உங்கப்பற்றை தெழிலை மட்டும் செய்ய நினைக்காதே. விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. கேட்கவும் தோன்றவில்லை. அப்பரும் இக் கீதோபதேசத்துக்கு மறுப்பும் தெரிவிக்கவில்லை விளக்கமும் தரவில்லை.

சின்னவனாக இருக்கும்போது செல்லப்பிள்ளை. எனக்குமுன் மூவர் பிறந்து இறந்தார்களாம். மூவரும் ஆண்கள். மூவரும் இருந்திருந்தால் என்னை வாட்டி எடுத்திருப்பார்களோ!

நான் கொடுத்துவைத்தவன்! காலை 7 மணிக்குமுன் எழுந்தால் அது தரக்குறைவு. சனசந்தடி கேட்டே எழும்புவேன். குறைந்தது 10-15 சனம் ஆண்கள், பெண்கள், என் போன்ற குழந்தைகள் விறாந்தை நிரம்ப நிற்பார்கள்.

தகப்பனார், கைநாடி பார்த்து மருந்துகள் கொடுப்பார். சிலபோது, பொன்னாச்சி வருகுதப்பா! என்று என் தாயாரை விழிப்பார். பொன்னாச்சி பின் விறாந்தைப் பக்கம் போய், தெழிவுக்கு குத்தரிசி வாங்கிக்கொண்டு அக்காவுக்கு 'ஐஸ்' கதையும்

சொல்லிவிட்டுப் போவா.

வந்தவர்கள் எல்லாம் போனபின் பார்த்தால் விறாந்தையில் சுண்டங்காய், தும்பைக்காய், கத்தரி, வெண்டி, முருங்கை, வாழைக்காய், இத்தியாதி நிறைந்து கிடக்கும். என் தாயார் கைபட்டால் கறி மணக்கும். இதனால் நாக்கடி கொழுத்து நின்றவன்.

இன்று நாக்கை அடக்கப் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இருவகை அடக்கம்.

மருத்துவமனைகளும் கிளினிக்குகளும் பிரபலமடையாத காலம் அது.

தாயாரின் புத்திமதியின் அர்த்தம் சொல்ல வேண்டாமா? வயது 15-க்குப்பின் தெரியவந்த அர்த்தம்.

என் தாயார் குடும்பத்தின் தலைமகள். நல்ல சீதனக்காரி. 250 பரப்புச் சீதனம். இதில் ஒரு 100 பரப்பு தந்தையாரின் குளிசைகளுக்கும், செந்தூரங்களுக்கும் தாரைவார்க்கப்பட்டன.

குலவிருட்சம் செழித்துவளர இடப்படும் 'உரம்', மக்கள் தொண்டு என்று உணரக்கூடிய 'கல்வி அறிவு' என் தாயாருக்கு இருக்கவில்லை. தன் மனம் நொந்ததுபோலத் தன் மகன் மனம் நோகக்கூடாது என்ற தாய் உள்ளம் அது.

'ஏன், எதற்கு?' என்று கேட்கக்கூடிய வயதும் தெம்பும் வந்தபின், எந்தந்தையாரிடம் இதுபற்றி உரையாடினேன்.

"மகனே, நோய்க்கு மருந்துகொடு. நோய் உனக்குப் பிடிபடாவிட்டால் உன் நண்பர்களோடு ஆலோசி. வாயால் காசு கேட்காதே-கைசித்திக்காது. இது என் குருவின் கட்டளை" என்றார் தந்தையார்.

என்னைச் சாந்திப்படுத்தவோ, அன்றி எதிர்காலத்தில் மனம் உடையாது வாழ்வோ மேலும் சொன்னார்:

“உன்ரை ஆச்சியின் மண்ணோ, மரமோ நம்முடன் வரா. நாம் செய்யும் நல்லதும், அல்லதும் தான் நமக்குச் சொந்தம். நீ வைத்தியம் படிக்க வேண்டும் என்றும் நான் தெண்டிக்கமாட்டேன்”.

இன்றும் இரு வீடுகளும், ஏறக்குறைய 150 பரப்புக் காணியும் பிறந்தமண்ணில் என் தம்பி பெயரிலும், என் பெயரிலும் உண்டு. பயன் என்ன?

விந்தை என்னவென்றால், என் இளவல் புலவர் ஈழத்துச் சிவானந்தனுக்கு காணிகள் எங்கிருக்கின்றன என்பது தெரியாததே.

“நானும் பொய் என் நெஞ்சும் பொய்
அமுதால் உன்னைப் பெறலாமே”

- மணிவாசகர் -

ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மூன்றை மண்ணுக்கு ஈந்த என் பெற்றோர்கள் குலகுருவின் ஆணைப்படி இராமேஸ்வரம் சென்றார்கள். நாகதோஷத்துக்காக நாகப்பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். வழிபாடியற்றினார்கள்.

பலன் -

1925 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 16ஆம் திகதி பிறந்தவன்தான் இந்தச் சிவராமலிங்கம்.

எட்டு வருடங்கள் தனிக்காட்டு இராசா.

என் தந்தையார், நான் பள்ளிக்குப் போகுமுன்பே இரவு தூங்கும்வரை புராண இதிகாசக் கதைகளை எல்லாம் சொல்லித் தந்துவிட்டார். இரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கும்போதே நாவலர் பெரியபுராண வசனம் படித்து முடித்துவிட்டேன்.

கல்வி:

புங்குடுதீவு மேற்கு ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலையில் தொடக்கக்கல்வி தொடங்கியது.

எனது சிறிய தந்தையார் பேராசிரியர் சி. இ. சதாசிவம்பிள்ளை தலைமை ஆசிரியர். ஆசிரியர்களும் பெரும்பாலும் உறவினர்களே.

இனிப்பான வாழ்க்கை; ஆனால் வருடம் ஒருமுறை. இருமுறை பாடசாலைக்கு வந்துபோகும் School Inspector வந்தால், தம்பி இருந்த இடத்துக்கும் சொல்லாமல் வீட்டில் நிற்பார். அத்தனை பயம்! சுட்டித்தனமோ, கெட்டித்தனமோ இருந்ததாக நினைவு இல்லை. நிறையக் குறும்புத்தனம் இருந்தது.

1933இல் புதிதாக பிரதான வீதியருகே ஒரு கல்வீடு கட்டத் தொடங்கினார் தந்தையார். காலை, மாலை வண்டிலில் கட்டட வேலைக்குத் தேவையானவற்றை ஏற்றிச்செல்லும்போது கூடவே சென்று வீட்டார் காணமுடியாத இடத்தில் வண்டிக்காரனைக் கெஞ்சி மண்டாடி, ஆசனப் பலகையில் அமர்ந்து வண்டி ஓட்டும்போது, அர்ச்சுனன் தேரோட்டிய கண்ணனாக நினைந்த காலம், இன்றும் இனிக்கிறது.

மூன்று கட்டை தொலைவில் உள்ள வயலுக்கு, நெல்லு வெட்டும்போதும், சூடு மிதிக்கும்போதும் வேலை செய்வோருக்கான சோறு சுமந்துசென்று அவர்களோடு ‘தட்டுவத்தில்’ சோறு தின்ற நாட்களும், “கால் பிசகாமல் உழுகிறானே பெடியன்” என்று சேட்டிபிக்கற் வாங்கிய நாட்களும், சூடுமிதிக்கும்போது, மாட்டுக்குக் கம்பால் அடித்ததற்காக எனது பேரனாரிடம் அடிவாங்கி, அதனால் வீட்டில் புயல் எழு,

“சூட்டுமேட்டில் நிற்கும் மாட்டுக்கு அடித்தல் மகாபாவம். நரகம் போகவேண்டும், நீ உடனேயே தண்டிக்கப்பட்டுவிட்டாய், தப்பிவிட்டாய்” என்று என் தந்தையார் புயலை அடக்கிய பண்பும் நான் எங்கும் பெற்றிருக்கமுடியாத அதி உயர் கல்வியாகும்.

“இந்தப்பொடி மாட்டோடும், கண்டோடும். பள்ளியால வந்தால்.... பெடியனோடை கிட்டியும், தாச்சியும்.... அப்பர் கோயிலடியில் சித்தாந்தம் பேசட்டும்.” இது ஒருநாள் என் தாயார் வாயிலிருந்து வந்த ‘தேர்க்கட்டை’.

வீடு திரும்பிய தந்தையார் காதில் இது ஏறிவிட்டது.

இரவு 7 மணி.

“முகம் கழுவியாச்சா?”

“விபூதி பூசினாயா?”

“புத்தகத்தை எடு!”

செந்தமிழ் வாசகம் 3-ம் புத்தகம் - சத்தியமாகச் சொல்வேன்,
இன்றைய O/L மாணவர்கள்கூட வாசிக்கச்சிரமப்படுவார்கள்.

பாடம்: அக்கரைக்கு இக்கரை பச்சை.

“வாசி”...

கிரவல் றோட்டில் பாரவண்டி போனதுபோல என்பார்களே-

தமிழ் கிமிளாகியது.

‘படார்’ முதுகில் ஓர் அறை! சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்தார் என்
நல்மாமியார்.

பிள்ளைப்பாக்கியம் இல்லாமையால், எங்களை தன் பிள்ளைகளாக
வளர்த்தவர்.

“ஐயோ, இந்தப் பச்சைப்பாலனை மருத்தெண்ணெய் காச்சி
மரத்தகையால் இப்படியா அடிக்கிறது?”

தந்தையார் வாய்திறக்கவில்லை.

அடி வாரான அடிதான். ஆனால் நான் அழுததாக நினைவில்லை.

நல்லெண்ணெய் பூசினார்கள். ஆசுவாசப்படுத்தினார்கள்.

தாயாரும் அழுதார், மாமியும் அழுதார்.

அப்பரும் அழுதுதான் இருக்கவேண்டும்.

எழுந்து கிணற்றடிப்பக்கம் போய்விட்டார். என்னுள் ஒரு வைராக்கியம் - திருப்பம்.

அந்த வயதிலும் தூக்கித்திரிந்த கை, ஓங்கி அடித்து விட்டது!

‘கண்டறியாத தமிழ்!’

‘இதை ஒருகை பார்க்கத்தான் வேண்டும்’.

அன்றுதான் என் தந்தையாரின் முதலும் கடைசியுமான தண்டனை.

அப்பாடசாலையிலேயே தமிழ் எட்டாம் வகுப்பை முடித்துக்கொண்டு வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் ஆங்கில ஆறாம் வகுப்பில் சேர்ந்தேன்.

நல்லாசிரியர்கள் அமரர்கள் அம்பிகைபாகன், வயிரமுத்து, வைத்திலிங்கம், சீனிவாசகம் போன்றோரைத் தரிசிக்க முடிந்தது.

பாடசாலைக்கு அருகே என் மாமியார் (தந்தையின் சகோதரி) வீடு. காலை 7-30க்கே பாடசாலை போய்விடுவேன்.

தரிசனம்:- சுவாமி விபுலானந்தர் யாழ்ப்பாணம் வரும் போதெல்லாம் வித்தியாலயத்தில்தான் தங்குவார். அவரைப் பற்றி எனக்கென்ன தெரியும்? ஏதாவது படித்துக்கொண்டு இருப்பார். என்னைக் கூப்பிட்டுக் கதைப்பார். காவி அணிந்த சாமியார்கள் எனக்குப் புதியவர்கள் அல்லர்.

ஒருநாள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, “சுவாமி நீங்கள் ஏன் விபூதி பூசிறதில்லை?” என்று கேட்டுவிட்டேன்.

“அச்சா” என்று என் முதுகைத் தட்டி, “மறந்துவிட்டேன் பூசுகிறேன்” என்றார்.

என் முதுகு செய்த தவம்தான் என்னே?

அதிபர் அம்பிகைபாகனிடம் சொல்லியும்விட்டார். அதிபர் என் தந்தையார் பற்றிச் சொல்லியிருப்பார் போலும். தொடர்ந்த நாட்களில் சுவாமிகள் வெண்ணீறு துலங்க வீற்றிருந்து புன்னகை செய்வார். ‘அத்திருக்கோலம் என் சிந்தை மறவாத் தெய்வக் கோலம்’.

என் கலைக்கோயில்:- என் பட்டினத்து மாமி குடும்பம் ஊர் சென்றது.

விடுதி வசதியுள்ள பாடசாலை தேடவேண்டிய தேவை. உறவினர் பலர் பயின்று பயன்பெற்ற கல்லூரி-யாழ் இந்துக்கல்லூரி.

‘கலைபயில் கழகம்’.

கலைத்தெய்வம் நடமாடி மகிழ்ந்து, மகிழ்வூட்டும் கலைக்கழகம்.

1941 தைமாதம்.

யாழ். இந்து மாணவன் என்ற பெருமைக்குரியவனானேன். அதிபர் திரு. A. குமாரசுவாமி M.A. (Cal & Lend.) Dip-in-Ed. (Lond) Bar-at-Law.

விடுதி அதிபர் C. சுப்பிரமணியம் (Orator).

கிடைத்த படுக்கை மின்விளக்கின்கீழ்.

எனவே இன்றும் மின்வெளிச்சத்தை அசட்டை செய்யும் ஆற்றல் என் தூக்கத்துக்கு உண்டு.

உறவுகள் தவிர்ந்த உறுதுணைகள் என்னை வழிப்படுத்தின.

அமரர் A. வன்னியசிங்கம், திரு. சிவசோதி, திரு. மாணிக்கம் மூவரும் வைத்திய கலாநிதிகளாகி அரும் தொண்டாற்றியவர்கள்.

இவர்களின் “ஆற்றுப்படை” என்னை மாணாக்கன் ஆக்கியது. நன்றியோடு நினைக்கின்றேன்.

விடுதி அதிபர் Orator சுப்பிரமணியம், சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரிக்கு அதிபராகப் பதவி உயர்வு பெற்றுச் சென்றார்.

இதன் இடையில் ஒரு விபத்து. யாழ். குடாநாட்டை மட்டுமன்று, இலங்கை அரசையே உலுக்கிய விபத்து.

பண்ணை மோட்டார்ப் படகு விபத்து.
பாடசாலைகள் பல அன்று தொடக்கம்.
தீவக மாணவ மாணவிகள் பாடசாலைகளுக்குப் பெட்டிகளுடன் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அல்லைப்பிட்டி இறங்குதுறைக்கும் பண்ணைக்கும் இடைப்பட்ட கடல் ஏரியை மோட்டார்ப் படகுத் துணையுடன்தான் கடக்க வேண்டிய காலம் அது.

மோட்டார்ப் படகு மக்களால் நிரம்பி நின்றது. யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

நடுக்கடலில் மூழ்கியது. இறந்தவர் தொகை 27. பெரும்பகுதி மாணவ, மாணவிகளே.

புங்குடுதீவு மட்டும் ஒன்பதுபேரை இழந்தது.

உடன் பயின்ற உறவினர் ப. முத்துக்குமாரன், ச. சிவசுப்பிரமணியம், சி. சண்முகநாதன், நா. மகாலிங்கம் என்போர் உயிர் இழந்தனர்.

நான் உயிர் தப்பினேன். ஏன்?
தாய்க்கவேண்டிய வினை நிறைய இருந்ததால்!

புதிய விடுதி அதிபராய் பதவி ஏற்றார் திரு. K.S. சுப்பிரமணியம்.

இவரின் தோற்றம் தூய தேசிய உடை, ஒருமுறை நோக்கியே கணக்கிடும் ஆளுமை, தனது பொறுப்பை உளமார

உணர்ந்து, செயற்படும் கடமை நேர்மை, என்னை மிகவும் ஈர்த்தன.

மேலும் S.S.C. வகுப்பில் எனது தமிழ் ஆசிரியனாக அமைந்தமையும் பாரதக்கதை சொல்லும் தனிப்பாணியும், வீமனையும், துரியோதனனையும், கண்முன் நிறுத்தி வகுப்பையே பிரமிக்க வைக்கும் ஆற்றலும் இவரின் தனித்துவம்.

கருணையும், கண்டிப்பும், மன்னித்தலும், மறத்தலும் இவர் பேணிய அறம்.

ஏலவே தமிழின் சுவை ஓர் அளவு தெரிந்தவனாக இருந்தபோதிலும், தமிழின் இன்கவை ஊட்டியவர் இவரே.

மாலையில், திருநெல்வேலி ஆசிரிய கலாசாலை அருகில் கூடும் பலாவடிக் கூட்டத்தில் அறிஞர்கள் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, கலாநிதி சிவப்பிரகாசம், க.சி. குலரெத்தினம் போன்றோருடன், ஆய்ந்து பொறுக்கிய முத்துக்கள் அடுத்த நாள் எங்கள் வகுப்பில் உதிர்க்கப்படும்.

இவற்றைப் பொறுக்கிய பாக்கியம் பெற்றவர்களில் இன்று நண்பர் சி. இராசநாயகம் (இளைப்பாறிய உதவிக் கல்விப்பணிப்பாளர்) தான் இருக்கிறார்.

H.S.C. வகுப்பில் உயிரியல் ஆசிரியராக அமைந்த தென்னிந்திய அந்தண மரபினர் V. இராமகிருஷ்ணன் மறக்கமுடியாத ஒருவர். சென்னை கிறித்தவ கல்லூரியில் பயின்று B.A. B.Sc.(Hons) பட்டங்கள் பெற்றவர். ஆங்கிலமும், தமிழும் அவர் நாவில் நடமாடுவதை ரசிக்காதவர்கள் இல்லை. இவரே எனது தென்னிந்திய கல்விக்கு வழிகாட்டியுமாவர்.

உடன் பயின்றவர்களை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அமரர் P. S. குமாரசாமி (அதிபர் யா.இ.க.), திரு. ஏ. மகாதேவா (இளைப்பாறிய அதிபர்), திரு. மு. சுந்தரலிங்கம் (கணக்காளர்-இலண்டன்) திரு. மு. ஆனந்தராசா (பொறியியல் - இலண்டன்) R. கெங்காதரன் நினைவு இருந்தவரை.

யாழ். இந்துவின் மடியில் யான் பெற்ற அனுபவங்கள் மிகப்பல.

சிரேஷ்ட மாணவ தலைவனாக கல்லூரியிலும், விடுதியிலும் செயற்பட்டதால், பொறுப்புணர்வு, பொறுமை, நெறிவழிப்பட்ட அதிகாரம் என்பனவற்றைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

பல்கலைக்கழகங்களில், அதுவும் வேற்று நாட்டில் ஒரு நிலையில் தனிமையில், எனக்குத் தன்னம்பிக்கை ஊட்ட இவை பெரிதும் உதவின எனலாம். யாழ். இந்துக்கல்லூரித் தமிழ் மன்றக் காரியதரிசியாகப் பணிபுரிந்தகாலை, பல அறிஞர்களையும் பெரியோரையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றேன்.

இவ்விடத்தில் ஒரு நிகழ்வை நினைவு கூருவது சுவாரசியமாக இருக்கும்.

மன்றக் கூட்டம் புதன்கிழமைகளில் நடக்கும். மன்றக் காப்பாளர் திரு. K. S. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், அன்று இயங்கிக் கொண்டிருந்த பரமேஸ்வர பண்டிதர் ஆசிரிய பயற்சிக்கல்லூரி அதிபர் கலாநிதி சிவப்பிரகாசம் அவர்களுக்கு ஒரு கடிதம் தந்து, அதிபரைச் சந்தித்தால் ஒரு பண்டிதரை ஒழுங்கு செய்து தருவார் என்றார்கள்.

நானும் நண்பர் சி. இராசநாயகமும் கடிதத்தைச் சுமந்து கொண்டு பரமேஸ்வராக் கல்லூரி வளாகத்துக்குச் சென்றோம்.

கலாநிதி சிவப்பிரகாசம் இலண்டன் சென்று பல்கலைக்கழகத்தில் M.Sc., Ph.D. பட்டங்கள் பெற்றவர். இவர் எப்படி இருப்பார் என்று எங்கள் மனதில் ஒரு கணிப்பு.

எங்கள் அதிபர் A. குமாரசாமி போலக் கோட்டும் சூட்டுமாகத் தானே நிற்பார்!

நேரம் மாலை 4-30.

பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் நிசப்தம் அரசோச்சிக்

கொண்டிருந்தது. ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிப்பக்கம் போனோம். சனநடமாட்டமே இல்லை. சில நிமிடங்கள் கழிந்தன.

ஒரு சிவத்தக் கிழவன், 4 முழ வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்தார். அவர் ஏறக்குறைய எங்கள் கல்லூரி விடுதியின் Head Cook இளையதம்பி அண்ணன் போலக் காட்சியளித்தார்.

இவரும் இளையதம்பி அண்ணன்போல ஒருவர்தான் என்ற கணிப்புடன் வாய்திறந்தேன். “அண்ணே! அதிபர் Dr. சிவப்பிரகாசத்தைச் சந்திக்க வந்த நாங்க, அவர்...”

“தம்பியவை அது நான்தான், நான்தான்.”

உடம்பெல்லாம் வியர்வையால் நனைய, வாயடைத்து கடிதத்தை மட்டும் பவ்வியத்தோடு நீட்டினேன்.

“எங்கள் மணியத்தின் மாணவர்களா? வாங்க”. ஒரு சில பெயர்களை உரக்கச் சொல்லி அழைத்தார்.

வந்தார்கள்.

பண்டிதர் நவரெத்தினம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டார்.

“வாகனம்?” இது நான்.

“மகனே சயிக்கிளிலே போவாய் தானே?” இது கலாநிதி சிவப்பிரகாசம்.

எப்படித் தப்புவது என்ற அங்கலாய்ப்பு எங்களுக்கு.

“சேர், நன்றி நாங்கள் வருகிறோம்”.

“வாங்க வாங்க” என்று தன் பணிமனைக்குக் கூட்டிப் போனார்.

அது பணிமனையா?

ஒரு வாங்கு, ஒரு மேசை, ஒரு கதிரை. ஒரு மூலையில் தேங்காய் துருவிய சிரட்டைகள், ஒரு மூலையில் அரிசிமூடை.

இப்படி-

“இருங்கோ, வாறன்” என்று கிச்சின் பக்கம் போனார். ஒரு பாத்திரத்தில் பால் இல்லாத தேநீரோடு வந்தார்.

மூலையில் கிடந்த கொட்டாங்கச்சிகளில் மூன்றைத் தெரிந்து எடுத்தார்.

மேசையை தட்டித் துப்புரவாக்கினார். எங்களிடம் ஒவ்வொன்றைத் தந்தார். தானும் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டார். தேநீர் ஊற்றினார். “குடியுங்கள்” என்றார்.

மெல்ல வாய்திறந்து பருகினோம். அவரும் ரசித்துக் குடித்தார்.

“என்ன படிக்கிறீர்கள்?”

“யார் யாரிடம் படிக்கிறீர்கள்?”

வினாக்களுக்கெல்லாம் இரத்தினச்சுருக்கமான பதில் கூறினேன். கைகூப்பி விடைபெற்றோம்.

வழியில் பரமேஸ்வரனுக்கும் ஒரு கும்பிடு. (அப்ப நண்பர் இராசநாயகம் கோயிலுக்குப் போறவர்)

தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று திரும்பி, நடந்ததெல்லாவற்றையும் ஆசிரியர் K.S.S.க்கு விபரமாகச் சொன்னோம்.

அவர் சிரித்தபின்தான் எங்களால் சிரிக்க முடிந்தது.

“கோட்டும் Tiewும் போடவேணும் என்றுதானே அந்த மனுசன் பல்கலைக்கழக வேலையை வேண்டாமென்றது” என்றார் எங்கள் ஆசிரியர்.

எத் தனை பெரியவர்கள் எத் தனை எளிமையாக வாழ்கிறார்கள்.

கலாநிதி சிவப்பிரகாசம் ஒரு மாமுனிவர்.

“உருவத்தாலும் தோற்றத்தாலும் ஒருவரை அளவிடாதே” படித்துக் கொண்ட பாடம்.

பட்டினத்துச் சூழலில், ஆரம்பத்திலிருந்தே ஆங்கிலமொழி மூலக் கல்வி பெறாத காரணத்தால் ஆங்கிலமொழி வளம் எனக்கு ஒரு பிரச்சனையாகவே இருந்தது.

இதன் காரணமாக 1943 மார்கழி மாதப் பரீட்சையில் (S.S.C.) கோட்டை விட்டேன். இது என் முதல்தோல்வியும் கடைசித் தோல்வியுமாகும்.

எனது ஆங்கிலமொழி வளத்தைக் கட்டி எழுப்பிய பெருந்தகை திரு. A. S. கனகரெத்தினம் அவர்கள்தான். அப்பெருமகன் இன்று தெய்வமாகிவிட்டார்.

நான் ஆசிரியனாகியபோது எனக்கு வழிகாட்டியாகவும், நண்பனாகவும் உதவியவர், வணக்கத்துக்குரிய ஆசான். தாவரவியல் ஆசிரியர் அமரர் ஏ. சுப்பிரமணியம். S.S.C. வகுப்பிலும், H.S.C. வகுப்பிலும் கற்பித்தவர். இவருக்குத் தாவரவியலிலா, தமிழிலா அதிக பாண்டித்தியம் உண்டு என்ற வினாவுக்கு நான் விடைகாணமுடியவில்லை. சிரேஷ்ட மாணவத் தலைவனாக இருந்த ஒருவனை வகுப்பில் மொத்து மொத்து என்று மொத்தி, மாணவனை மூன்று நாட்கள் அவன் அறையைவிட்டே வெளிக்கிடைத்து செய்த கண்டிப்பானவர் இவர்.

அந்த மாணவன் வேறு யாருமல்ல, அடியேனே!

இவருடன் உடனாசிரியராக இருந்தபோதும், இவர்பால் எனக்கிருந்த பயபக்தி அதிகம்.

இரசாயனவியல் ஆசான் திரு. C. M. குலசிங்கம்,

பௌதிகவியல் ஆசான் திரு.V. M. ஆசைப்பிள்ளை
இந்துக்கல்லூரியின் வரலாற்று நாயகர்கள்.

1945இல் கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழாவில் முன்னாள்
அதிபரும், காசிப் பல்கலைக்கழகக் கணிதப் பேராசிரியருமான
சஞ்சீவராவிடம் உயிரியலுக்கும், தமிழுக்குமான பரிசில்களைப்
பெற்றமையும் நினைவுகூரத்தக்கவையாகும்.

தென்னிந்தியச் செலவு:- பௌதிகவியல் மண்டையில்
ஏறச் சிரமப்பட்டதாலும், திரு. ஏ. இராமகிருஷ்ணன் அவர்களின்
ஆங்கில, தமிழ் அறிவின் ஆழ, அகலத்தின் செல்வாக்காலும்,
தமிழ்மொழி ஆர்வத்தாலும், என் ஆசான் வித்துவான் க.
கார்த்திகேசு B.A. (Lond) தந்த ஊக்கத்தாலும் 1946 யூன் மாதம்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தை நாடினேன்.

வித்துவான் கார்த்திகேசு அவர்கள் நான்கு ஆண்டுகள்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில்
சுவாமி விபுலானந்தர், வித்துவான் கந்தசாமிப்பிள்ளை, இராகவ
ஐயங்கார்களிடம் தமிழ் பயின்று வித்துவான் தேர்வில்
முதன்மையாகத் தேறியவர். (வித்துவான் கந்தசாமிப்பிள்ளை
அவர்கள்தான் விபுலானந்த அடிகளின் 'கங்கையில் விடுத்த
ஓலை'யின் பாடு பொருளானவர்).

ஆழ்ந்த தமிழ்ப் புலமையும், இறைபக்தியும், சமயஞானமும்,
ஆங்கில இலக்கியப் பாண்டித்தியமும் படைத்தவர்.

திருவாசகம் அவருக்கு ஒரு Tonic.

இப்பெருமகனாரின் தொடர்பு எனது மொழி ஆர்வத்தை
வளர்த்ததோடு, சொல்வன்மையும் ஊட்டம்பெற்றது.

“அண்ணாமலைக்குப் போகிறாய், சிதம்பரத்தில்
நடேசதரிசனம் செய்யும்போது, உனக்கும் நடேசனுக்கும் இடையில்
தீட்சிதர்கள் தவிர்ந்த வேறு யாரும் நிற்காமல் பார்த்துக்கொள்”
என்றார்.

எனக்குப் புரியவில்லை விளக்கம் கேட்டேன்.

கிடைக்கவில்லை.

“நீயே தெரிந்துகொள்வாய்” என்றார்.

ஆடவல்லானை இரு வருடங்கள் தொடர்ச்சியாகவும், வெள்ளிக்கிழமை கட்டாயமாக - தொடர்ந்து இரு வருடங்கள் விசேட தினங்களின்போதும் தரிசிக்கத் தவறியதில்லை.

வித்துவான் ஐயாவின் அறிவுரையின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன்.

“இல்லை என்பான் யாரெடா

என் அப்பனைத் தில்லையிலே பாரெடா”

என்ற சுத்தானந்த பாரதியாரின் கீர்த்தனையையும் உளமார உணர்ந்து உய்ந்தேன்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் - திருவேட்களம் என்ற பாடல்பெற்ற திருத்தலத்தையும் உள்ளடக்கி நிமிர்ந்து நிற்கிறது.

பேராசிரியர்களும், விரிவுரையாளர்களும் பல்கலைக்கழகத்தைச் சுற்றியே வாழ்ந்தார்கள்.

துணைவேந்தருக்குத் தனியான ஒரு மாளிகை உண்டு.

மாணவ, மாணவிகளுக்கான விடுதிகள், உணவகங்கள், வட்டவடிவான படகோட்டும் வாய்க்கால் (Boating Cannal) இத்தியாதி வசதிகளுடன் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவிய மகாகனம் இராசா சேர் அண்ணாமலைச் செட்டியாரைக் கல்வி உலகம் வாழ்த்தாமல் இருக்கமுடியாதுதானே.

இரு ஆண்டுகள் காலம் போவதே தெரியாது ஓடின.

பேராசிரியர்கள் தே.போ.மீ., A.C. செட்டியார், ஒளவை

துரைசாமியார், சு.ப. மாணிக்கம் (பின் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர்), வித்துவான் சோமசுந்தரன், திரு. சண்முகம்பிள்ளை (பின் மொழியியற் பேராசிரியர்) என்போரிடம் தமிழும், பேராசிரியர் துரைசாமி ஐயர், கலாநிதி மெனன் என்போரிடம் ஆங்கிலமும், பேராசிரியர் சத்தியநாதஐயரிடம் வரலாறும், பேராசிரியர் R.N. புதுவால் அவர்களிடம் பொருளியலும் கற்கும் வாய்ப்பும் பெற்றேன்.

சம்பந்தப் பெருமானின் பிறப்பிடமாம் சீர்காழியில் தோணியப்பனையும், வைத்தீஸ்வரன் கோயில், நந்தனார் திருவவதாரம் செய்த திருப்புன்கூரையும் அடிக்கடி தரிசிக்கும் வாய்ப்பு வாழ்வாங்கு வாழவைத்த வாய்ப்பே.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின், சிறப்பாகத் தென்னிந்திய மாநிலங்களிலிருந்து பல்வேறு மொழி பேசும் ஆண்களும் பெண்களும் அங்கு பயின்றார்கள்.

இங்கு என்னைப் பிரமிக்கவைத்தது அவர்களின் மொழிப்பற்றே.

மலையாளிகள், தெலுங்கர், கன்னடத்தார், தமிழர் ஒருங்கே ஆங்கிலத்தில் உரையாடிக்கொண்டிருப்போம். புதிதாக ஒரு மலையாளி வந்தார். “எந்தோ வர்த்தமானம்? ஊணுகழிஞ்சோ” என்று தொடங்கிவிடுவான் மலையாளி.

தங்கள் மொழி புரியாதவர்கள் மத்தியில் பொது மொழியில் பேசுவதுதான் நாகரிகம் என்ற எண்ணமே மறந்துபோய் விடும்.

இந்த மொழிப்பற்று என்னை மிகவும் ஈர்த்தது.

என்னை மிகவும் நோகவைத்ததும் ஒன்று உண்டு.

இயற்கை அன்னை எத்தனை வஞ்சனை உடையவள்!

செழுமையும், அழகும், உடல் வலிமையும் ஒருங்கே பிறருக்குத்தந்து, தமிழ் இனத்தை வாடல்களாகவும், உடல் வளத்தால் நொய்ந்தவர்களாகவும் ஆக்கிய இயற்கை அன்னையைச்

சபிக்க வேண்டும்போல் இருந்தது.

“சேரநன் நாட்டினம் பெண்களுடன்
சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்து
தோணிகள் ஓட்டி வருவோம்”

என்று பாரதியே சொல்லிப்போனது எரிச்சலாக இருந்தது.

இலங்கை மாணவ மாணவிகள் கணிசமான தொகையினர் அங்கு கல்விபெற்ற காலம். பெரும்பகுதியினர் இசைக்கல்லூரியில் பயின்றுகொண்டிருந்தனர்.

இலங்கை மாணவர் சங்கம் (Ceylon Students' Union) பேராசிரியர் A.C. செட்டியார் பொறுப்பில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இக்காலகட்டத்தில்தான் வித்துவான் ஆறுமுகம், வித்துவான் கணபதிப்பிள்ளை, வித்துவான் வேலன், வித்துவான் வடிவேல், இன்னும் சிலர் - அங்கு தமிழ் பயின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

இசைக்கல்லூரியில் சங்கீத பூசணம் இராசலிங்கம் கனகசுந்தரம், குமாரசாமி, ஆறுமுகம், கோவிந்தராசன் என்போரும், பெண்களில் பொன்னம்மைதேவி, இராசாத்தி, மனோரஞ்சிதம் என நீண்ட வரிசையினரும் (மன்னிக்க வேண்டும், பலரின் திருப்பெயர்கள் நினைவில்லை) பயின்ற காலம்.

பெண்கள் எல்லோரும் வசதிபடைத்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆங்கிலக் கல்லூரிகளில் படித்தவர்கள். சரளமாக ஆங்கிலம் பேசக்கூடியவர்கள்.

ஆக, இலங்கை மாணவ சங்கத்தின் செயற்பாடுகள் யாவும் ஆங்கிலத்திலேயே நடைபெற்றன.

ஆங்கில மொழியை ஓர் அளவு புரிந்துகொண்டாலும், பேசும் திறன், பயத் தாலோ கணிசமானவர்களுக்கு இருந்திருக்கவில்லை. இந்த நிலையில் கூட்டங்களை ஆங்கிலத்தில் நடாத்துவது பொருத்தமா?

இந்த வினா எழுப்பப்பட்டபோது, உறுதுணையாக நின்றவர்கள் அமரர்கள் பரநிருபசிங்கம் B.Sc. (முன்னாள் அதிபர், பரமேஸ்வரக் கல்லூரி), -சிவசுப்பிரமணியம் B.A. (முன்னாள் ஆங்கிலப் போதனாசிரியர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்) ஆகியோர், சங்கக் கூட்டத்தை தமிழில்தான் நடத்த வேண்டும் என்று காரசாரமான பேச்சொன்றை நிகழ்த்தினேன்.

எதிர்வாதங்கள் சரமாரியாக எழுந்தன.

பிற சங்கங்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்தில்தானே நடக்கின்றன என்றார்கள். தலைமை தாங்கிய பேராசிரியரும் ஆங்கிலச்சார்புதான். அவர் நன்றாக ஆங்கிலம் பேசுவார். வாக்கெடுப்புக்கு விடலாமா என்று கேட்டார்.

“கூடாது - இங்கு தமிழ் தெரியாதவர்கள் யாரும் இல்லை. ஆனால் ஆங்கிலம் தெரியாதவர்கள் சிலர் உளர். அது தவறுமல்ல. வாக்கெடுப்புக்கு விட்டால் தமிழ் தோற்கும். தமிழ் அன்னை சிரிப்பாள். அதுவும் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில்-தலைவர் தன் தனி அதிகாரத்தைக்கொண்டு தீர்மானிக்கட்டும். வாக்குக்கு விடுவதானால் எனது பிரேரணையை நான் மீளப்பெற்றுக்கொள்கின்றேன்.”

இது என் பேச்சின் சாரம். வேடிக்கை - பேசியது ஆங்கிலத்தில் - ஆங்கிலம் பேசவராத தீவான் என்று சொல்லிவிட்டால்?

பேராசிரியர் A.C. செட்டியார் செந்தமிழில் பொழிந்தார். எனது வாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஆனால் உதைக்கவும் செய்தார்.

“தமிழுக்காக வாதிட்ட பிள்ளை அவர்களை மெச்சுகிறேன். ஆனால் அவர் பேசிய மொழி...”

ஒரே கைதட்டல் - தலை குனிந்தேன்.

முடிவு -

சபிக்க வேண்டும்போல் இருந்தது.

“சேரநன் நாட்டினம் பெண்களுடன்
சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்து
தோணிகள் ஓட்டி வருவோம்”

என்று பாரதியே சொல்லிப்போனது எரிச்சலாக இருந்தது.

இலங்கை மாணவ மாணவிகள் கணிசமான தொகையினர் அங்கு கல்விபெற்ற காலம். பெரும்பகுதியினர் இசைக்கல்லூரியில் பயின்றனாகொண்டிருந்தனர்.

இலங்கை மாணவர் சங்கம் (Ceylon Students' Union) பேராசிரியர் A.C. செட்டியார் பொறுப்பில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இக்காலகட்டத்தில்தான் வித்துவான் ஆறுமுகம், வித்துவான் கணபதிப்பிள்ளை, வித்துவான் வேலன், வித்துவான் வடிவேல், இன்னும் சிலர் - அங்கு தமிழ் பயின்றனாகொண்டிருந்தார்கள்.

இசைக்கல்லூரியில் சங்கீத பூசணம் இராசலிங்கம் கனகசுந்தரம், குமாரசாமி, ஆறுமுகம், கோவிந்தராசன் என்போரும், பெண்களில் பொன்னம்மைதேவி, இராசாத்தி, மனோரஞ்சிதம் என நீண்ட வரிசையினரும் (மன்னிக்க வேண்டும், பலரின் திருப்பெயர்கள் நினைவில்லை) பயின்ற காலம்.

பெண்கள் எல்லோரும் வசதிபடைத்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆங்கிலக் கல்லூரிகளில் படித்தவர்கள். சரளமாக ஆங்கிலம் பேசக்கூடியவர்கள்.

ஆக, இலங்கை மாணவ சங்கத்தின் செயற்பாடுகள் யாவும் ஆங்கிலத்திலேயே நடைபெற்றன.

ஆங்கில மொழியை ஓர் அளவு புரிந்துகொண்டாலும், பேசும் திறன், பயத் தாலோ கணிசமானவர்களுக்கு இருந்திருக்கவில்லை. இந்த நிலையில் கூட்டங்களை ஆங்கிலத்தில் நடாத்துவது பொருத்தமா?

இந்த வினா எழுப்பப்பட்டபோது, உறுதுணையாக நின்றவர்கள் அமரர்கள் பரநிருபசிங்கம் B.Sc. (முன்னாள் அதிபர், பரமேஸ்வரக் கல்லூரி), -சிவசுப்பிரமணியம் B.A. (முன்னாள் ஆங்கிலப் போதனாசிரியர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்) ஆகியோர், சங்கக் கூட்டத்தை தமிழில்தான் நடத்த வேண்டும் என்று காரசாரமான பேச்சொன்றை நிகழ்த்தினேன்.

எதிர்வாதங்கள் சரமாரியாக எழுந்தன.

பிற சங்கங்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்தில்தானே நடக்கின்றன என்றார்கள். தலைமை தாங்கிய பேராசிரியரும் ஆங்கிலச்சார்புதான். அவர் நன்றாக ஆங்கிலம் பேசுவார். வாக்கெடுப்புக்கு விடலாமா என்று கேட்டார்.

“கூடாது - இங்கு தமிழ் தெரியாதவர்கள் யாரும் இல்லை ஆனால் ஆங்கிலம் தெரியாதவர்கள் சிலர் உளர். அது தவறுமல்ல. வாக்கெடுப்புக்கு விட்டால் தமிழ் தோற்கும். தமிழ் அன்னை சிரிப்பாள். அதுவும் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில்-தலைவர் தன் தனி அதிகாரத்தைக்கொண்டு தீர்மானிக்கட்டும். வாக்குக்கு விடுவதானால் எனது பிரேரணையை நான் மீளப்பெற்றுக்கொள்கின்றேன்.”

இது என் பேச்சின் சாரம். வேடிக்கை - பேசியது ஆங்கிலத்தில் - ஆங்கிலம் பேசுவராத தீவான் என்று சொல்லிவிட்டால்?

பேராசிரியர் A.C. செட்டியார் செந்தமிழில் பொழிந்தார். எனது வாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஆனால் உதைக்கவும் செய்தார்.

“தமிழுக்காக வாதிட்ட பிள்ளை அவர்களை மெச்சுகிறேன். ஆனால் அவர் பேசிய மொழி...?”

ஒரே கைதட்டல் - தலை குனிந்தேன்.

முடிவு -

பேராசிரியரின் தீர்ப்பு, “சங்கத்தின் செயற்பாடுகள் இன்று தொடக்கம் தமிழில் நடக்கும்” என்றார்.

வெற்றிதான்.

நண்பர்கள் \Coffee House"-ல் நல்ல விருந்து வைத்தார்கள். ஆனால் பெருந் தண்டனை!

அடுத்த ஆண்டு பாவியேன் ஏகமனதாகச் செயலாளராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டேன். துணைச்செயலராக நானே செல்வி பொன்னம்மைதேவியை முன்மொழிந்தேன். தலைவராக செல்வி பொ. காயத்திரிதேவி (முன்னாள் அதிபர் இராமநாதன் கல்லூரி) தெரிவுசெய்யப்பட்டார்.

காயத்திரிதேவி உறவினர், பொன்னம்மைதேவி, என் தந்தையாரின் நண்பர் திக்கம் செல்லையா அவர்களின் மகள்.

சமூகமான செயற்பாடுகள். நாவலர் பெருமானின் திருவுருவப் படத்தை தமிழ்த்துறையில் திரைநீக்கம் செய்ய ஒழுங்கு செய்தோம்.

இலங்கையின் சுதந்திர தினத்தை கோலாகலமாக சாஸ்திரி மண்டபத்தில் (Convocation Hall) துணைவேந்தர் பேராசிரியர் இரத்தினசுவாமி தலைமையில் சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரி அதிபர் Rev.Dr. Boyed ஐ பிரதம விருந்தினராகக் கொண்டு கொண்டாடினோம்.

சென்னைக்கு இடம் பெயர அடிக்கல்:-
இடைநிலைத் தேர்வு எழுதிவிட்டு மூன்றுமாத விடுமுறையைக் கழித்துக் கொண்டிருந்த காலம்.

அமரர் அமரசிங்கம் செல்லையா (அதிபர் நல்லூர் ஆசிரியகலாசாலை) தந்தையாரின் உறவினர் வீடு - வந்தார். இவர் சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரிப்பட்டதாரி.

“மகன் என்ன செய்யப்போகிறார்?” என்ற கேள்வி பிறந்தது.

என் விருப்பமாகிய தமிழ் Hons செய்யும் திட்டத்தைத் தந்தையார் கூறினார்.

என் கல்விக்கு நீர் பாய்ச்சிய நல் மாமியாரும் மாமனாரும் உரையாடலில் பங்கு கொண்டார்கள்.

“வைத்தியர், தமிழ் நீங்களும் தம்பிக்குப் படிப்பிக்கலாம் முதல் இவர் சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரியில் சேர்ந்து ஆங்கிலத்தை ஆங்கிலேயரிடமே படிக்கட்டும். கிறித்தவப் பாடசாலை என்று நினைக்காதீர்கள் அங்கு பிராமணர்தான் அதிகம் படிக்கிறார்கள் - படிப்பிக்கிறார்கள்” என்றார்.

முடிவு என்னிடம் விடப்படவில்லை.

சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரிக்குப் போகவேண்டும் என்ற தீர்மானம் என்மீது திணிக்கப்பட்டது.

1948 மே மாதம் - திகதி நினைவில் இல்லை - இடைநிலைத் தேர்வின் பெறுபேறுடன் நண்பர் பரநிருபசிங்கம் வீடு வந்தார். முதற்பிரிவில் சித்தி கிடைத்திருந்தது.

10 ரூபாவுடன் நண்பரோடு பட்டினம் வந்து இரண்டு படங்களும் பார்த்து, சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரி பழைய மாணவனும், அண்ணாமலையில் ஆங்கில விரிவுரையாளருமாக இருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு, கிறித்தவக் கல்லூரியில் இடம் எடுத்துத் தரும்படி வேண்டுகோள் விடுத்து, உரிய படிவங்களையும் எடுத்தனுப்புமாறு கடிதமும் வரைந்து வீடு திரும்பினேன்.

அன்று 10 ரூபாய்க்கிருந்த சக்தியை (Purchasing Power) நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

நடக்கவேண்டியன துரிதமாகவே நடந்தன.

சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி அநுமதியும் கிடைத்துவிட்டது.

நண்பர் சிவசுப்பிரமணியமும் (திருகோணமலை) நானும் சிதம்பரம் சென்றோம். அங்கு மற்றைய நண்பர்கள் பரநிருபசிங்கம், வாமதேவன், திருவாதவூரன், மட்டுவில் மனோகரன், உடன் பயின்ற சகோதரிகள் கூடினோம். சகோதரிகள் எல்லோரும் அண்ணாமலையிலேயே பட்டப்படிப்பைத் தொடர்வதென்று தீர்மானித்து விட்டார்கள். பெறவேண்டிய ஆவணங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு நடராசப்பெருமானிடம் விடைபெற்று நண்பர் சிவசுப்பிரமணியத்துடன் சென்னைக்குப் புறப்பட்டேன்.

எனக்கு மட்டும் Heber Hall விடுதி கிடைத்தது தெய்வகடாட்சம்தான்.

தாவரப் பசுனியாகிய நான் விடுதி வசதி கிடைத்திருக்காவிட்டால் சிரமப்பட்டிருப்பேன்.

புதுமாணவர்களை வரவேற்கும் கிருத்தியங்கள் ஒரு வாரகாலத்திலேயே முடிந்துவிடும். அதுவும் Hall ரீதியாகவே நடத்தப்பட்டன.

முரண்டுபிடிக்காமல், சாந்தமாக எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொண்டால் சிக்கல் கிடையாது. கொஞ்சம் திமிர் காட்டினால் Ponding நடக்கும் அது கொஞ்சம் அசிங்கம்தான்.

Pond-ல் வாழ்ந்த மீன்களின் சினத்துக்கும், நீரில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள..... இத்தியாதி திரவியங்களின் சங்கமத்திற்கும் ஆளாக வேண்டும்.

கிறித்தவக் கல்லூரியில் என்னை இலங்கையன் என்று நம்பப் பலர் தயங்கினர்.

தேசிய கதர் உடை - 1947இல் மேல்நாட்டு உடையையும் வெளிநாட்டுத் துணிகளையும் நிராகரிக்க வேண்டிய தேவை. இளைஞர் காங்கிரசில் அங்கம்வகிப்பதற்காக ஏற்பட்டது.

பொதுவாக இந்திய மாணவர்கள் எல்லோருடனும் சரளமாகப் பழகிக் கொண்டவிதம் - இது என் ஆசிரியர்பிரான் K.S.S. கூறியனுப்பிய அறிவுரை - தேவையோடு சுருக்கமாகப் பேசும் போக்கு, எனக்குக் கேடயமாக அமைந்தது.

அதிபர் Pev.Dr. Bouyed அவர்களின் அபார நினைவாற்றலை ஆசிரியர் ஏ. இராமகிருஷ்ணன் விதந்து பேசியதைக் கேட்டிருக்கிறேன்.

முதன்முதல் அதிபரை அவர் பணிமனையில் சந்தித்தபோது, "You were the energetic Secretary of the Ceylon Studens Union at Annamalai University, am I right?" என்றார் - வியந்தேன்.

"Yes Sir, Thank you" என்றேன். என் பெயரை ஆவணங்களில் பார்த்து இருதரம் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டார்.

அன்று தொடக்கம், 60களின் பிற்பகுதியில் Dr. Boyed ஓய்வுபெற்று இங்கிலாந்து திரும்பும்போது, யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தார். யாழ். மத்தியகல்லூரியில் தன் பழைய மாணவர்களைச் சந்தித்தார்.

ஆசிரியர் ஏ. இராமகிருஷ்ணன் அறிமுகம் செய்யுமுன்பே என் பெயரைக் கூறி, "What happened to you?" என்று கேட்டார். என் கண்கள் பனித்தன. திரு. இராமகிருஷ்ணன் விளக்கம் கொடுத்தார். முகத்தில் இரக்கம் தோன்ற, கைதந்து, "Cheer up young man" என்றார்.

ஏறத்தாழ 1500 மாணவ மாணவிகள் - "Girls only in the Degree classes" பயின்றபோதும் ஒவ்வொருவரையும் பெயர்சுட்டி அழைத்த பேராற்றல் அவர் ஒருவரிடமே அமைந்திருந்தது.

பட்டமளிப்புவிழாவில் எல்லோரும் பாராட்டும் அதிபர் Dr. A.J. Boyed தான்.

எனது காலத்தில் சென்னை பல்கலைக்கழகத்தோடு இணைந்திருந்த கல்லூரிகள் அறுபதுக்கு மேல்

பட்டம் பெறக் கூடியிருப்பவர் தொகை சில ஆயிரங்கள், ஒவ்வொரு கல்லூரி அதிபர்களும் கையில் நீண்ட பட்டியல் ஒன்றுடன் அமர்ந்திருப்பார்கள்.

தங்கள் தங்கள் கல்லூரி மாணவர்களின் பெயர்களை பட்டியலின் துணைகொண்டே அழைப்பார்கள்.

Dr. Boyed இன் கையிலும் பட்டியல் இருக்கும். ஆனால் அதற்கு வேலை இருக்காது. மாணவர்களைப் பார்த்து அவர்கள் முதல் எழுத்துடன் பெயர்சொல்லி அழைப்பார்.

ஓர் ஆசிரியனின் மாண்பில் 'அ' இதுதான் என்று அன்றே முடிவு செய்தேன்.

அதிபர் Dr. Boyed, பேராசிரியர் Mackphill இருவரது ஆங்கில விரிவுரைகள் அபாரமானவை. Dr. Boyed இன் விரிவுரைகளின்போது சிரித்துச் சிரித்து வயிறு நோ எடுக்கும்.

Mackphill, Shakespere இன் மறுபிறப்பு என்பது என் நம்பிக்கை. பேராசிரியர் சீத்தாராமனின் பொருளியல் விரிவுரைகள் மேடையில் ஏறும்போது ஆரம்பித்து இறங்கி விறாந்தையில் நடக்கும்போதும் தொடர்ந்து நிற்கும்.

பேராசிரியர் சந்திரன் தேவநேசனும், பேராசிரியர் ஆலாலசுந்தரனாரும் என் உள்ளங் கவர்ந்த பேராசான்கள்.

சந்திரன் தேவநேசன் திருமணத்தால் இலங்கையுடன் தொடர்புடையவர். பிற்காலத்தில் அதிபராகவும், டெல்கியில் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றின் துணைவேந்தராகவும் பணிபுரிந்தவர். நல்ல கிறிஸ்தவர் பொதுவுடமைச் சித்தாந்தத்தை மதித்தவர். அவரின் அரசியல் விஞ்ஞான விரிவுரைகள் சுவைமிக்கவை.

மாறுபட்ட வாதங்களையும் கருத்துக்களையும்

கண்ணியமாகக் கேட்பார் மறுப்பார்.

ஒரு விரிவுரையின்போது காந்தியடிகளின் 'இராமராச்சியம்' பற்றிய கருத்துப் பரிமாறலின்போது, அவரின் கருத்தை விமர்சிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

“சுந்தே கடந்தான் இரப்போர் கடல்”

“காய்ந்தே கடந்தான் கடப்போர் கடல்”

“சுவாரில்லை இரப்போர் இன்மையால்”

“கற்றோர் என்றில்லை, எல்லோரும் கற்றவர்கள் ஆகையால்”

என்ற கம்பன் கருத்துக்களைக்கூறி, அப்படிப்பட்ட ஒரு அரசைத்தான் காந்தியடிகள் 'இராமராச்சியம்' என்கிறார் என்றேன்.

பேராசிரியர் சந்திரன், 'அவை எல்லாம் புலவனின் கற்பனை' என்றார்.

விவாதம் நீள, ஒரு போடுபோட்டார். பிள்ளை உனது பெயரில் 'இராமன்' ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதால் நீ வாதிடத்தானே செய்வாய் என்றார்.

வகுப்பு கலகலத்தது.

முடிவில் ஒன்று சொல்லி அமர்ந்தேன். எல்லாம் ஆங்கிலத்தில்தான்.

“Sir you have used the but end of the pistol”

பக்கத்தே இருந்த நண்பர் சிவசுப்பிரமணியம் என்னை வன்மையாகக் கண்டித்தார். எனக்கும் பயம் ஏற்பட்டது.

சந்திரன் பேராசிரியர், கலைத்துறைத் தலைவர். அன்று மாலை பேராசிரியர் சந்திரன் வீட்டுக்கு விரைந்தேன்.

வரவேற்றார்.

'I am sorry Sir" என்றேன்.

"What for?" என்றார். விரிவுரையின்போது நடந்ததை நினைவுபட்டேன்.

அந்த நேரம் திருமதி சந்திரன் கோப்பியுடன் வந்தார்.

ஒரு சிங்களப் பெண்மணி.

அக்காலத்தில் கிறித்தவ கல்லூரியில் பயின்ற இலங்கை மாணவர்களின் வளர்ப்புத் தாய்.

"எனக்கும் பிள்ளைக்கும் இன்று வகுப்பில் சண்டை" என்று தொடங்கி, எல்லாவற்றையும் தன் மனைவியாருக்குச் சொன்னார்.

"கோப்பி ஆறுது" என்றார் திருமதி சந்திரன்.

கோப்பியை அருந்தினேன்.

உரையாடல் முழுதும் ஆங்கிலத்தில் தான். திருமதி சந்திரனுக்கு தமிழ் அதிகம் தெரியாது.

பேராசிரியர் சொன்னார்: "நான் இந்த விதமான சிந்தனைகளை வரவேற்பவன். நாங்கள் சொல்வதை எல்லாம் வேதவாக்காக - Gospel Truths - ஏற்க வேண்டுமா? நீங்களும் சிந்திக்க வேண்டும். சொல்ல வேண்டும்" என்ற கருத்துப்பட அழகான Cambridge ஆங்கிலத்தில் பேசி என்னை ரட்சித்தார்.

'I welcome and very much appreciate such discussions. Nothing to worry."

இந்தப் பேராசிரியர் சந்திரன் தான் அமரர் V. பொன்னம்பலத்தை உருவாக்கி எமக்களித்த மாமனிதன். இவரிடமும் படித்தேன் என்ற நினைப்பு என்னை இளமையாக்குகிறது.

எனக்கு ஏதாவது தமிழ்தெரிகிறதென்றால் அது என் பேராசிரியர் பூ ஆலாலசுந்தரனார் இட்ட பிச்சை.

செட்டியார் என்றே எல்லோராலும் செல்லமாக அழைக்கப்பட்டவர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சுவாமி விபுலானந்தரின் மாணவர். அரசன் சண்முகனாரிடம் திருக்குறள் கேட்டவர்.

சிறந்த சிவபக்தர் சிவபூசைக்காரன். தில்லை நடராசர் அபிஷேகங்களில் ஒன்றுகூடத் தவறாமல் தரிசனம் செய்தவர்.

இம்மியும் குறையாத ஆங்கில பாணியில் உடை அணிந்தவர். ஆனால் நெற்றியில் வெண்ணீரும் சாந்தும் குங்குமமும் பிரகாசிக்கும்.

அப்போதைய பாடத்திட்டம் அப்படி ஒன்றும் பெரிதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இலக்கியங்கள் ஏதோ அறிமுகம் செய்வதுபோலவே அமைந்திருந்தன என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் அறிமுகம், செட்டியார் மட்டில் அறிமுகம் என்று இருந்ததில்லை.

சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு காதை - பாடம்.

மூன்று நான்கு விரிவுரைகளில் (4மணிநேரம்) சிலப்பதிகாரத்தை ஒரு பருந்துக்காட்சியாகக் காட்டி, எத்தனை உயரம் பறந்தாலும் இரைகண்டபோது குறிவைத்துத் தாழ்ப்பறந்து இரை கொள்ளும் பருந்தாவார்.

அந்த நூலை முழுமையாகப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையை எழுப்பிவிடுவார்.

மாலை நேரங்களில் செட்டியார் கபாலிஸ்வரர் கோயில் போகாத நாட்களில் தாம்பரம் தெருவீதியில் உலாவரும் போதெல்லாம் தேன் தமிழ் மாரி சொரிந்து என்னை “நான்” ஆக்கிய

தெய்வம் செட்டியார் அவர்கள்.

நான் நோய்வாய்ப்பட்டதை இலங்கை மாணவர்கள் மூலம் அறிந்து, தெம்புதரும் திருமடல் வரைந்து, மணிவாசகரின் அடைக்கலப்பத்தை நானும் பாராயணம் செய்யும்படி பணித்தவர்.

“தில்லைக்கூத்தன் திருவருளால் நீ நடந்துவந்து என்னைக் காண்பாய்” என்று ஆசிதந்தவர்.

அப் டியே 1966ம் ஆண்டில் தென்னிந்திய யாத்திரையின்போதும், 1974ல் எனது தலைமகனைச் சென்னையில் கல்லூரி ஒன்றில் சேர்க்கப் போனபோதும் என் பேராசிரியரைத் தரிசித்தேன்.

பேராசிரியர் செட்டியாரின் விரிவுரைகளில் பிரச்சினை எதுவும் எழுவதில்லை. அத்தனை நாகுக்காக நடந்து கொள்வார். மாற்றுக் கருத்தாளர் தி.மு.க. பலர் வகுப்பில் இருந்தார்கள்.

என் பெருமதிப்புக்குரிய தமிழ் விரிவுரையாளர் கோபால் ஐயரிடமும் கற்றேன். அவர் ஒரு சுவாரஸ்யமான பேர்வழி எங்கள் வகுப்பில் ஆறு பெண்மணிகள். ஒருவர் மட்டுமே இலங்கையர்.

பெண்களில் இருவர் வகுப்புக்கு வரவில்லை என்று தெரிந்தால் மற்ற நால்வரும் ‘கட்’ அடித்துவிடுவார்கள்.

அப்படிப்பட்ட நாட்களில்தான் ஐயர் அவர்களின் விரிவுரைகள் களைகட்டும். பச்சை பச்சையாகச் சொல்வார்.

“இப்படித்தான் ‘சேர்’ புலவன் சொல்றான்” என்பார்.

கண்ணாயிரம், இராமமூர்த்தி இருவரும் பல்கலைக்கழக கிறிக்கற் அணியில் உறுப்பினர். கல்லூரியில் இவர்களுக்குத் தனி மதிப்புண்டு.

ஐயரின் வகுப்பில் இவர்கள் இருவரும் செய்த ‘அட்டகாசம்’ கொஞ்சமல்ல.

ஐயரை முறுக்கிவிட்டுக் கூத்தாட்டுவார்கள்.

ஒருநாள் கண்ணாயிரத்தின் தொல்லை தாங்கமுடியாமல் ஐயர் அவர்கள்,

“கண்ணாயிரம் உன் பெயரே பிற்காலத்தில் உன்னை வழிப்படுத்த வேண்டும் என்று கருதித்தான் உன் Father இந்தப் பெயர் சூட்டினாரப்பா” என்றாரே! வகுப்பு ‘கொல்’ என்று அடங்கச்சில நிமிடங்கள் ஆயின.

கண்ணாயிரம் பூனைபோல வகுப்பைவிட்டு நழுவினே விட்டார்.

ஒரு விரிவுரையில், வாய்ப்பான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது ஐயர் அவர்கள் இலங்கைப் பெண்களில் ‘நொட்டை’ வாசித்தார்.

“தமிழ் நாட்டுப் பெண்கள் சாமி கும்பிடும்போது கூடத் தலைமேல் கைவைத்துக் கும்பிடு போட மாட்டார்கள். இலங்கைப் பெண்கள் தலைமேல் கைவைத்துக் கும்பிடு போடுவார்கள்” என்றார்.

எனக்கு நாட்டுப்பற்று இருக்கோ? இல்லையோ? அன்று இருந்துவிட்டது.

“Sir ஒரு ஐயம்!”

“பிள்ளைக்கு ஐயமா? தெளிவிக்கலாம்” என்றார்.

‘Sir, திருவாலவாயில் சம்பந்தப்பெருமானுக்கு, பாண்டிமாதேவியாரை அறிமுகம்செய்து வைத்தபோது, முதல் அமைச்சர் குலச்சிறையார்.

“கருங்குழற்கற்றை மேற்குவிகைத்தளிருடையார் பருங்கை யானைவாழ் வளவர்கோன் பாவையார்”

என்று அறிமுகம் செய்ததாகச் சேக்கிழார் சொல்கிறார்.

மங்கையற்கரசியாரும் சிலோன் பெண்ணா Sir?” என்றேன்.

“பிள்ளைவாள்! நான் என் கூற்றை வாபஸ் பெறுகின்றேன்”
என்றார் ஐயர் அவர்கள்.

என்னே அப்பெருமகனார் பெருமை!

அன்று தொடக்கம் ஐயர் அவர்கள் விரிவுரையாளராக
அல்ல. ஒரு தெய்வமாக என் உள்ளத்தில் பிரதிஷ்டையானார்.

எத்தனை இனிப்பான நிகழ்ச்சிகள் என் ஆசிரியப்
பெருந்தகைகளின் நல்லாசியினால் வரலாறு படைக்கும் வாய்ப்பும்
கிடைத்தது.

1949இல் Heber பாராளுமன்றத் தலைவராக நான்கு
ஆண்டுகள் கிறித்தவக் கல்லூரியில் Physics Special செய்து
கொண்டிருந்த இந்திய நண்பர் தகடின் என்பவருடன் போட்டியிட்டு
153 வாக்குகளால் வெற்றியீட்டித் தலைவரான மாணவத்தலைவரான
- முதல் இலங்கை மாணவன் என்ற பெருமைக்குரியவன் ஆனேன்.

அக்காலத்தில் அங்கு பயின்ற அரியரெத்தினம் அண்ணன்
- முன்னாள் அதிபர் யா.மத்திய கல்லூரி தான் இலங்கை
மாணவர்களின் Senior.

இவரிடம் புத்திமதி கேட்டேன். மலையாள நண்பர்கள்
பெரிதும் துணைநின்றார்கள். அரியரெத்தினம் அண்ணன்
சொன்னார்:

“சிவா, நீ தோற்றாலும் வெற்றிதான், என் வாழ்த்துக்கள்”
என்றார்.

மாணவத் தலைவனாகவும், தமிழ் மன்றப் பேச்சாளனாகவும்
செயற்படக்கூடிய வாய்ப்பு, பல கல்விமான்களைச் சந்திக்கக்கூடிய
பாக்கியத்தை அளித்தது.

பேராசிரியர் R. P. சேதுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் மு.வ.
போன்றோரின் தலைமையில் லொயலாக் கல்லூரி, பச்சையப்பன்
கல்லூரியிலும் சொற்போர்களில் எனது கல்லூரியின் சார்பில்

கலந்து கொண்டேன்.

லொயலாவில் -

சொற்போரில் கலந்து கொள்வதற்காக, பச்சையப்பன் கல்லூரியில் இருந்து ஒருவரும் (பெயர் நினைவில் இல்லை) இராசதானிக் கல்லூரியில் இருந்து அரங்கநாயகியும், (பின்னாளில் சட்டமன்ற உறுப்பினராகவும் சமூக சேவையாளராகவும் சிறந்த அட்வக்கேற்றாகவும் திகழ்ந்தவர்) கேட்போர் கூடம் நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தோம்.

நேர்கொண்ட பார்வை, அடிமேல் அடிவைத்து மெல்ல நடை, ஏலவே தரப்பட்ட எச்சரிக்கை.

லொயலா அதிபர் ஒரு ஜேர்மன் நாட்டுப் பாதிரியார். பொருளாதாரப் பேராசிரியர் அருட்தந்தை கலாநிதி செக்குவரா. கண்டிப்பின் பிரதிவிம்பம்.

விரிவுரை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

வகுப்பில் இருந்த ஒருவர் எங்களைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டார்.

எங்களையா பார்த்தான் பாவி -

'Children one minute!'

நாங்கள் ஒரு தப்பும் செய்யவில்லை. கல்லூரியின் அழைப்பின்பேரில்தான் போயிருந்தோம்.

இருந்தும்,

'Sudden Break போட்டு நின்றோம்.

திரும்பிப்பார்த்த மாணவன் அழைக்கப்பட்டான்.

எங்களை வலம்வந்து பார்க்கும்படி பணிக்கப்பட்டான்.

பணிப்புரை நிறைவேற்றப்பட்டது.

எங்களுக்கு நன்றி சொன்னார் அருட்தந்தை.

மூச்சைப்பிடித்துக் கொண்டு கேட்போர்கூடம் போனோம்.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் நடேசமுதலியார் வரவேற்றார். நடந்ததைச் சொன்னோம். “அவர்தான் அதிபர். 'Very very strict’ என்றார்.

இப்படியும் ஒரு கல்லூரியா? இது என்மனம் கேட்டுக்கொண்டது.

இரு ஆண்டுகள் தாம்பரத்தில் இரு மாதங்கள் போல் ஓடின. இந்துக் கல்லூரி விடுதியில் நலங்காமல் வாழ்ந்து படிக்காது காலம் போக்கியவர்களைப் பார்த்து K.S.S சொல்லுவார், “ஸ்நானம், போசனம், சயனம், என்னத்தையடா கண்டிர்கள்” என்று.

ஆனால் அன்று கிறித்தவக் கல்லூரியில் சொல்லப்பட்ட மூன்றுக்கும் குறைவிருந்ததில்லை.

Shower Bath, சுவையான இந்திய சைவ உணவு, வேண்டும்போது Extra எவ்வளவும் எடுக்கலாம்.

அடிக்கடி Special Dinners Hall Days, College functions, விருந்துகள்.

சயனமும் அப்படியே.

எப்போது வேண்டுமானாலும் நித்திரை போகலாம்.

தனி அறை. இப்படி

ஆனால் 80% விரிவுரை வரவு கட்டாயம்.

இதில் யாருக்கும் புறநடை கிடையாது.

தேர்வுக்கு விண்ணப்பிக்கும்போது ஒரு சோதனை.

சித்தி இல்லை. தேர்வு இல்லை. M.S.M. என்று கிண்டல் செய்வார்கள்.

1950 மார்ச் மாதம் தேர்வுக்குத் தோற்றினேன்.

இறுதிப் பேப்பர் எழுதிய அன்று மாலையே எக்மோரில் இருந்து Port Mail வண்டியில் பிறந்தமண் நோக்கிப் பயணமானேன்.

பாடங்கள் திருப்தியாகச் செய்தேன் என்ற நம்பிக்கை.

‘பெறுபேறுகள் வரட்டும்’, என்மனம்.

மீண்டும் என் அன்னையின் மடியில்

1950 ஏப்பிரல் மாத இறுதியில் யாழ்ப்பாணம் திரும்பினேன். அப்போது நோய்வாய்ப்பட்டுத் தேறிக்கொண்டிருந்த என் ஆசிரியர் பெருமானும் நெறியாளருமான K.S.S. அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு வீடு போகலாம் என்று நினைத்து கல்லூரிக்கருகாமையில் இருந்த அவர் உத்தியோக வாசஸ்தலத்துக்கு விரைந்தேன்.

ஆசிரியர்பிரான் தேறிவருவது கண்டு மகிழ்ந்தேன்.

உரையாடும்போது மகிழ்ச்சியான ஒரு செய்தியையும் சொன்னார்.

“நேற்றுமாலை குமாரர் வந்தார்”.

திரு. K.S.S. அவர்களும் அதிபர் A. குமாரசாமி அவர்களும் மிக நெருங்கிய நண்பர்கள். “குமாரர்” என்று K.S.S. அவர்களும் “மணியம்” என்று அதிபரும், ஒருவரை ஒருவர் அன்பாக அழைப்பது வழக்கம்.

திரு. K.S.S. அவர்கள் மிகுந்த ஆளுமை உடையவர் மாணவர்களின் ‘பயபக்தியை’ எப்படியோ தேடிக்கொண்டவர்.

ஒரு சந்தர்ப்பம்.

1943 என்று நினைக்கிறேன். கல்லூரிக்கு வருகை தந்திருந்தார் அன்றைய இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் துணைவேந்தர் Sir Ivor Jennings - ஆங்கிலேயர்.

அப்போதெல்லாம் குமாரசாமி மண்டபமோ வேறு பெரிய மண்டபங்களோ கல்லூரியில் இல்லை.

மேல்வகுப்பு மாணவர்கள் (S.S.C & H.S.C.) மட்டும் பிரார்த்தனை மண்டபத்தின் மேல் மாடியில் கூட்டப்பட்டோம். ஒரேசத்தம். அதிபர் வந்தார் கையைத் தட்டினார்.

'Be Quiet' என்று இருமுறை சொன்னார்.

அவரே Quiet ஆகித் திரும்பினார் புன்முறுவலோடு.

ஒருசில நிமிடங்களில் திரு. KS.S வந்தார்.

உத்தரியத்தை மடித்துத் தோள்மீது போட்டார்.

சொண்டைக் கடித்துக்கொண்டு கையைத் தட்டினார். நிசப்தம் மண்டபத்தில் ஆட்சி செய்தது.

Sir Ivor Jennings பேசினார். யாருக்கும் விளங்கியதாகத் தெரியவில்லை.

சத்தியமாக எனக்கு விளங்கவில்லை. இந்த வில்லங்கம் ஒரு சில மாதங்கள் சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரியிலும் எனக்கு இருந்தது.

ஆனால் மண்டபம் அமைதி காத்தது.

Sir Ivor Jennings, தனது பேச்சை யாழ். இந்து மாணவர்கள் மிக ரசித்தார்கள் என்று நினைத்திருக்கலாம்.

இது என் ஆசிரியர் K.S.S. இன் ஆளுமை.

“மே மாதம் 10ஆம் திகதி கல்லூரி இரண்டாம் தவணைக்காகத் திறக்கப்படும். P.S. குமாரசாமியையும், உன்னையும் Appoint செய்யலாம் என்று சொன்னார். எதற்கும் நீ போய் அவரை ஒருமுறை காண்” என்றார்.

“இப்பவே போகட்டா Sir?” என்று கேட்டேன்.

“வேண்டாம். பிரயாணக் களைப்புத் தெரிகிறது. வீட்டுக்குப்போய் ஆறிவாவன். அவர் இந்தப்பக்கம் வருவார். நான் சொல்கிறேன்” என்றார்.

வேலை கிடைத்துவிட்டது என்ற மகிழ்ச்சி, என்களைப்பைப் போக்கியது.

வீட்டில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

யாழ். இந்துவில் ஆசிரியப் பணிக்கு நிகர் அதுதான்.

மூன்று நாட்களின் பின் பட்டினம் வந்து P. S. குமாரசாமியையும் கூட்டிக் கொண்டு ஒரு சயிக் கிளில் செட்டித்தெருவுக்கு ‘யாத்திரை’சென்றேன்.

“வா, வா, மணியம் எல்லாம் சொன்னார். சோதினை எப்படி எழுதினாய்?” இது குமாரர்.

“நல்லா எழுதியிருக்கிறேன் Sir” இது நான்.

“அப்படித்தான் இவரும் சொல்கிறார்” என்றார். P.S. பக்கம் திரும்பி.

“மே 10-ல் இருவரும் வாருங்கள். நீ தமிழ் நீ வரலாறு. Time Table போட்டாச்சு.”

“Why don't you have a cup of tea?”

'Sir, We just had tea at Nallur. Thank you Sir.'

அப்போ நல்லூரில் நல்ல தேநீர்க் கடைகள்.

“பகோடா” தனித்தயாரிப்பு.

விடைபெற்றோம்.

வீடு திரும்பினேன்.

வீட்டில் எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சி-

யாழ். இந்து, வடக்கின் Royal அல்லவா?

1950 மே மாதம் 9-ம் திகதி கல்லூரிக்குச் சென்றேன்.

1950 கல்லூரி விடுதி மாணவர்களால் நிரம்பி இருந்த காலம் மூன்று கட்டிடங்களில் விடுதி மாணவர்கள் வசித்தார்கள். பிரதான விடுதி கல்லூரி வளாகத்தில் அமைந்திருந்தது. அருகே இருவீடுகள் வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்டிருந்தன.

இரண்டும் கல்லூரியின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரான பசுபதிச் செட்டியாரின் பேரர்கள் - சி. பசுபதிச் செட்டியாரினதும் சி. செ. சோமசுந்தரம் செட்டியாரினதுமாகும்.

சி.செ. சோமசுந்தரம் பிற்காலத்தில் வித்துவான் பட்டத்துடன் யாழ். இந்துவின் ஆசிரியனாகவும், என் உடன்பிறவாச் சகோதரனாகவும் உறவு பாராட்டி அருந்துணை செய்தவர். தற்போது சென்னையில் தன் மகன் நிரஞ்சன், நந்தகோபன் குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து வருகிறார்.

அதைச் செட்டியார் Boarding என அழைத்தார்கள்.

படுக்கைதான் அங்கு. காலை 5 மணிக்கு மாணவர்கள் நித்திரைவிட்டு எழுவார்கள். காலைப் படிப்புக்கு வேண்டிய

புத்தகங்கள், காலைக்களிப்புக்கு வேண்டிய உபகரணங்களுடன் பிரதான விடுதிக்குப் போய்விட வேண்டும்.

காலைக்கடன் முடித்துப் படிப்பு. இடையில் ஒரு பேணி கோப்பி குடிப்பார்கள்.

7:30க்குக் குளிப்பு, 8:30க்குச் சாப்பாடு. பின் காலையில் கொண்டுபோனவற்றுடன் செட்டியார் Boardingக்கு வந்து, வகுப்புக்குப் புறப்படுவார்கள்.

இந்த விடுதி என் பொறுப்பானது.

மாணவ முதல்வனாகவும், விடுதி மாணவனாகவும் இருந்து பெற்ற அனுபவம் உதவியது.

மாணவர்கள் வகுப்புகளுக்கு சிறிது பிந்தியே போக வேண்டியவர்களானார்கள். அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கருணை காட்டுங்கள் என்று எனது உடன் ஆசிரியர்களைக் கெஞ்சுவதும் எனது நாளாந்தக் கடமையாயிற்று.

மேமாதம் 11ஆம் திகதி அதிபர் பணிமனைக்கு வருமாறு பணிக்கப்பட்டேன்.

அங்கு முன்னாடியே நண்பர் P. S குமாரசாமி அமர்ந்திருந்தார்.

அதிபர் அறையில் இல்லை.

“எதுக்கோ, ஏனோ” என்று நாங்கள் இருவரும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அதிபர் அறையுள் நுழைந்தார்.

“கந்தையா மூன்று கோப்பி வாங்கிவா!”

எதிரில் மலையாளத்தான் கடை ஒன்று.

அப்போதெல்லாம் Canteen எதுவும் கிடையாது.

ஆங்கிலத்தில் அறிவுரைகள் வெளிவந்தன.

ஒருமணி நேரம் சென்றது.

இடையில் கோப்பியைக் குடிக்கும்படி பணிப்பு.

“வகுப்பறை நிர்வாகம்” பாட ஆயத்தம் - பாடக்குறிப்பு. வகுப்புக்குள் நுழையும்போது உங்களிலும் பார்க்க விவேகமான மாணவர்களும் அங்கு இருப்பார்கள் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது.”

எத்தனை, எத்தனை போதனைகள்.

வெளிவந்தபோது ஒரு Dip-in-Ed முடித்து வருவது போன்ற மனநிறைவு.

இதுவே ஆசிரிய வண்மை.

S.S.C., HSC வகுப்புகளில் தமிழும், தமிழ் இலக்கியமும் - 1950இல் தான் முதன் முதலாகத் தமிழ் இலக்கியம் S.S.C. வகுப்பில் ஒரு பாடமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஒரு S.S.C. வகுப்புக்கு ஆங்கிலமும், கீழ்வகுப்புக்களுக்கு தமிழ், ஆங்கிலம் குடியியல் சமயமும் கற்பிக்க நேரரசு வகுத்துத் தந்தார்கள்.

“உங்களிலும் பார்க்க விவேகமான மாணவர்கள் வகுப்பில் இருப்பார்கள்” என்ற அதிபர் A. குமாரசாமி அவர்களின் வாக்கு தேவவாக்கு என்பது தெரியலாயிற்று.

அதிவிவேகமும் அசுரவேகமும் கொண்ட மாணவமணிகளைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஒரு பெரும் பாக்கியம்.

அமரர்கள் பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதி, சோ.செ. F.A.O.வில் பணியாற்றிய கு. நாராயணசாமி C.C.S. போன்றோர் என்னைப் படிக்க வைத்தனர்.

கோ சேயும், நாராயணசாமியும் உறவினர் ஊரவர். ஆகவே என்னை அதிகம் கடாவித் துளைக்கவில்லை. என் மீதிருந்த இரக்கமாக இருந்திருக்கலாம்.

முந்தைநாள் வந்தவர்தானே பதம்பார்க்கலாம் என்ற குறும்புணர்வை வரவேற்றேன். ஆயுதபாணியாகவே வகுப்பறைக்குப் போனேன். அவர்களை இன்றும் என் நெஞ்சு வாழ்த்துகிறது.

வகுப்பறையில் பொறுமையும், சகிப்புத்தன்மையும் எந்தளவு தேவை என்பதை உணர்ந்ததோடு, என் பேராசிரியர்களோடு சொற்சிலம்பம் ஆடியபோது அப்பெருந்தகைகள் எத்தனை பெருந்தன்மையோடு என்னை மன்னித்திருப்பார்கள் என்பதையும் எண்ணிப்பார்த்தேன்.

கைலாசபதியும், சோ.செ.யும் இன்றிருந்தால்...?

தொடர்ந்தும் ஒருமாணவத் தொகுதி.

பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை, சுந்தரம்டிவகலால் - அப்போது தேவதாசன், க. சண்முகநாதன், து. வயித்திலிங்கம், க. குணராசா, இராசகோபால் வகுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆய்வரங்குகளாகவே நடந்தன. இவர்கள் என்னிடம் படித்தார்களா? நான் அவர்களிடம் படித்தேனா? ஆம் பின்னையதுதான் உண்மை.

யாழ். இந்துக் கல்லூரியை ஒரு பல்கலைக்கழகம் என்று கூறுவார் முன்னைநாள் அதிபர் அமரர் N. சபாரெத்தினம்.

ஒருமுறை கல்வி அதிகாரி ஒருவர் கல்லூரியிலிருந்து தங்கள் பணிமனையில் நடாத்தப்பட்ட வாணிவிழாவில் பேச ஒருவரை அழைத்துப்போக வந்தார்.

அதிபர் N. சபாரெத்தினம் சொன்னார், “சிவராமலிங்கம் கந்தரோடைக்குப் போய்விட்டார், தேவன் யாழ்.மத்திய கல்லூரிக்குப் போய்விட்டார்” சொக்கன் இந்துமகளிர் கல்லூரியில் பேசுகிறார் என்ன செய்யலாம்?”

“மூன்று ரீச்சேர்ஸ் வெளியில்...” கேட்டவர் கல்வி அதிகாரி.

(C.E.O.) தொனி அதிபருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

காரசாரமான ஆங்கிலத்தில் பதில் சொன்னாராம்.

“இது ஒரு பல்கலைக்கழகம். தமிழ் டிப்பாட்மென் தனக்கான ஒழுங்கைத் தானே செய்துகொள்ளும். இன்று வாணி

பூசை. வகுப்பறைப் படிப்பித்தல் இல்லை” என்றாராம்.

“சரிசரி ஒருவரை எங்கள் டிப்பாட்மென்டுக்கு அனுப்பி வையுங்கள்” என்று சொல்லிப் போனாராம்.

இந்த நிகழ்ச்சியை நான் ஏன் எழுதுகிறேன் என்றால், எங்கள் அதிபர்கள் எங்கள் கல்வியியற் செயற்பாட்டில் பூரண சுதந்திரம் தந்திருந்தார்கள் என்பதை நினைவு கூரவே.

இச்சுதந்திரம் மாலை 6 மணிவரை வெளிக்களச் செயற்பாட்டு மேம்பாட்டிற்கு மிகவும் துணை நின்றது.

கல்லூரி விடுதி மாணவர்கள் மனமுவந்து தந்த பங்களிப்பு பெரிதும் பயன்பட்டது. அப்போது விடுதிமாணவனாக இருந்த யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் இன்றைய துணைவேந்தர் பேராசிரியர் பொன் பாலசுந்தரம்பிள்ளை, குமாரசாமி மண்டபத்தின் Flat போடும்போது மாணவர் படைக்குத் தலைமைதாங்கி வடையைக் கடித்துக்கொண்டு Concrete சுமந்தது பசுமையான நினைவு.

கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கும் உயர்வுக்கும் விடுதி மாணவர்கள்தான் பெரும்பங்கு தந்தவர்கள்.

ஏதாவது தவறு நடந்துவிட்டால் அதிபர் A.C. “எல்லாம் உங்கடை பையன்கள் தான்” என்று சொல்லி விட்டால் விடுதி அதிபர் K.S.S. உருத்திரமூர்த்தியாக மாறுவதையும், பின் அதிபர் A.C. சமாதானம் செய்ததையும் கண்டு ரசித்திருக்கிறேன்.

நான் கண்ட அதிபர்களின் ஆளுமை, அறிவின் ஆழம், ஆட்சித்திறன் பற்றிய எனது கட்டுரை ஒன்று கல்லூரியின் நூற்றாண்டு மலரில் காணலாம். எனது ஆசிரிய சேவைக்குப் பலவற்றால் உதவிய ஆசான்களைப் பற்றி நினைந்து மகிழ்வது கடமையன்றோ?

அமரர் சிவத்திரு மு. மயில்வாகனம் என் ஆசிரியனாய், சமயத்துறையில் என் வழிகாட்டியாய் அமைந்தவர். அன்று கல்லூரியிலும் சரி, சைவ பரிபாலன சபையிலும்சரி, ஆசிரியர் மு.மு. அவர்களே எல்லாம்.

குன்றக்குடி அடிகளாரை கல்லூரிக்கு அழைத்ததினால் மனம் மாறுபட்ட என் ஆசிரியர் ஒரு ஆகமப்பற்றாளன். ஓய்வு பெறும்போது, கல்லூரிச் சஞ்சிகையாகிய இந்து இளைஞனில் நான் எழுதிய கட்டுரை கண்டு என்னை ஆசீர்வதித்தவர்.

வித்துவான் க. கார்த்திகேசு, திரு. மு. கார்த்திகேசு, திரு. கணேசரெத்தினம், திரு V. மகாதேவா என்போர் மூத்த அண்ணன்மார்களாக நின்று ஆலோசனை தந்து உதவியவர்கள். திரு. வை ஏரம்பமூர்த்தி தோழன் நிலை நின்று உதவியவர்.

என் தம்பிகளாய் நின்று தோள்தந்த பட்டியல் மிக நீளமானது.

திரு. இ. மகாதேவன் (தேவன்) ஒரு தனி மனிதன்.

தேவனின் நட்சத்திரமும் எனது நட்சத்திரமும் ஒன்றுதான். அவர் பிறந்த மாதம் புரட்டாதி. நான் பிறந்த மாதமும் புரட்டாதிதான்.

பல வழிகளில் நாங்கள் ஒத்துப் போனோம். முரண்பட்ட நெரங்களும் இருக்கவே செய்தன. ஆனால் நட்புக்குத்தடை ஏற்பட்டதில்லை.

தன் கருத்தை மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களா என்று அலட்டிக் கொள்வது தேவனிடம் கண்டதில்லை. கவர்ச்சிகரமான பேச்சாளர், எழுத்தாளர், அறிவிப்பாளராய் தனி முத்திரை பொறித்தவர். அவரின் ஆங்கில, தமிழ் மொழிவளம் அலாதியானது.

நண்பர் க. சொக்கலிங்கம் - சொக்கன் - பேரறிஞன், எழுத்தாளன், கவிஞன், பேராசான், உழைப்பால் உயர்ந்த உத்தமன்.

எனக்குத் தெரிந்த தமிழின் பத்து மடங்கு இவருடையது. இருந்தும் அடக்கமுடையவர். இந்தப் பெலவீனத்தைப் பயன்படுத்தியும், தமிழ்த்துறைப் பொறுப்பாளன் என்ற 'பூச்சாண்டி'

காட்டி நான் இவரிடம் நல்ல வேலை வாங்கினேன்.

இன்றும் என் உடல்உள நலத்தில் கரிசனையுடன் வாழும் ஒரு தமிழ் தழுவிய சாயலவன், சொக்கனும், தேவனும் யாழ்.இந்துக்கல்லூரியில் கருக்கொண்ட கம்பன் கழகம், சேக்கிழார் மன்றம் போன்றவற்றில் அடியேனுடன் தோள்கொடுத்து நின்றவர்கள்.

வித்துவான் சி.செ. சோமசுந்தரம் என் உடன்பிறவாத தம்பி. மாதாமாதம் கார்ச்செலவுக்கு எனது வேதனத்தில் கணிசமான பங்கு செலவாகியது. துணிந்து என்னை சயிக்கிள் வண்டியில் ஏற்றி வெற்றி கொண்டவர் தம்பி சோமனே.

அப்பழுக்கற்ற குழந்தை உள்ளம், தொண்டு புரிவதில் ஒரு தனி நாட்டம். இது இரத்தத்தில் ஊறிய பண்புபோலும்!

யாழ்.இந்துக் கல்லூரியில் எனது சேவைக்காலத்தில் நடாத்தப்பட்ட தமிழ், சமய விழாக்கள் சோமனின் பங்களிப்பால் பளிச்சிட்டன.

இந்திய அறிஞர்களை எந்தக் கிலேசமும் இல்லாமல் வருவிப்போம். சோமனின் வீட்டு விருந்தோம்பல், உபசாரம் இந்திய அறிஞர்களை திகைக்க வைக்கும்.

“அண்ணே!” என்றால் உள்ளம் உருகும். அத்தனை அன்பானவன். அன்பும் சேவையும் சேர்ந்த சேர்வை (Com-pound) அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் செதுக்கிய தமிழ் அறிஞன்.

வயதாலும், அறிவாலும் எனக்கு அண்ணன். நேர்மை என்றால் அவர்தான்.

ஆங்கில இலக்கிய விற்பன்னர்! நல்லசமயி இனிமையான பேச்சாளன்.

ஓர் ஆசிரிய நண்பர் தமாசாக, “உங்கடை இந்தப் பெரிய காருக்கு Y.M.H.A. Petrol போடுமா?” என்று கேட்டு விட்டார்.

அடுத்தநாள் அவர் செய்த முதல் கருமம், Y.M.H.A. காவலர் பதவியைத் துறந்தமைதான். அவர்தான் அமரர் கணேசரத்தினம், அரசாங்கத்தில் உயர்பதவி வகித்தவர்.

மனஅமைதி கிடைக்கவில்லை. ஆசிரியராகப் பணியாற்றி ஆறுதல் கண்டவர். குடும்பமே வெளிநாடு போக, மண்பற்றால் பிறந்த மண்ணில் தனிமையில் வாழ்ந்து விண்ணுலகெய்தியவர். ஆசிரிய உலகில் நான் சந்தித்த ஒரு மாமனிதன்.

என் சேவைக்காலத்தில் யாழ். இந்துவில் பணியாற்றிய ஆசிரியர் குழாம் போற்றி வணங்கத்தக்க பெருமக்களே.

வகுப்பறை தவிர்ந்த புறநிலை ஆக்கங்களில் என் நண்பர்களும் நானும் பெரிதாக ஒன்றும் செய்தோம் என்று சொல்லாவிட்டாலும், 70களில் யாழ்ப்பாணக் கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளில் கணிசமான பங்காற்றினோம் என்று திருப்திப்படலாம்.

இக்கலை இலக்கியத் தொழிற்பாட்டுக்கு யாழ். இந்துக்கல்லூரி முழுமையான பங்கு தந்தமை மனநிறைவான வரலாற்று உண்மையாகும்.

நீதியரசர் H.W. தம்பையாவை பெருந்தலைவராகக் கொண்டு தொடங்கப்பட்ட இலங்கைக் கம்பன் கழகம் இலக்கியப் பெருவிழாக்கள் எப்படி எடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதைக் காட்டும் வகையில் அமைந்தன.

ஆயிரக்கணக்கான இலக்கிய ரசிகர்களை ஈர்த்தன.

தென்னிந்தியத் தமிழ் அறிஞர்கள் பங்களிப்பு பெருவெற்றியைத்தந்தது.

இலங்கைத்தமிழ் அறிஞர்களை இனங்கண்டதும் காட்டியதும் இலங்கைக் கம்பன் கழகமே.

பேரறிஞர் வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் - யா. வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி-தலைவராக நின்று ஆற்றிய இலக்கியப்

பணி ஒப்பிலாதது.

வித்துவான் க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்) செயலராகப் பணிசெய்து தனது அறிவையும் ஆளுமையையும் ஆவணப்படுத்தினார்.

அடியேன் உபதலைவராகப் பணியாற்றினேன்.

இங்கு பெற்ற அனுபவம் பின்பு பெரிதும் உதவியமை மகிழ்ச்சியானது.

காணி, மின் அமைச்சின் நிரந்தரச் செயலர் திரு.ம. ஸ்ரீகாந்தா தலைமையில் தொடங்கிய அகில இலங்கைச் சேக்கிழார் மன்றம் யாழ்ப்பாணச் சமய வரலாற்றில் ஒரு தனி அத்தியாயமாகும்.

இங்கும் 'சொக்கன்' செயலராகி அரும்பணியாற்றினார். 'மதுரைச் சொக்கன் அடியார்க்கெளியன். நம்ம சொக்கன் சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் அடியவன்' என்ற நிலை நிலைத்தது.

அகில இலங்கைச் சேக்கிழார் மன்றமே முதன்முதல் ஒரு இளவரசை-தம்பிராணை-கடல் கடந்து வரச்செய்தது.

தருமபுர ஆதீன முதல்வர் அன்று தம்பிரான் - வருகை தந்து, யாழ்.இந்துக் கல்லூரி குமாரசாமி மண்டபத்தில் ஆற்றிய பேருரை வரலாற்று நிகழ்ச்சி.

1970கள் அடியேன் வாழ்வில் மறக்க முடியாத காலம்.

சிந்திக்கத் தெரிந்தவர்கள் மனமெல்லாம் அலைப்புண்டும். நம்பினோரால் ஏமாற்றப்பட்டும், உழைப்பும் திறமையும் கணிக்கப்படாமையால் இளைஞர் உள்ளங்கள் விரக்தியடைந்தும், தளர்ந்தும் தறிகெட்டு நின்ற ஒரு காலம் உதயமாகியது.

இதனால் விழுமியங்கள் மறக்கப்பட்டுவிடுமோ என்ற கவலை முதியவர் உள்ளங்களைத் தாக்கவும் செய்தது.

மாணவர் மத்தியில் அமைதி இன்மை, வருங்காலம் பற்றிய

சந்தேகம் தோன்றலாயின. இவை நியாயமற்றவை என்றுகூட நினைக்கமுடியவில்லை.

வருங்காலச் சமுதாயத்தை வளமாக்க வேண்டிய ஒரு பரம்பரை கட்டுமீறிவிடக்கூடாது என்ற சிந்தனை மனத்தை உறுத்திய காலம்.

கலை, பண்பாடு, தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் என்பன அரண்செய்யப்பட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

மீண்டும் பண்பாட்டு விழுமியங்களை எடுத்துச் சொல்லவல்ல நிறுவனங்களின் அவசியம் உணரப்பட்டது.

இச்சிந்தனைகளுக்கு ஆதரவும், ஒத்துழைப்பும் தந்த பெருமக்கள் கல்லூரியின் அதிபர்களாக அமைந்தமை பெருநன்மை செய்தது.

திரு. N. சபாரெத்தினமும், திரு. இ. சபாலிங்கமும், P.S. குமாரசாமி (இன்று மூவரும் அமரர்கள்) யும் என் நண்பர்களினதும் எனதும் செயற்பாடுகளுக்குப் பூரண சுதந்திரம் தந்தார்கள்.

யாழ். இந்துக் கல்லூரியை மையமாகக் கொண்டு ஆற்றலும் ஆர்வமும்கொண்ட ஓர் இளைஞர் கூட்டத்தை இனங்கண்டோம்.

உள்ளே கனன்று கொண்டிருந்த இவர்களின் தமிழ், சமய உணர்வுகளை வெளிக்கொணர்ந்தோம்.

துணிவோடு - பல நண்பர்கள் தயங்கியபோதும் - பொறுப்புகளை இளைஞர்களிடமே விட்டு செயற்படச் செய்து எட்ட நின்று நோக்கி மகிழ்ந்தோம். அவர்கள் விரும்பியபோது அவர்கள் தலைமையில் நிகழ்வுகளில் பங்குகொண்டு உற்சாகப்படுத்தினோம்.

சிறுவர்களிடத்தும் திறமை உண்டு. செம்மையான வழியில் நெறிப்படுத்தப்பட்டால் வியத்தகு விளைச்சல் பெறமுடியும் என்பதை யாழ்.மண் தெரிந்து கொண்டது.

இளைஞர்களின் அறிவு, ஆற்றல் சமுதாயச் சிந்தனை, நிர்வாகத் திறமை என்பன வளர்க்கப்பட்ட பாசறைதான் அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம்.

இப்பாசறையின் முதல்வன் கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ். இவரைச் சூழ்ந்து என்றும் தோள் கொடுத்து நிற்கிறது ஒரு நண்பர் கூட்டம்.

திரு. நந்தகுமார், டாக்டர். கு. ஸ்ரீரத்தினகுமார், க. குமாரதாசன், திரு. சுபாஸ் சந்திரபோஸ், இரா. செல்வவடிவேல், வித்தியாதரன், T. சிவகுமார், B.A. ஆறு. திருமுருகன் B.A, மு. வசந்தன், S. சுரேந்திரன் என நீள்கிறது முதிய இளைஞர் பட்டியல்.

இவர்களைப் பின்பற்றி அதிஇளைஞர் கூட்டம் ஒன்று பொறுப்பேற்றுக் கழகத்தைக் காத்து நிற்கிறது.

இந்த வரிசையில் ஜெயாவை அண்ணனாகக்கொண்டு நிமிர்ந்து நிற்கும் இளைஞர் குழாம்.

உண்மையாகவே எமக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சியும் தெம்பும் தருகின்றது.

செல்வன் ஸ்ரீ. பிரசாந்தன் B.A. (Hons), செல்வன் த. ஜெயசீலன் B.Sc, கவிஞர் சிவசங்கர் B.Sc, விரிவுரையாளர் இரகுபரன் B.A. (Hons), கவிஞர் ஜெயசீலன், ஸ்ரீதரன், ஆசிரியர் கிருபானந்தன், கவிஞர் முகுந்தன், செல்வன் த. முகுந்தன் என நீண்டு நடக்கும் இப்பட்டியல் கலை உலகுக்கு ஒரு வியப்பு.

தமிழ்நாட்டிலும் கொடி ஏற்றி பாராட்டுப் பெற்றமையும், இலங்கையில் பல இடங்களில் கம்பன் கழகக் கிளைகளை நிறுவி, கன்னித் தமிழ் வளர்க்கும் வெற்றி கண்டு இறும்புதெய்துகிறேன்.

தலைநகரில் கழகம் நிறுவி ஆன்றோரையும் வள்ளல்களையும், அருளாளர்களையும் தன்பால் ஈர்த்து அரசுறிய நிற்கிறது அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம் என்றால், அதன் தொடக்க காலக் காப்பாளர் என்ற முறையில் பெருமைகொள்ள எனக்கு உரிமை நிறைய உண்டுதானே?

பேரறிஞர் பலர் வகுப்பில் நான் இருந்தேன் என்ற பெருமையிலும், ஆற்றலும் அறிவும் மேலாக அன்பும் நிறைந்த பலரை என் மாணாக்கர்கள் என்று சொல்லக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்கு 'கர்வம்' தருகிறது.

இவர்கள் நீடுவாழ்ந்து தமிழ் செய்ய நல்லைக்குமரன் அருள்வானாக.

சேக்கிழாரும், கம்பனும் என் இரு கண்கள்.

சைவமும் தமிழும் என் உயிர். இவை எனக்குத்தந்த அன்பர்களும் நண்பர்களும் பலர். இவர்களை எல்லாம் பட்டியல்படுத்தி அவர்களை நினைவுகூர வேண்டுமா?

என் சுகவாழ்வுக்காக என்றும் இறைவனை வேண்டும் இப்பண்பாளர்களை, அறிஞர்களை, கலாநிதிகளை, கவிஞர்களை நெஞ்சிருத்தி வாழ்த்துகிறேன்.

அன்பு நிறைந்து அருள்மல்கு பெருந்தொண்டர்கள் தம் ஆசியால் என்னையும் வாழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை மனமொழி மெய்யால் வணங்கி மகிழ்கிறேன்.

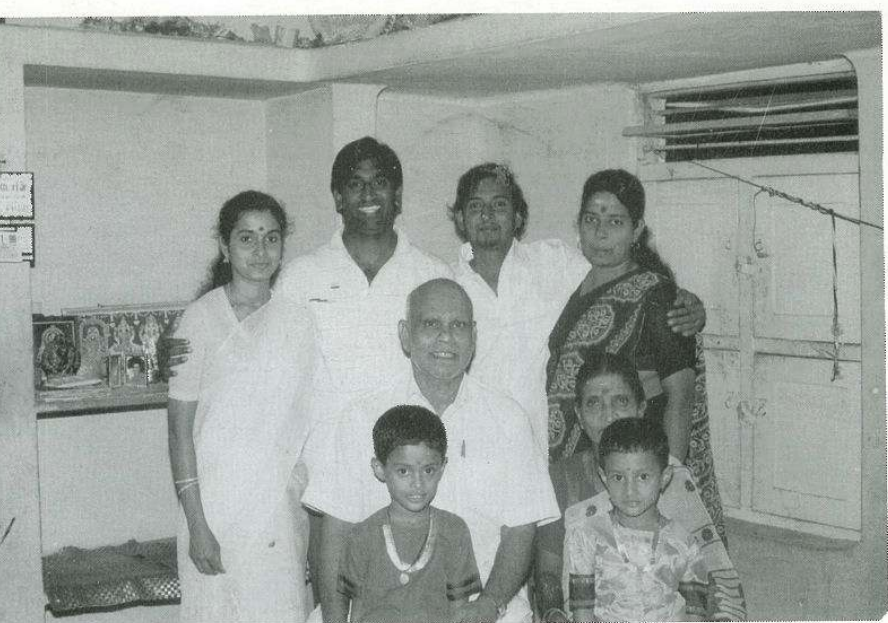
என் கால்களாக இன்றும் என்னை நடத்திக்கொண்டு, இடர் மறந்து வாழ வகைசெய்யும் என்குழந்தைகளுக்கு என்ன கைமாறு?

“சொல்வதறியேன்”

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன்”

குறிப்பு: “கல்லாப் பிழையும் கருதாப் பிழையும்

கசிந்துருகி நில்லாப்பிழையும் நின் ஐந்தெழுத்தை
சொல்லாப் பிழையும் பொறுத்தல் போல
என் அன்பர் பலர் பெயர் சொல்லாப் பிழையும்
பொறுத்தருள்க’
எனக்கு அகவை 75



பேராசான் மனைவி மக்கள், மருமக்கள்
பேத்தியர் நயனி சங்கரியுடன்



பேராசானுடன் நயனி சங்கரி, பவானியுடன்
வீட்டில் இருக்கும் பல்கலைக் கழக மாணவிகள்



கொழும்பு கம்பன் கழக இல்லத்தில்
பேராசானுடன் கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ்
பெறாமகள் தமிழ் பேத்தி நயனி



பேராசான் சிவராமர் சித்தப்பா சி. இ. ச. மகன்
Dr. பாலாவுடனும் பெறாமகள் தமிழ் பேத்தி
நயனி சங்கரியுடனும்



பேராசான்
கலாநிதி க. சிவராமலிங்கம்பிள்ளை

மாணவர்களின் நண்பன்
ஆசான்களின் ஆசான்
அதிபர்களின் ஆலோசகர்
பேச்சாளிகளின் பேச்சுளி
எழுத்தாளர்களின் அச்சாணி
இலக்கியவாதிகளின் இலக்கணம்
கலாச்சாரத்தின் காவலன்
தமிழின் செழுமை
சைவத்தின் மகிமை
சிற்பிகளின் சிற்பி



யாழ் இந்துக்கல்லூரிச் சங்கம் - கனடா
புங்குடுதீவு பழைய மாணவர் சங்கம் - கனடா